

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Homeric and Tragedy

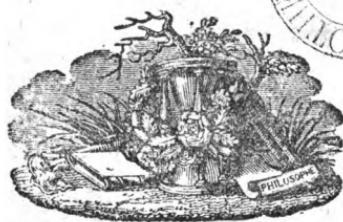
ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ ΙΟΥΛΙΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

την

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ καὶ Ζ. ΓΡΥΠΑΡΗ

(ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ ΑΡΙΘ. 14).

1873.

Malone St. 82.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΕΛΛΑΣΚΑΛΑΣ, πρίγκηψ τῆς Βερόνης.

ΠΑΡΙΣ, νέος εὐπατρίδης, συγγενής τοῦ πρίγκηπος.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ } 'Αρχηγὸς τῶν δύο ἀντιπάλων οἰκογενειῶν.

ΕΙΣ ΓΕΡΩΝ, συγγενής τοῦ πρίγκηπος καὶ φίλος τοῦ 'Ρωμαίου.

ΡΩΜΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μοντέγου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ, συγγενής τοῦ πρίγκηπος καὶ φίλος τοῦ 'Ρωμαίου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ, ἀνεψιὸς τοῦ Μοντέγου καὶ φίλος τοῦ 'Ρωμαίου.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ, ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Καπουλέτου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, μοναχὸς Φραγκισκάνος.

ΙΩΑΝΝΗΣ, μοναχὸς τοῦ αὐτοῦ τάγματος.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ, ὑπηρέτης τοῦ 'Ρωμαίου.

ΣΑΜΨΩΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ } 'Υπηρέται τοῦ Καπουλέτου.

ΑΒΡΑΑΜ, ὑπηρέτης τοῦ Μοντέγου.

ΒΟΤΑΝΟΠΩΛΗΣ.

ΤΡΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΕΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΥ.

ΠΕΤΡΟΣ.

ΕΙΣ ΛΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ.

ΚΥΡΙΑ ΜΟΝΤΕΓΟΥ.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.

ΙΟΥΔΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Καπουλέτου.

ΤΡΟΦΟΣ τῆς Ιουλίας.

Πολῖται τῆς Βερόνης, ἄνδρες καὶ γυναικεῖς συγγενεῖς τῶν οἰκογενειῶν Μοντέγου καὶ Καπουλέτου, προσωπιδοφόροι, φύλακες, ἀστυρομικοὶ ὑπάλληλοι, ὑπηρέται κτλ.

Ἡ σκηνὴ εἰς Βερόνην ἐν τῇ πέμπτῃ πράξει πρὸς στιγμὴν εἰς Μάντουαν.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δύο οίκογένειαι ἔξι ἵσου εὐγενεῖς κατοικοῦσιν εἰς τὴν περιώνυμον πόλιν τῆς Βερόνης ὅπου μέλλει νὰ ἐκτυλιχθῇ τὸ ἡμέτερον δρᾶμα. Ἡ ἀρχαὶ τῶν ἔχθρα ἔξεγείρεται ἐκ νέου καὶ αἱ χεῖρες τῶν πολιτῶν βάφονται εἰς τὸ αἷμα τῶν πολιτῶν. Δυάς ἐρατεινὴ γεννᾶται ἐκ τῶν κόλπων τῶν δύο τούτων ἔχθρικῶν πρὸς ἄλλήλας οίκογενειῶν· ἡ τύχη καταδιώκει τοὺς ἑραστὰς, μόνος δὲ διανόμυρτος θάνατός των κατορθοῖ νὰ ἔξαλείψῃ καὶ θάψῃ τὴν ἔχθραν τῶν οίκογενειῶν των. Ἐλθετε νὰ ἴδητε ποίαν ἀπαίσιαν καὶ ταχεῖαν αὔλακα, ποιὸν ἔχνος θανάτου καὶ λύπης ἀφῆκεν ὁ ἕρως οὗτος! Ἐλθετε νὰ ἴδητε τὴν ἔχθραν ταύτην οἵτις μόνον πρὸ τῶν πτωμάτων δύο παιδίων κατεπραύθη! Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἔργον ὅπερ σᾶς προσφέρει τὸ ἡμέτερον θέατρον· πρὸς τοῦτα δύο· μόνον ὥρας σᾶς ζητοῦμεν. Εὐαρεστηθῆτε νὰ προσέξετε, καὶ ἐάν διαφύγωσιν ἡμᾶς λάθη τινὰ, ἀζῆλος δυως ἡμῶν θέλει καλύψει αὐτά.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δημοσία πλατεῖα.

(Εἰσέρχονται ὁ Σαμψὼν καὶ ὁ Γρηγόριος ὁ πλισμένος μὲ δίφη καὶ δαπίδας).

ΣΑΜΨΩΝ

Ἐγὼ λέγω, Γρηγόρη, νὰ μὴν ἀφήσουμε νὰ μᾶς καθαλικέψουν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Βέβαια, βέβαια, ἀλλέως θὰ ἡμεθα ζῶα.

ΣΑΜΨΩΝ

Θέλω νὰ εἰπῶ πῶς ἐὰν μᾶς παραφορτωθοῦν γὰρ ἀντισταθοῦμε.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Καὶ θέλει βώτημα; ὅσο ζῆς θάξα καλὰ τὸ κεφάλι σοὺς ὕμους.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἐγὼ ἀμα ἀρχίσω νὰ χτυπῶ δὲν κρατιοῦμαι πλέον.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Τὸ καλὸν εἶναι ὅτι ἀργεῖς νὰ κινηθῆς.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἀργῶ! ἂς ἴδω κανένα σκυλομοντέγον καὶ βλέπεις πῶς κινοῦμαι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ναὶ, βέβαια, κινεῖσαι, δηλαδὴ φεύγεις. Τὸ καλὸ τὸ παλπάκι στέκει εἰς τὴν θέσιν του καὶ περιμένει.

ΣΑΜΨΩΝ

Σὲ λέγω ὅτι φθάνει νὰ ἴδω κανένα σκυλομοντέγον καὶ ἀμέσως ἀνάφτει ὁ σκούφος μου· εὐθὺς πέρνω τὸ μέρος τοῦ τοίχου καὶ καλὰ ξεμπερδεύματα δι' ἔκεινον ποῦ μοῦ ἀντισταθῇ, εἴτε ἄνδρας εἶναι, εἴτε γυναῖκα, εἴτε κορίτσι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Αὐτὸ θὰ εἰπῇ πῶς εἶσαι δειλὸς, διότι μόνον οἱ δειλοὶ πέρνουν τὸ μέρος τοῦ τοίχου.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἐχεις δίκαιον· δι' αὐτὸ καὶ αἱ γυναικες, ἐπειδὴ εἶναι σὰν τὰ ἀγγεῖα ποῦ σπάνουν εὔκολα, μαζόνονται εἰς τὸν τοῖχον· δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ διώξω μακρὺ ἀπὸ τὸν τοῖχον τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Μοντέγου καὶ θὰ καρφώσω τὰς ὑπηρετρίας του.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Καλὸ κι' αὐτό· μαλλόνουν οἱ κύριοι μαλλόνουν καὶ οἱ ὑπηρέται.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἄδιάφορον· θέλω νὰ φανῶ ἄγριος μὲ τοὺς ἄνδρας καὶ σκληρὸς μὲ τὰ κορίτσια, θὰ τινάξω τὴν προσῳδία τους.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Θὰ τινάξῃς τὴν προβολὴν τῶν κοριτσιῶν !

ΣΑΜΨΩΝ

Τὴν προβολὴν, τὴν ποδιά, ἔξηγήσεις τὸ δπως θέλεις

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Εὐχαριστῶ, ἃς τὸ ἔξηγήσουν ἔκεινας ποῦ θὰ τὸ πάθουν.

ΣΑΜΨΩΝ

Θὰ τὸ πάθουν βέβαια καὶ θὰ τὸ αἰσθανθοῦν. Εἴμαι φοβερός εἰς αὐτὸν τὸ κεφάλαιον.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Σιώπα, μὴ φλυαρῆς. Ἐρχονται Μοντέγοι. Φόρα τὰ σπαθιά,

(Εἰσέρχονται ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Βελθέσαρ.)

ΣΑΜΨΩΝ

Τὸ ἐτράβηξα τὸ σπαθί μου, μόνον δόσεις τους αἰτία διὰ νὰ πιασθοῦμε· ἔγω θὰ ξλθω ἀπὸ πίσω σου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Δηλαδὴ θὰ γυρίσης καὶ θὰ φύγης.

ΣΑΜΨΩΝ

Μὴ φοβηῦσαι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Διὰ σὲ ! δὲν φοβοῦμαι καθόλου.

ΣΑΜΨΩΝ

Πρῶτον καὶ κύριον ἃς κάμωμεν ὥστε ὁ νόμος νὰ ἤναι ὑπὲρ ήμῶν. Ἀς τοὺς ἀφήσωμεν νὰ πλησιάσουν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

“Οταν θὰ περάσουν ἀπὸ κοντά μου θὰ στραβώσω τὸ σόμα μου, καὶ ἔπειτα βλέπομεν. . . .

ΣΑΜΨΩΝ

Ναι, βλέπομεν, ἵδον ἔρχονται. Ἐγὼ θὰ δαγκάσω τὸ δάκτυλόν μου καὶ θὰ τοὺς χυττάξω. Ἐάν τὸ ὑποφέρουν, θὰ εἰπῇ ὅτι εἶναι ἄνανδροι.

ΑΒΡΑΑΜ

(Σταματῶν πρὸ τοῦ Σαμψώνος.) Ἡμᾶς φοβερίζετε καὶ δαγκάνετε τὸ δάκτυλό σας, κύριε;

ΣΑΜΨΩΝ

Κύριε! . . . δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου.

ΑΒΡΑΑΜ

(Μᾶλλον ἐντόνως καὶ πλησιάζων.) Ἡμᾶς λοιπὸν φοβερίζετε καὶ δαγκάνετε τὸ δάκτυλό σας, κύριε;

ΣΑΜΨΩΝ

(Μετά τινα παῦσιν πρὸς τὸν Γρηγόριον.) Γιὰ εἰπέ μου, μὲ δίδει δὲ νόρος τὴν ἀδειαν νὰ εἰπῶ να!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

”Οχι.

ΣΑΜΨΩΝ

”Οχι, κύριε, δὲν δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου διὰ νὰ σᾶς φοβερίσω, ἀλλὰ διότι μοῦ ἀρέσει.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Καθὼς βλέπω, κύριε, κρεμνάτε τὸ ζουνάρι σας διὰ καυγᾶ.

ΑΒΡΑΑΜ

Διὰ καυγᾶ! καθόλου, κύριε.

ΣΑΜΨΩΝ

Μὴ στενοχωρῆσθε, ἐὰν αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῇ εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας· δὲ κύριος τὸν δόπονον ὑπηρετῶ ἔχει τούλάχιστον τὴν ἀξίαν τοῦ ἴδικοῦ σας.

ΑΒΡΑΑΜ

(Ζωηρῶς.) Δὲν εἶγατε καθὼς δὲ ἴδικός μου.

ΣΑΜΨΩΝ

Κύριε! Κύριε!

(Ἐμφανίζεται ὁ Βενθόλιος εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Σαμψώνα.) Εἰπὲ δέ τι δὲ ἴδικός μας εἶναι καλλίτε-

ρος Ιδού ἔνας συγγενής τοῦ κυρίου μας ὁ ὄποιος μᾶς πλησιάζει.

ΣΑΜΨΩΝ

(Τψηλοφώνως.) Ο κύριός μου εἶναι καλλίτερος ἀπό τὸν ἴδιον σας.

ΑΒΡΑΑΜ

Ψεύδεσαι.

ΣΑΜΨΩΝ

Ξεσπαθώσατε, ἐὰν θέσθε παληκάρια. Γρηγόρη, μὴ λησμονήσῃς τὸ περίφημο κόλπο σου.

(Οἱ τέσσερες ὑπηρέται συμπλέκονται.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Κάτω τὰ σπαθιά, ἀνόητοι! δὲν ἡξεύρετε τὶ κάμνετε. (Καταβιβάζει τὰ ξίφη τῶν ὑπηρετῶν.)

(Εἰσέρχεται ὁ Τυπάλδος.)

Σὲ λοιπὸν, Βενβόλιε, εὐρίσκω μὲν ξίφος γυμνὸν ἐν μέσῳ τῶν ἀγενῶν τούτων ὑπηρετῶν; Στρέψον τὴν κεφαλὴν καὶ ἰδέ. Ο θάνατός σου εἶναι εἰς τὴν αίγμην τοῦ ξίφους μου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Προσεπάθουν νὰ τοὺς χωρίσω καὶ νὰ τοὺς εἰρηνεύσω. Ἐπενάφερον τὸ ξίφος σου εἰς τὴν θήκην ἢ μεταχειρίσθητι αὐτὸ ὡς ἔγώ διὰ νὰ καταπαύσῃς τὴν ἔριδα ταύτην.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Πῶς, κρατεῖς τὸ ξίφος εἰς τὴν χειρά καὶ μὲν δμελεῖς περὶ εἰρήνης! Ἀποστρέφομαι τὴν λέξιν ταύτην, ὡς ἀποστρέφομαι τὸν ἄδην, ὡς ἀποστρέφομαι σὲ καὶ ὅλους τοὺς Μοντέγους. (Ορμᾷ κατ' αὐτοῦ.) Φυλάξου, ἀνανδρε! (Εἰσέρχονται διάφοροι εἴκονες οἰκογενειῶν, διαιροῦνται καὶ ἡ συμπλοκὴ καθίσταται γενική. Τότε προστρέχουσι πολιτεῖται ὠπλισμένοι μὲν χονδρὰς ῥάβδοις.)

ΕΙΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἐμπρός, φέρετε ῥαβδία, ρόπαλα, σπαθιά. Σπάστε τὰ πλευρά τους γιὰ νὰ μάθουν εἰς τὸ ἔξῆς νὰ πιάνωνται εἰς τοὺς δρό-

μους. Κάτω οι Καπουλέτοι! Κάτω οι Μοντέγοι! (Εισέρχεται
δι Καπουλέτος φορών τὸν μακρὸν κοιτωνίτην του καὶ ἀκολουθούμενος
ὅπδα τῆς κυρίας Καπουλέτου.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τὶ θόρυβος εἶναι αὐτὸς; τὶ σημαίνει τοῦτο; Φέρετε τὸ μέγα
ξίφος μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Φέρετε τὴν βακτηρίαν του! γρήγορα τὴν βακτηρίαν του.
(Πρὸς τὸν σύζυγόν της.) Διατί ζητεῖτε τὸ μέγα ξίφος σας;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Θέλω τὸ ξίφος μου! ὁ γέρων Μοντέγος ἔρχεται νὰ μὲ προσ-
βάλῃ· ὅδον αὐτός. 'Ο σύδηρος ἀστράπτει εἰς τὴν χειρά του καὶ
μὲ προκαλεῖ.

(Εισέρχονται δι Μοντέγος καὶ ἡ κυρία Μοντέγου.)

MONTEGOΣ

Καπουλέτε! . . . Καπουλέτε! . . . (Πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν.)
Δερήσατέ με σεῖς! Μὴ μὲ κρατεῖτε!

ΚΥΡΙΑ MONTEGORΥ

Δὲν θὰ κινηθῆς ἀπ' ἐδῶ· οὔτε βῆμα δὲν θὰ κάμης πρὸς τὰν
ἔχθρον σου.

(Εισέρχεται δι Πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του)

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τιπήκοοι ἀντάρται, ἔχθροι τῆς εἰρήνης, οἵτινες βεβηλοῦτε
τὸν χάλυβα τοῦτον βάπτοντες αὐτὸν εἰς ἀδελφικὸν αἷμα! . . .
(Ἡ πάλη ἔξακολουθεῖ.) "Ε λοιπόν! μὲ ἀκούετε; "Δινθρωποι εἶναι
αὐτοί οἱ ἄγρια θηρία; Τὰ βασανιστήρια εἶναι ἔτοιμα δι; ἔκει-
γον δστις δὲν μὲ ὑπακούσῃ. (Ἡ πάλη παύει.) Παύσατε σθύνον-
τες τὴν καταβιβρώσκουσαν ὑμᾶς λύσσαν εἰς τὸ ἐκ τῶν
φλεβῶν σας ρέον κρουνηδὸν αἷμα. Παύσατε, λέγω· ὅδον ἡ ἀπό-
φασις τοῦ πρίγκηπος, ἀπόφασις τὴν δποίαν τῷ ὑπαγορεύει δι-
καία δργή. "Ενεκα σοῦ, γέρων Καπουλέτε, καὶ ἔνεκα σοῦ, γέ-
ρων Μοντέγε, τρεῖς ἐμφύλιαι ῥήξεις, προελθοῦσαι ἐκ μιᾶς μά-

νης λέξεως, διετάραξαν τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως μου καὶ ἤναγκασαν τοὺς γηραιοὺς πολίτας τῆς Βερόνης νὰ ἀποθέσωσι τὰ σοβαρὰ καὶ κόσμια ἐνδύματά των καὶ νὰ δπλίσωσι διὰ δοράτων τὰς ὑπὸ τοῦ γήρατος τρεμούσας χεῖράς των· τὰ δπλα ταῦτα ἐπαλαιώθησαν ὑπὸ τῆς εἰρήνης, ἀλλ’ ἡ ἔχθρα σας δὲν ἤδυνθη νὰ παλαιωθῇ. Ἐὰν καὶ ἀλλοτε διαταράξετε τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως, μάθετε δτι θὰ πληρώσετε μὲ τὴν ζωὴν σας τὴν διετάραξιν ταύτην. Καὶ τώρα, ὑπάγετε, ἀποχωρήσατε ἐν εἰρήνῃ. Ὅμεις, Καπουλέτε, ἀχολουθήσατέ με· ὑμεῖς, Μοντέγη, ἔλθετε εἰς τὸ παλαιὸν δημαρχεῖον, ἐκτὶ θὰ σᾶς δώσω τὰς διαταγὰς μου. Καὶ πάλιν σᾶς λέγω, ἐὰν θέλετε τὴν ζωὴν σας, ἀναχωρήσατε.

(Ο πρίγκηψ ἔξερχεται μετὰ τῆς ἀχολουθίας του. Ὁσαύτως ἔξέρχονται καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ ἐκτὸς τοῦ γέροντος Μοντέγου, τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Βενβολίου.)

MONTEGOR

Τις ἔξήγειρε τὴν ἀρχαίαν ταύτην ἕριδα; Δέγε, ἀνεψιέ μου· Ήσο ἐδῶ δταν ἥρχισεν ἡ συμπλοκή;

BENBOLOIOS

· "Οταν ἔγω ἔφθασα, οἱ ὑπηρέται τοῦ Καπουλέτου καὶ οἱ ὑπηρέται σας εἶχον ἥδη συμπλακή· ἥθέλησα νὰ τοὺς χωρίσω καὶ ἔσυρα τὸ ξίφος. Κατ' ἔκείνην τὴν στιγμὴν ἔφάνη δ Τυπάλδος, δ μανιώδης Τυπάλδος, μὲ τὸ ξίφος γυμνὸν, προκαλῶν με διὰ τῶν ὕδρεών του· τὸ ξίφος του ἀστράπτειν κινεῖται περὶ τὴν κεφαλήν μου, καὶ δ ἀνεμος τὸν ὄποιον διασχίζει διὰ τῆς ἀδυνάτου λεπίδος του τῷ ἀποκρίνεται διὰ περιφρονητικοῦ συριγμοῦ. Ἐνῷ ἡμεῖς διεξιφίζόμεθα, ἥλθον πολλοὶ καὶ ἔλαθον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα· ἡ δὲ συμπλοκὴ εἶχε γίνει γενικὴ δτε ἥλθεν δ πρίγκηψ καὶ μᾶς διεχώρισε.

KYRIA MONTEGOR

· Αλλ’ δ ‘Ρωμαῖός μου ποῦ εἶναι; τὸν εἴδατε σήμερον; Δοξάζω τὸν Θεόν δτι δὲν εὑρέθη ἐδῶ.

BENBOLOIOΣ

Κυρία, μίαν ὡραν πρὸν δὲ τοῖς ἕπιχύσῃ τὸ ἱερὸν φῶς του ὑπὸ τοὺς χρυσοῦς θόλους τοῦ οὐρανοῦ, ἔξηλθον τῆς κατοικίας μου ἔχων τὸ πνεῦμα τεταργμένον. Ἀφῆκα τὴν Βερόνην καὶ διευθυνόμην πρὸς τὸ δάσος τῶν συκομωρεῶν τῶν πεφυτευμένων εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως καὶ εἶδον τὸν υἱόν σας περιδιάβαζοντα ἐκεῖ. Διευθύνθην πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' εἰς τὴν προσέγγιστην μου ἐκρύβην εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Πρὸς τὴν νὰ τὸν ἀκολουθήσω; μηπώς δὲν ἔξευρα ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ μένουσα μόνη ἔξιχναζει πολλὰ μυστήρια καὶ λύει πολλὰ ζητήματα; Τὸν ἔχριντα κατὰ τὰ αἰσθήματά μου ἐσεβάσθην τὴν μόνωσίν του, καὶ ἔπικολούθησα τὸν περίπατόν μου χωρὶς νὰ ταράξω τὸν ἴδικὸν του, ἀποφεύγων μετὰ προσοχῆς τὸν ὄνειροπόλον δρότος μὲ ἀπέφευγε μετὰ προσοχῆς.

MONTEGOΣ

Πρὸ πολλοῦ δὲ υἱός μου φέρεται οὕτω πολλάκις ἥδη περὶ τὴν πρωίαν τὸν εἶδον μιγνύοντα εἰς τὴν ἑωθινὴν δρόσον τὴν δρόσον τῶν δακρύων του καὶ χαιρετίζοντα διὰ τῶν θλιβερῶν σεναγμῶν του τὰ ὑπὸ τῆς ἡδοῦς χρυσούμενα νέφη. Ἀλλὰ μόλις ὁ τοῖς φανῇ ὅπως πληρώσῃ χαρᾶς ὅλα τὰ ὄντα· μόλις τὰ σκιερὰ παραπετάσματα· ὑπὸ τῶν ὄποιων καλύπτεται ἡ ἡώς ἀνοιγῶσι διὰ νὰ διέλθωσι τὰ πυρὰ τῆς ἡμέρας, δὲ μός μου φεύγει τὸ φῶς· εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν· σιωπηλός, κλείει θύρας καὶ παράθυρα καὶ μένει μόνος ἐντὸς τῆς τεχνητῆς ταύτης σκοτίας. Ο χαρακτὴρ οὗτος προοιωνίζεται διάλεθρον τέλος καὶ θὰ χύσωμεν πολλὰ δάκρυα ἐάν φρόνιμός τις φίλος δὲν κατορθώσῃ διὰ τῶν συμβουλῶν του νὰ σώσῃ τὸ τέκνον μας.

BENBOLOIOS

Εὐγενῆ θεῖέ μου, γνωρίζετε τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς θλίψεως;

MONTEGOΣ

Δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω τὸ μυστήριόν του. Αὐτὸς ὁ τοῖς ἀρνεῖται νὰ μὲ τὸ εἰπῆ.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Μετεχειρίσθητε δλα τὰ μέσα διὰ νὰ τὸ μάθετε ;

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Οὐ μόνον ἔγῳ προσεπάθησα ἀλλὰ καὶ ἄλλοι φίλοι τ., πάθησαν πλὴν εἰς μάτην. Κρατεῖ δι' ἑαυτὸν τὰς σκέψεις του, δπερ ἵσως ἐπικίνδυνον. "Η πληγωμένη αὔτη καρδία κλείεται πρὸς πάντα ὄφθαλμον, κρύπτεται ἀπὸ πᾶσαν ἔρευναν" μαραίνεται ἐν τῇ ἕβῃ ὡς ὁ νεαρός κάλυξ τὸν δποῖον δάκνει ζηλότυπος σκώληκ πρὶν ἀνοίξωσιν εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τὰ μυροθόλα φύλλα του, πρὶν ἡ καλλονή του ἐκτεθῆ εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἥλιου. "Ἄς μαντεύσωμεν τὴν πηγὴν τῆς θλίψεώς του, καὶ ἃς τὴν θεραπεύσωμεν ἅμα τὴν γνωρίσωμεν.

(Φαίνεται ὁ 'Ρωμαῖος εἰς ἀπόστασίν τινα.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

"Αλλ' ἴδου αὐτός" ἐπιτρέψατέ μοι σᾶς παρακαλῶ νὰ μείνω μόνος μετ' αὐτοῦ ἐπὶ δλήγας στιγμάς. "Η θὰ μάθω τὴν αἵτιαν τῆς θλίψεώς του η ἡ καρδία του θὰ ἤναι διὰ παντὸς κεκλεισμένη πρὸς ἐμέ.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Μεῖνον λοιπὸν μετ' αὐτοῦ καὶ εἴθε νὰ ἐπιτύχῃς. Εἴθε νὰ ἔξομολογηθῇ πρὸς σὲ εἰλικρινῶς. "Ελθετε, κυρία, ἃς ὑπάγωμεν." (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς κυρίας Μοντέγου.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

(Πρὸς τὸν 'Ρωμαῖον προχωροῦντα.) Καλημέρα, φίλε.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μοῦ εὕχεσαι καλὴν ἡμέραν; Τόσον πρωῒ λοιπὸν εἶναι;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Πρὸς δλίγου ἐσῆμανον ἐννέα ὥραι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Α! αἱ θλιβεραὶ ὥραι μᾶς φαίνονται ἀτελεύτητοι. Νομίζω δτι εἰδα τὸν πατέρα μου ἀναχωροῦντα κατεσπευσμένως.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ἐκεῖνος ἦτο. Εἶπέ μοι, 'Ρωμαῖε, ποία θλίψις σοὶ καθίστα
μακρὰν τὴν παρέλευσιν τῶν ὥρῶν;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἡ θλίψις δτι δὲν ἀπήλαυσε ἐκεῖνο τὸ ὄποιον θὰ καθίσται
αὐτὰς βραχυτέρας.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Μήπως εἶσαι ἔρωτευμένος;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶμαι ἀθλιός.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ἀθλιός!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀθλιός καὶ ἐλεεινὸς ἀφότου μὲν λησμονεῖ ἐκείνη τὴν ὄποιαν
ἀγαπῶ.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Φεῦ! διατί ὁ ἔρως δστις παρίσταται τόσον γλυκὺς, εἶνας
τόσον σκληρὸς καὶ τρομερός!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Φεῦ! διατί ὁ ἔρως δστις εἰκονίζεται μὲν ταινίαν εἰς τοὺς ὅφ-
θαλμούς ἔχει τόσον βιαίαν θέλησιν καὶ τόσον ἀδαμάστους ἐπι-
θυμίζει! (Πρὸς τὸν Βενβόλιον) Φίλε, ποῦ θὰ γεματίσωμεν;
(Στενάζει.) Συμπλοκὴ ἐγένετο ἐδῶ πρὸ δλίγου ήζεύρω περίπου
περὶ τίνος πρόκειται. Τὰ πάντα δύναται τις νὰ πράξῃ ὡθού-
μενος ὑπὸ τῆς ἔχθρας, ἀλλὰ πλειότερα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ΖΩ
ἔρως! πνιγηρὰ μηδαμηνότης! ἔχθρα καὶ πάλη κρυπτόμεναι ὑπὸ
τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος! γόνιμον κενόν! σοβαρὰ ματαιότης! πα-
ράλογον χάσις φιλομειδῶν μορφῶν! ἀτμὲ στίλβων εἰς τὰ ὅμμα-
τα! ἀσθένεια τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου! ὑπνε τοῦ γρηγοροῦντος ἀν-
θρώπου! αἰσθημα ἀλλόκοτον ὅπερ οὐδέποτε εἶναι ὅ,τι φαίνε-
ται! ἴδιοτροπία τὴν ὄποιαν αἰσθάνομαι καὶ τὴν ὄποιαν ἀπο-
στρέφομαι! ἔρως τὸν ὄπειαν διατηρῶ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς

καν καὶ τὸν ὅποιον δὲν ἀγαπῶ! Ἀλλὰ διατί γελᾶς;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

"Οχι, φίλτατε, δὲν γελῶ κλαίω μᾶλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ἀγαθὴ καρδία! καὶ μὲ συγχωρεῖς νὰ ἔρωτήσω διατί κλαίεις;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Διύτι θλίβεται ἡ ἀγαθὴ ψυχή σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ζήτησον λόγον ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ἡ θλίψις τὴν ὅποιαν εἶχε
ἔδω κεκλεισμένην εἰς τὸ στῆθός μου ητο ίδική μου, ἀνῆκεν εἰς
ἔμε μόνον· τὶ θὰ γίνω ἐὰν προσθέσῃς καὶ τὴν ίδικήν σου; τὶ θὰ
συμβῇ ἐὰν εἰς τὴν τοῦ ἔρωτος θλίψιν προστεθῇ καὶ ἡ τῆς φιλίας;
"Α! Βενθόλιε, ὁ ἔρως γεννᾷται ἐκ τοῦ ἀτμοῦ τῶν στεναγμῶν.
ἴκανοποιούμενος, εἶναι πῦρ λάμπον εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ
ἔρωτοῦ μὴ ίκανοποιούμενος, εἶναι θάλασσα τρεφομένη ἐκ τῶν
δακρύων αὐτοῦ· τὶ δὲλλο εἶναι ἀκέμπη; σιωπηλὴ παραφροσύνη,
φονικὴ πικρία, παραμυθιτικὴ ήδύτης, ἀγωνία καὶ χαρά. Χαῖρε,
ἔξαδελφε. (Κινεῖται διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Μίαν στιγμήν δὲν εἶναι καλὸν νὰ μὲ παραπτῆς οὕτω μόνον,
ἀφοσέ με νὰ σὲ συνοδεύσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θὰ δυσκολευθῆς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Ο Ρωμαῖος δὲν η-
ξεύρω ποῦ εἶναι. Ζήτησε τὸν καὶ εὑρέ τὸν ἐὰν δύνασαι· εἶναι
ἀπών.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

"Ἄς ὄμιλήσωμεν σπουδαίως· ποίαν ἀγαπᾶς;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σπουδαίως; Θέλεις νὰ κλαύσω;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Δὲν ἀξιζει τὸν κόπον· ἀρχεῖ νὰ ὄμιλήσῃς ως ἄνθρωπος ἔχων
τὸ λογικόν του.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θὰ ἡμαι σοναρὸς καὶ λογικὸς δσον θέλεις σοναρὸς ὡς ἂν
ἡμην εἰς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου, λογικὸς ὡς ἀν συνέταττον
τὴν διαθήκην μου. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ἀπαίτεῖς, σοὶ λέγω σπου-
δαίως ὅτι ἀγαπῶ μίαν γυναικα.

BENBOΛΙΟΣ

Σχεδὸν τὸ εἶχον μαντεύσει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶσαι μάντις, ἔξαδελφέ μου. — Σοὶ προσθέτω ὅτι εἶναι ὡ-
ραῖα.

BENBOΛΙΟΣ

Ἐξαίρετος δικαιολογία διὰ νὰ ἀποθάνῃ τις ἀπὸ θλίψιν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐν τούτοις αὐτῇ τὴν δόποιαν ἀγαπῶ μένει ἀτρωτος εἰς τὰ
βέλη τοῦ ἔρωτος, εἶναι φρούριον ἀπόρθητον, θώραξ ἀδιαπέραζος,
ἀρετὴ σιδηρόφρακτος, ψυχὴ Ἀρτέμιδος. Οὐδεμίαν ἐπιρρόὴν ἔ-
χουσιν ἐπ' αὐτῆς οἱ ἔρωτικοι λόγοι καὶ τὰ περιπαθῆ βλέμ-
ματα: ὁ χρυσὸς, ὅστις δελεάζει τοὺς ἄγιους καὶ τοὺς ἀγγέλους,
εἶναι ἀνίσχυρος ἐπὶ τῆς λιθίνης ταύτης καρδίας. Ἡ Ροζαλίνα
πολυθέλγητρος, θὰ ἀποθάνῃς χωρὶς ἔρωτα καὶ ἡ καλλονή σου
θὰ συναποθάνῃ μετὰ σοῦ.

BENBOΛΙΟΣ

Προκίσθη λοιπὸν νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ παρθένος;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Προκίσθη, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου καταστρέφει ἀνωφελῶς
τὰ θέλγητρά της. Ἐάν ἡ Ροζαλίνα ἀποθάνῃ παρθένος, ὁ κο-
σμος καταστρέφεται καὶ ἡ καλλονὴ ἔξοριζεται διὰ παντός.
Ὦ ωραιοτάτη καὶ φρονιμωτάτη Ροζαλίνα! Ἄγγελε τὸν δόποιον
περιμένει δ παράδεισος, ἀλλὰ τοῦ δόποιου ἡ εὔτυχία θὰ μὲ φέρῃ
εἰς ἀπελπισίαν, ωρκίσθης νὰ μὴ ἀγαπήσῃς ποτὲ, ὄρκος ἀπαίσιος
τὸν δόποιον δ ἄνθρωπος ἐπαναλαμβάνει ἐνόσῳ ζῆ καὶ ὅστις μὲ
φονεύει ζῶντα.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ἄχουσον, φίλε, ἀκολούθησον τὴν συμβουλὴν μου· λησμόνησον.
αὐτὴν τὴν γυναικα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Διδάξον με λοιπὸν πῶς νὰ τὴν λησμονήσω.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ἄπόδος τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰ βλέψιματά σου. Ιδεὶ ἀλλας
καλλονάς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλὸν μέσον διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσω περισσότερον καὶ νὰ τὴν
εῦρω ὡραιοτέραν! Λί οὐραῖς ἔκειναι προσωπίδες, ἥξερεις, αἱ
ώραῖαι ἔκειναι προσωπίδες, τῶν ὅποιων τὸ μέλαν μεταξόπιτε-
λον καλύπτει νεαρὰ πρόσωπα, αἱ προσωπίδες ἔκειναι τῶν
ὅποιων τὸ μακρὸν φίλημα ἀναπαύεται ἐπὶ παρειῶν ἀνθη-
ρῶν, δὲν χρησιμεύουστεν εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὸ νὰ μᾶς
ὑπενθυμίζωσι τὴν δροσερότητα καὶ τὴν λάμψιν αἴτινες κρύ-
πτονται ὑπ' αὐτάς. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀσχημία θὰ μοῦ ἐνθυμίζῃ τὴν
Ῥοζαλίναν. Αησμονεῖ ποτε δ τυφλὸς τὸν θησαυρὸν τὸν ὅποιον
ἀπώλεσε, τὰ θαυμάσια τὰ ὅποια ἀπήλαυσε; Ποτέ! Δεῖξόν μοι
τὴν ὡραιωτάτην ἐρωμένην ἡ καλλονή της θὰ μοὶ ἐνθυμίσῃ ὅτι
ἡ Ῥοζαλίνα ᾧτο ἔτι μᾶλλον ὡραία. — Χαῖρε, ἐξάδελφε! δὲν
εἶσαι τόσον μέγας διδάσκαλος ὥστε νὰ μὲ διδάξῃς τὴν τέχνην
τιῦ λησμονεῖν.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Νὰ ἀποθάνω ἐπὶ τῆς φύθης ἐὰν δὲν μάθω αὐτὴν τὴν ἐπι-
στήμην διὰ νὰ σὲ τὴν διδάξω. (Ἐξέρχονται ὁμοῦ.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οδός.

(Εισέρχονται ὁ Καπουλέτος, ὁ Πέρις καὶ εἰς ὑπηρέτης.)

ΚΛΗΟΥΛΕΤΟΣ.

Ο Μοντέγος καὶ ἐγὼ ὑποκείμεθα εἰς τὰς αὐτὰς ποινάς. Νο-

μίζω δύμας ὅτι γέροντες ὡς ἡμεῖς δὲν θὰ πῆτο δύσκολον νὰ μετ-
νωμεν ἥσυχοι.

ΠΑΡΙΣ

Ἄμφοτεροι ἀπολαύετε τοῦ κοινοῦ σεβασμοῦ καὶ εἶναι λυπη-
ρὸν ὅτι ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη διάκεισθε ἐν διχονοίᾳ. Ἀλλ' εἰπέτε
μοι, κύριε, ποίαν ἔκβασιν ἔτυχεν ἡ αἴτησίς μου;

ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΣ

Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἢ ἐπαναλαμβάνων δσα σᾶς
εἴπον πόδη. Ἡ κόρη μου εἶναι πολὺ νέα· δὲν συνεπλήρωσεν ἀκόμη
τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ἀγνοεῖ τὸν κό-
σμον. Ἀς ἀφήσωμεν νὰ παρέλθωσι δύο ἔτη, καὶ τότε σκεπτό-
μεθα περὶ τῶν ἀρρέβων της.

ΠΑΡΙΣ

Τι πάρχουσιν ἄλλαι αἵτινες μολονότι νεώτεραι, εἶναι ἐν τού-
τοις εὐτυχεῖς μητέρες.

ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΣ

Ναι, ἀλλ' ἔκείνων ἡ καλλονὴ καταστρέφεται προώρως. Ἡ
γῆ κατέπιεν δῆλας μου τὰς ἐλπίδας· ἡ Ἰουλία εἶναι ἡ τελευταία
χαρὰ τοῦ οἴκου μου, ἡ τελευταία ἐλπίς μου, ἡ πεφιλημένη θυ-
γάτηρ μου. Ἀλλὰ, πρόσφερον αὐτῇ τὸν ἔρωτά σου, εὐγενῆ Πάρι,
κατόρθωσον νὰ σὲ ἀγαπήσῃ· ἡ συγκατάθεσίς μου ἔξαρτᾶται ἐκ
τῆς ἐκλογῆς της· ἀν τῇ ἀρέσγει σὲ δέχομαι, σοὶ τὴν δίδω
εὐχαρίστως. Καλὰ καὶ τὸ ἐνθυμήθην· δίδω ἀπόψε μέγαν χορὸν,
χορὸν ἐπίσημον τὸν δποίον πρὸ πολλῶν χρόνων συνειθίζω νὰ
δίδω· προσεκάλεσα δσους ἀγαπῶ. Ἐὰν θέλης νὰ ἔλθῃς, ἔσο
βέβαιος ὅτι θὰ ησαι ὁ μᾶλλον εὑπρόσδεκτος. Εἰς τὴν ταπει-
νὴν οἰκίαν μου θὰ ἴδης πολλὰ ἀστρα λάμποντα κατ' αὐτὴν τὴν
ἐσπέραν, ἀστρα γῆινα τὰ δποῖα θὰ φθονήσῃ ὁ οὐρανός. Ἐλθὲ
λοιπὸν νὰ ἀναμιχθῆς μὲ τὰ ζῶντα ταῦτα ἀνθη, μὲ τὸ θῆλυ
καὶ φιλομειδὲς τοῦτο πλῆθος, μὲ τοὺς δροσεροὺς τούτους κά-
λυκας τῶν δποίων μόλις διανοίγεται τὸ κάλλος. Κατ' αὐτὰς

τὰς στιγμὰς αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν εὐτυχῆ καὶ φαιδρὸν, ὡς ὁ νέος τοῦ ὄποίου τὸ αἷμα ρέει ζωηρὸν εἰς τὰς φλέβας του ἀφοῦ δὲ χωλὸς χειμῶν ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ εὔσταλοῦς ἀπριλίου. Ἐλθὲ νὰ ἴδης ὅλας τὰς νεαρὰς καὶ μυροθόλους αὐτὰς καλλονὰς, ἀκούσον ὅλας καὶ ἀγάπησον τὴν ἐντελεστέραν. Ἡ Ἰουλία μου θὰ ἥναι μετ' αὐτῶν. (Καλεῖ ἔνα ὑπηρέτην.) — "Ε σὺ! ἔλα ἐδῶ. (Τῷ ἐγχειρίζει κατάλογον.) — Θὰ διατρέξῃς τὴν πόλιν καὶ θὰ εὔρῃς ὅλα τὰ ἀτομα τῶν ὄποιων τὰ ὄνόματα εἶναι σημειωμένα εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον. Θὰ τοῖς εἰπῆς ὅτι ἡ οἰκία μου εἶναι ἀνοικτή, ὅτι τοὺς πέριμένει καλὴ ὑποδοχὴ καὶ νὰ τιμήσωσι τὸν χορόν μου. (Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Πάριδος καὶ ἀρίνει μόνον τὸν ὑπηρέτην μὲ τὸν κατάλογον εἰς τὴν χειρά.)

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Καλὸς κι' αὐτός ὁ ἀφέντης μοῦ εἶπε νὰ εὕρω ὅλα τὰ ὄνόματα δσα εἶναι σημειωμένα εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον. Ἀλλά ἔκεινο ποῦ εἶναι σημειωμένο καὶ γραμμένο εἶναι νὰ ξεύρῃ δικαίωνας τὴν δουλειάν του καὶ νὰ κυττάῃ διογράφος τὴν βελόνα του, διάφτης τὸ πινέλο του, διπούτσης τὰ δίχτυα του καὶ διψαρές τὰ καλαπόδια του. Ἡ δική μου ἡ δουλειά δὲν εἶναι νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω. Ω ποῦ νὰ πάρῃ ἡ δρυγή! καὶ ποῦ στὸ διάβολο νὰ ξεκαθαρίσω αὐτὰ τὰ κινέζικα. Ηρέπει νὰ εὕρω κανένα νὰ μοῦ τὰ διαβάσῃ. "Ἄς ίδοῦμε... ἄς ίδοῦμε.

(Εἰσέρχονται ὁ Βενδόλιος καὶ ὁ Τρωματίος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.

(Ἐξακολουθῶν νὰ συνομιλῇ.) — "Ε φίλτατε, τὸ πῦρ κατευνάζεται διὰ τοῦ πυρὸς, ἡ λύπη θεραπεύεται ὅταν βλέπῃ ἄλλην λύπην" στέκεις εἰς ὑψηλὸν μέρος καὶ διὰ τοῦτο περιστρέφεται ἡ κεφαλή σου" κατάβα καὶ θὰ ίδης καθαρά. Πάντοτε θεράπευον τὸ έν κακὸν δι' ἐνὸς ἄλλου· τὸ δηλητήριον τὸ ὄποιον ἔπιες διὰ τῶν δρθαλιῶν καὶ ὑπὸ τοῦ ὄποίου ἐπληρώθη ἡ

καρδία σου, ἐξαφάνισον διὰ νέου ἔρωτος, διὰ νέου δηλητηρίου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Εἰρωνικῶς.) Ζήτω τὸ ἀρνόγλωσσον!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Τὸ ἀρνόγλωσσον; Τί διάβολο λέγεις;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶναι φυτὸν θαυμάσιον διὰ τὰ τεθλασμένα μέλη.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.

Καλὲ μήπως ἑτρελάθης;

ΡΩΜΑΙΟΣ

”Οχι ἐντελῶς, ἀλλὰ φέρω βαρείας, ἀλύσους” δὲν τρώγω πλέον, δὲν κομοῦμαι πλέον, ὑποφέρω, βασανίζομαι καὶ μᾶς τὴν πίστιν μου . . . (Ο ὑπηρέτης χρετῶν τὸν κατάλογον πλησιάζει τὸν Πωμαίον.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλημέρα, παληκάρι μου.

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

”Ο Θεὸς νὰ σᾶς πολυχρονῆ, ἀφέντη . . . Μὲ συμπάθειο, ζεύρετε νὰ διαβάζετε;

ΡΩΜΑΙΟΣ

”Ηζεύρω νὰ ἀναγινώσκω τὸ βιβλίον τῶν θλίψεών μου.

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Δὲν ἔχει ἀνάγκη κανένας ἀπὸ βιβλίο γιὰ νὰ μάθῃ αὐτὸ τὸ ἀλφάβητο . . . ”Αλλὰ χωρὶς τὰ χωρατὰ, ζεύρετε νὰ διαβάζετε δ, τι βλέπετε;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μάλιστα. ἐὰν γνωρίζω τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς.

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

”Ἐκατάλαβα, θέλετε νὰ γελάτε. Ο Θεὸς νὰ σᾶς δέδη θεένω. (Κινεῖται διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Διάς μοι, τίζεύρω νὰ διαβάζω. (Αναγινώσκει.)

«Ο κύριος Μαρτῖνος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του . . . δὲ κόμης Ἀγσέλμος μετὰ τῶν ώραίων ἀδελφῶν του . . . ἡ χήρα τοῦ κυρίου Βιτρουΐου . . . δὲ κύριος Πλακέντιος μετὰ τῶν ἀξιεράστων ἀνεψιῶν του . . . δὲ Μερκούτιος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βαλεντίνου . . . δὲ θεῖός μου Καπουλέτος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του . . . ἡ ώραία ἀνεψιά μου 'Ροζαλίνα' ἡ Λιβία' δὲ κύριος Βαλέντιος καὶ δὲ ἔξαδελφός του Τυπάλδος' δὲ Λούκιος μετὰ τῆς ζωηρᾶς 'Ελένης . . . (Αποδίδει τὸν κατάλογον εἰς τὸν ὑπηρέτην.) 'Αληθῶς λαμπρὰ συλλογὴ! Καὶ δὲ αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶναι προσκεκλημένα; . . .

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Εἰς χορόν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ποῖον χορόν;

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Εἰς τὸ σπῆτι μας ὅπου θὰ ἔχωμεν καὶ τραπέζι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Άλλα ποῖος δίδει τὸν χορόν;

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Ο κύριός μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Απὸ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἔπειπε νὰ ἀρχίσω.

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Τώρα ποῦ δὲν μὲ ἐρωτᾶτε σᾶς ἀποκρίνομαι. Ο ἀφέντης μου εἶναι δὲ γέρων Καπουλέτος, δὲ πλούσιος καὶ εὐγενής Καπουλέτος. Εὖν δὲν ἔσθε Μοντέγος, ἐλᾶτε χωρὶς φόβον καὶ θὰ διασκεδάσετε πολύ. Εχετε υγείαν, κύριοι. Ο Θεός νὰ σᾶς δίδῃ χρόνους καὶ εύτυχίαν. (Έξέρχεται.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Εἶναι δὲ ἐπίσημος χορὸς τῶν Καπουλέτων. Η ἀγαπητή σου 'Ροζαλίνα εἶναι προσκεκλημένη, καὶ μετ' αὐτῆς δὲλαι αἱ θαυμασταὶ καλλοναὶ τῆς Βερόνης. Γιπαγε ἔκει καὶ διὰ βλέμμα-

τοις ἀταράχου σύγχρινον αὐτὴν μὲν ἄλλας γυναικας τὰς δποίας θὰ σοὶ δεῖξω τότε θὰ ἴδης ποῖον εἶναι τὸ εἰδωλόν σου καὶ θὰ πεισθῆς δτι ὁ κύκνος σου εἶναι κόραξ πλησίον αὐτῶν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐάν οἱ ὄφθαλμοί μου ἔβλεπον τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐάν οἱ ὄφθαλμοί οὗτοι οἱ τοσάκις πληρωθέντες ὑπὸ δακρύων, ζθελον προδώσει τὴν ἱερὰν θρησκείαν τῆς καρδίας μου, θὰ ἡσαν αἰρετικοὶ καὶ ἄξιοι νὰ καῶσιν. Ἀλλη γυνὴ ὠραιοτέρα τῆς Ἱοζαλίνης! Ὁχι, οὐδέποτε, ἀφότου ὑπάρχει ὁ κόσμος, οὐδέποτε ὁ βλέπων τὰ πάντα ἥλιος εἶδεν δμοίαν.

ΒΕΝΒΟΔΙΟΣ

Τὴν νομίζεις ὠραίαν διότι αὐτὴν μόνον βλέπεις, διότι αὐτὴ μόνη σταθμίζεται εἰς τὸν ὄφθαλμούς σου ἀλλὰ θέσον εἰς τὴν χρυσταλλίνην ταύτην στάθμην καὶ τὴν καλλονὴν ἄλλης νεάνιδος ἐξ ἔκεινων τὰς δποίας θὰ ἴδωμεν ἀκτινοβολούσας εἰς τὸν χορὸν τοῦτον, καὶ πάραυτα ἔκεινη ἥτις σοὶ φαίνεται ἥδη τόσου ὠραία, θὰ σοὶ φανῇ μετρία.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναι, θὰ ὑπάγω, ὅχι διὰ νὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν σου, ἀλλὰ διὰ νὰ θαυμάσωσιν οἱ ὄφθαλμοί μου τὴν λατρείαν τῆς καρδίας μου.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Θωμάτιος ἐτῇ οἰκλῃ τοῦ Καπουλέτου.

(Εισέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ἡ τροφός.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Παραμάνα, ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου; φώναξέ την νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀμέσως.

ΤΡΟΦΟΣ

Τὴν ἐφώναξα. (Κράζει πρὸς τὰ παρασκήνια.) Μουλιτσα! ἀρνάκι

μου ! πουλάκι μου ! ἀγγελάκι μου ! Ιουλίτσα μου ! Ποῦ νὰ
γίναι καὶ δὲν φαίνεται ; Ιουλίτσα !

(Εἰσέρχεται ἡ Ιουλία.)

ΙΟΥΑΙΑ.

Ποῦς μὲ φωνάζει ;

ΤΡΟΦΟΣ

Η μήτηρ σας.

ΙΟΥΛΙΑ

Μῆτέρ μου, ίδούν ἐγώ. Τί μὲ θέλετε ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τώρα θὰ σὲ τὸ εἰπῶ. (Πρὸς τὴν τροφόν.) Παραμάνα, ἀφῆσέ
μας ὀλίγας στιγμάς· ἔχομεν νὰ δημιλήσωμεν μυστικά. 'Αλλ'
δχι, ἐπίστρεψε, εἰμπορεῖς νὰ μᾶς ἀκούσῃς. Ήξεύρεις δτι ἡ
Ιουλία μου εἶναι μεγάλη πλέον.

ΤΡΟΦΟΣ

"Ω ! τὸ ήξεύρω καλά· ήξεύρω τὰ χρόνια της καὶ εἰμπορῶ νὰ
σᾶς τὰ εἰπὼ χωρίς νὰ λαθέψω μήτε ἓνα λεπτὸ τῆς ὥρας.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εἶναι σχεδὸν δεκατεσσάρων χρόνων.

ΤΡΟΦΟΣ

"Οχι ἀκόμη, δχι ἀκόμη· στοιχηματίζω τὰ δεκατέσσερα
δόντια μου . . . (Καθ' ἑαυτήν.) Καὶ δις ἔχω μόνον τέσσερα.
(Τυφλοφώνως.) Ναι, εἴμαι βεβαία ὅτι δὲν εἶναι δεκατεσσάρων
χρόνων. Πότε ἔχομεν τοῦ Ἀγίου Πέτρου ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Σήμερον δεκαπέντε.

ΤΡΟΦΟΣ

Δοιπόν ! τὸ δεῖλι τοῦ Ἀγίου Πέτρου, μήτε περισσότερο
μήτε δλιγώτερο, θὰ κλείσῃ σωστὰ τὰ δεκατέσσερα. "Εχει
τὴν ίδια ἡλικία μὲ τὴν Σωσάνναν μου, δ Θεὸς νὰ τὴν ἀνα-
παύσῃ ποὺ τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἔχει στὸν οὐρανό. Σᾶς ἔλεγα
λοιπὸν ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Πέτρου θὰ κλείσῃ τὰ δεκα-

τέσσερα, μήτε περισσότερο μήτε διλιγώτερο. Θυμοῦμαι σὰν νὰ
ῆταν ἔχθες. Δὲν ἐπέρασαν ἔνδεκα χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ
μεγάλου σεισμοῦ; Ναι, ἔκείνην τὴν ἡμέραν τὴν ἀπόκοψα, δὲν
θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Ὁ ἀφέντης καὶ ἡ εὐγενία σας ἐλείπατε
εἰς τὴν Μάντουαν. Ἐγὼ δὲν ξεχνῶ τίποτε. Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν
ὅτι ἐκάθουμουν εἰς τὸν ἥλιο ἀποκάτω ἀπὸ τὸν περιστεριῶνα.
Ολα τὰ θυμοῦμαι. Εἴχα τρίψι μὲ ἀψιθιὰ τὴν ῥῶγα τῶν βυ-
ζιῶν μου καὶ ἔδινα τῆς μικρῆς νὰ βυζάξῃ. Χά, χά, χά, νὰ
τὴν ἐβλέπατε ὅταν ἔβαιλε τὴν ῥῶγα στὸ στόμα της καὶ τῆς
ἐφάγυκε πικρή, πῶς ἐστράβωσε τὰ χεῖλα της κ' ἔκούνησε τὸ
κεφάλι. Καθὼς σᾶς εἶπα ήμουν ἀποκάτω ἀπὸ τὸν περιστεριῶνα.
Εξαφνα, νὰ καὶ ἀρχίνησε νὰ κουνιέται ὁ περιστεριῶνας. Ἐμένα
τότε δπου μὲ πιάστης, ἔψυγκα χωρὶς νὰ γυρίσω νὰ ἴδω πίσω μου.
Καθὼς σᾶς εἶπα ἐπέρασαν ἀπὸ τότε ἔνδεκα χρόνια, καὶ θυ-
μοῦμαι ποῦ ἐπεριπατοῦσε μονάχη καὶ ἔτρεχε στὴν αὐλὴ σὰν
εὔμορφο κοριτσάκι ποῦ ἦταν θυμοῦμαι μάλιστα ποῦ τὴν πα-
ραμονὴ τῆς ἡμέρας ἔκείνης, ἔκει ποῦ ἔτρεχε, ἔπεισε μὲ τὸ πρό-
σωπο στὴ γῆ. Τότε ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας μου, ὁ Θεός νὰ τὸν
ἀναπαύσῃ Ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας μου λοιπὸν ποῦ ἀγα-
ποῦσε τὰ χωρατὰ, τὴν ἐπῆρε εἰς τὰ γόνατά του καὶ τῆς εἶπε-
«Ἐτσι πέφτεις, Ιουλίτα; Θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ πέφτης καὶ μὲ τὸ
πρόσωπο ἀπάνω. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου; » Τότε ἡ μικρὴ
ἔπαισε τὰ κλάματα καὶ ἐστάθη γιὰ νὰ εἶπῃ «Ναι! » Ἀκοῦς
ἔκει νὰ εἶπῃ *ναι!* Ἐκατὸ χρόνια νὰ ζήσω, πάντοτε θὰ τὸ θυ-
μοῦμαι. — *Δέρ εἶραι ἀλήθεια, κόρη μου;* — Καὶ ἡ μικρὴ ἔ-
παισε τὰ κλάματα καὶ εἶπε *Nai.*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΔΕΤΟΥ

Ἐ, παραμάνα, σιώπα πλέον, φθάνουν αἱ φλυαρίαι.

ΤΡΟΦΟΣ

Μάλιστα, κυρία μου, μάλιστα, κυρία μου. Τὸ θυμοῦμαι καὶ
ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἀκοῦς ἔκει νὰ σταθῇ καὶ νὰ εἶπῃ
Nai! Καὶ δύμως σᾶς βεβαιόνω ὅτι εἶχε φούσκωμα εἰς τὸ καύ-

τελο, τρομερό φούσκωμα, χονδρό ίσια μὲ ἔνα αὐγὸ περιστεριοῦ καὶ ἔχλαιγε ἄχ ! νὰ τὴν ἐβλέπατε πῶς ἔχλαιγε ! — "Ετσι πέφτεις, τῆς εἶπε δ ἄνδρας μου, ἔτσι πέφτεις μὲ τὸ πρόσωπο κάτω ; θὰ ἐλθῃ καιρὸς γὰ πέφτης καὶ μὲ τὸ πρόσωπο ἀπάρω δὲρ εἶραι ἀληθεία, κόρη μου ; Τότε ή μικρή ἔπαισε τὰ κλάματα καὶ τοῦ εἶπε *Nal* !

ΙΟΥΛΙΑ

Σιωπα πλέον, παραμάνα, σὲ παρακαλῶ καὶ ἔγώ.

ΤΡΟΦΟΣ

"Ετελείωσα, ἐτελείωσα. 'Ο Θεός νὰ σὲ πολυχρονῇ, 'Ιουλίτσα μου" ποτὲ εἰς δλην μου τὴν ζωὴν δὲν ἐβύζαξα πλέον νόστιμω παιδί ἀπὸ σένα. 'Η μόνη μου εὐχὴ εἶναι νὰ ζήσω καὶ νὰ σὲ ἴδω ὑπανδρευμένην.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

"Ισα ίσα περὶ τῆς ὑπανδρείας της θὰ δμιλήσωμεν. (Πρὸς τὴν 'Ιουλίαν.) 'Ιουλία, κόρη μου, εἰπέ με, σοῦ ἀρέσει ὁ γάμος ή δχ; ;

ΙΟΥΛΙΑ

Εἶναι τιμὴ τὴν δποίαν οὕτε ἐσκέφθην ἀκόμη.

ΤΡΟΦΟΣ

Τιμή ! εῖδες ἔκει ἀπόκρισιν ! 'Εὰν δὲν ἔμουν παραμάνα σου θὰ ἔλεγα δτι μαζῆ μὲ τὸ γάλα ἐβύζαξες καὶ τὴν σοφίαν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Λοιπὸν, κόρη μου, εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς τιμῆς ταύτης. 'Εχομεν εὖδω, εἰς τὴν Βερόνην, νεαράς μυτέρας, ἀξιοσεβάστους κυρίας αἱ ὄποιαι εἶναι δλιγάτερον γραῖαι ἀπὸ σέ. Εἶχα σχεδὸν τὴν ήλικίαν σου δταν ἔγινα μήτηρ, καὶ σὺ ἀκόμη εἶσαι κόρη. Διὰ νὰ μὴ πολυλογῶμεν ὅμως, ὁ γενναῖος εὔπατρόδης Πάρις σὲ ζητεῖ εἰς γάμον.

ΤΡΟΦΟΣ

Λαμπρὸς νέος, κυρία μου . . . ἄνδρας, καὶ τὸ ἄνδρας ! 'Ο κό-
μπος δλος δὲν ἔχει δύο σὰν κι' αὐτόν. Εἶναι ἔνα διαμάντι.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Είναι τὸ ἄνθος τῶν εὐγενῶν τῆς Βερόνης.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄλιτρινὸς ἄνθος! . . . λαμπρὸς ἄνθος!

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τὶ λέγεις, Ἰουλία, θὰ εἰμπορέσῃς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς; Θὰ τὸν
ἰδῆς ἀπόψε εἰς τὸν χορὸν μας παρατίρησέ τον προσεκτικῶς, ἐ-
ρεύνησον τὸ πρόσωπόν του· ἄνοιξον τὸ νέον τοῦτο διὰ σὲ βι-
βλίον, τοῦ δποίους ἡ καλλιονὴ ἔχαραξε τοὺς χαρακτῆρας εἰς τοὺς
δποίους ἡ ἡδονὴ εἶναι γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἔρωτος,
οὗτον τὰς σελίδας θὰ σοὶ ἀνοίξῃ ὁ γάμος, τοῦ δποίου τὰ
σχόλια θὰ σοὶ προσφέρωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πάριδος καὶ τὸ
δποῖον σὲ μόνον περιμένει διὰ νὰ τὸ καλλύνῃ. Εἶναι βιβλίον
πολύτιμον ἔχον ἀνάγκην βιβλιοδέτου. Εἴθε ἡ τιμὴ αὐτοῦ νὰ
τιμήσῃ καὶ τὴν θυγατέρα μου, ὡς αἱ κεχρυσωμέναι σελίδες τοῦ
συγγραφέως τιμῶσι τὴν ἔργασίαν τοῦ καλύψαντος αὐτὸν ἔργά-
του, καὶ καθιστῶσι στιλπνοτέραν τὴν κλείουσαν αὐτὸν πόρπην.
Ἐκλεξον λοιπὸν αὐτὸν, Ἰουλία μου· λάθε τον καὶ θὰ συμφε-
ροθῇς ὅσα ἔχει χωρὶς νὰ χάσῃς τίποτε.

ΤΡΟΦΟΣ

Θὰ κερδίσῃ, κυρία, θὰ κερδίσῃ. Αὐτὸν συμβαίνει πάντοτε εἰς
ταῖς γυναικεὶς ποῦ πανδρεύουνται.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ἄς ιδωμεν, Ἰουλία. Σοὶ ἀρέσκει αὐτὴ ἡ πρότασις;

ΙΟΥΔΙΑ

Μῆτέρ μου, ἔὰν ἀρκῇ νὰ ἴδω διὰ νὰ ἀγαπήσω, σᾶς ὑπακούω
ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου καὶ ἡ κλίσις μου θὰ διευθύνωνται παρ' ὑ-
μῶν καὶ δὲν θὰ προβῶσι μακρύτερον παρ' ὅσον μὲ διατάξετε.

(Ὑπηρέτης εἰσέρχεται.)

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Κυρία, ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι ἔφθασαν, καὶ τὸ δεῖπνον εἶναι

Ἐτοίμον· ὅλοι σᾶς φωνάζουν, ὅλοι γυρεύουν τὴν μικράν μας τὴν κυρίαν· τὴν παραμάνα τὴν ἔχουν ἀνάγκην εἰς τὸ μαγειρεῖον· ὅλοι περιμένουν τρέχω διὰ νὰ ὑπηρετήσω. Ἐλάτε, κυρία, γρήγορα, σᾶς παρακαλῶ.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ἐφθασα. Ἰουλία, δὲ κόμης Πάρις εἶναι ἐδῶ.

ΤΡΟΦΟΣ

(Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) Πήγαινε, κόρη μου, πήγαινε! πήγαινε νὰ τεῦρῃς ἡμέρας εὔτυχεῖς, καὶ νύκτας ἐπίσης εὔτυχεῖς.

(Ἐξέρχονται ὅλοι.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΟΔΟΣ

(Εἰσέρχονται εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Μερκούριος, ὁ Βενβόλιος καὶ ὁ Ρωμαῖος, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ θιάσου νεανιῶν προσωπιδοφορούντων καὶ μὴ, καὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ ὑπηρετῶν φερόντων δῷδας. Νύξ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πρέπει νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην; Νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰς συνήθεις ἔκεινας λέξεις αἴτινες χρησιμεύουσιν ὡς ἀπολογία, η νὰ εἰσέλθωμεν ἐλευθέρως εἰς τὸν χορὸν χωρίς νὰ εἴπωμεν τίποτε;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Παρῆλθεν ὁ συριδές τῶν λογιδρίων καὶ τῶν ἐθιμοτυπιῶν. Δὲν χρειάζεται νὰ στείλωμεν πρὸ ἡμῶν κανένα Ἑρωτα, μὲ δεδεμένους δρθαλμοὺς, μὲ φαρέτραν ἐκ λευκοῦ ξύλου εἰς τοὺς ὄμοιους καὶ τοῖς ταρτάρου εἰς τὴν χεῖρα, δστις νὰ μᾶς ἀνοίγῃ τὴν δόδον καὶ νὰ χρησιμεύῃ ὡς φρέγητρον εἰς τὰς κυρίας. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην προλόγου ἀπεστηθισμένου καὶ ψελλιζομένου ἀπὸ μνήμης, χάρις εἰς τὸν πρόθυμον φίλον δστις βαδίζει ὅπισθέν μας. Τίποτε, τίποτε. Ἄς μᾶς ἴδωσι καὶ ἀς μαντεύσωσι τίνες εἰμεθα. Ἄς μετρήσωσι μὲ τὸν πῆχυν τῶν τὸ μέτρον τοῦ χοροῦ μας. Θὰ τοὺς τιμήσωμεν μὲ μίαν η δύο ἀντιχορίας, καὶ ἔπειτα τοὺς καληνυκτίζομεν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δότε μοι δάδα. Θὰ σᾶς φωτίζω, ἀλλὰ νὰ χορεύσω δὲν αἰ-
σθάνομαι καμμίαν διάθεσιν.

ΜΕΡΚΟΥΡΤΙΟΣ

Ὦ μικρέ μου Ῥωμαῖε, θὰ χορεύσετε, θὰ χορεύσετε.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Όχι! σᾶς λέγω, δὲν θὰ χορεύσω. Σᾶς ἔχετε πέδιλα ἐλα-
φρά ὡς εἶναι αἱ ψυχαί σας. Ἄλλ' ἡ ἴδική μου ψυχὴ καὶ οἱ πό-
δες εἶναι ἐκ μολύβδου. Δὲν δύναμαι νὰ κινηθῶ, φέλε μου· εἴ-
μαι καθηλωμένος εἰς τὸ ἔδαφος.

ΜΕΡΚΟΥΡΤΙΟΣ

Πᾶ! καὶ δὲν εἶσθε ἔρωτευμένος; Δανεισθῆτε τὰς πτέρυγας
τοῦ ἔρωτος, καὶ πηδήσατε δι' ἐνὸς ἄλματος ἀνωθεν τῶν θλί-
ψεων.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σοὶ λέγω ὅτι ἔχω τὰ βέλη του εἰς τὴν ψυχήν αἱ πτέρυ-
γές του μὲ εἶναι ἀνωφελεῖς διότι κάμπτομαι ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦτο
φορτίον.

ΜΕΡΚΟΥΡΤΙΟΣ

Πιέζον τὸν ἔρωτα ἐὰν ὁ ἔρως σὲ πνίγῃ. Εἶναι παιδίον τρυ-
φερὸν καὶ δὲν θὰ σοὶ ἀντισταθῇ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ο ἔρως δὸν τρυφερὸν! πῶς φαίνεται ὅτι δὲν τὸν γνωρίζεις!
Ἐξ ἐναντίας εἶναι θύελλα, μανία, ὅρμη, λύσσα, ἀγωνία, βά-
σανος, θλῖψις.

ΜΕΡΚΟΥΡΤΙΟΣ

Ἀπόδος αὐτῷ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἐὰν σὲ βασανίζῃ, βασάνι-
σον αὐτόν ἐὰν σὲ πληγόνῃ, πλήγωσον αὐτόν. Πρέπει νὰ τὸν
νικήσῃς, φίλτατε, νὰ τὸν νικήσῃς μὲ πᾶσαν θυσίαν. (Πρὸς τοὺς
ὑπηρέτας.) Εμπρὸς, δότε μοι προσωπίδα· δις μὲ δώσωσι τὴν θά-
κην τοῦ προσώπου μου· προσωπίδα διὰ νὰ καλύψω ἐκείνην

τὴν δποίεν μοὶ ἔδωκεν ἡ φύσις. (Φορεῖ προσωπίδι.) Τώρα δὲν φοβοῦμαι μήπως περίεργοι δρθαλμοὶ ἕδωσι τὰς ἀσχημίας μου. Ἀντ' ἐμοῦ θὰ ἐρυθράσωσιν αἱ σκιάζουσαι με γιγαντώδεις δρφῦς.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ἐμπρὸς ! κτυπήσωμεν καὶ εἰσέλθωμεν. Ἄμα ἀνοιχθῆ ἡ θύρα, ἀς ὁρμήσῃ ὁ καθεῖς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἰς ἐμὲ δότε δᾶδα. "Οσοι ἔχετε φαιδροὺς πόδας κτυπήσατε τὰς σανίδας τῶν αἴθουσῶν" ἐμπρὸς, ψυχαὶ ἀσυλλόγιστοι καὶ καρδίαι ἐλαφραί. Ο πάππος μου ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ : Κρατῶ τὸ φῶς καὶ γίνομαι θεατής. Ζήτω τὸ ἀξιωμα τοῦ πάππου μου. Δὲν χορεύω. Ή χαρὰ φχετο πλέον δι' ἐμέ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Εἶναι ἔως εἰς τὸν λαιμὸν βυθισμένος. Ἐμπρὸς, Ρωμαῖε, δυστυχὲς παιδίον, ἡμεῖς θὰ σὲ ἀνασύρωμεν ἀπὸ τὸν λάκκον τοῦτον. Ας σπεύσωμεν, ἡ ἡώς μᾶς καλεῖ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Η ἡώς ! ἀλλ' εἶναι νὺξ σκοτεινή.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Η ἡώς τῆς ἡδονῆς, ἡ λάμψις τοῦ χοροῦ ὅστις πρχισε· δώσατε, κύριε, εἰς τοὺς λόγους μου ἐξήγησιν εὐνοϊκὴν καὶ φανῆτε ἐπιεικής, σᾶς παρακαλῶ. Ἐχομεν πρόθεσιν καλὴν ἀλλὰ πνεῦμα ὀλίγον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τφόντι, ἐρχόμενοι εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν, δεικνύομεν ὅτι ἔχομεν πρόθεσιν καλὴν καὶ πνεῦμα ὀλίγον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν νύκτα εἰδὼν ὄνειρον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ ἐγώ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δύ ! καὶ τὸ ὄνειρεύθης ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὄνειρεύθην δτι τὸ ὄνειρον πολὺ δμοιάζει μὲ μῦθον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ δμως ἡ ἀλήθεια πολλάκις δμοιάζει μὲ ὄνειρον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Βλέπω δτι ἡ βασίλισσα Μᾶδη σᾶς ἐπεσκέφθη καθ' ὑπνον. 'Η Μᾶδη εἶναι ἡ μαῖα τῶν νυμφῶν. ζΩ Μᾶδη! πῶς εἰσέρχεται μὲ τὸ δυσδιάκριτον ἄρμα τῆς εἰς τοὺς ῥώθωνας τῶν κοιμωμένων! Γνωρίζετε τὸ ὅχημά της; 'Ως ἀκτίνας τῶν τροχῶν ἔχει τοὺς μακροὺς πόδας τῆς ἀράχγυης δι' ἐφεστρίδα τῆς ἀμάξης, τὸ διαφανὲς πτερόν τῆς ἀκρίδος· ως χαλινοὺς τὸν λεπτοφυῖστὸν τῆς μικροτέρας ἀράχγυης· ως φάλαρα, μίαν ἢ δύο ἀκτίνας τοῦ ἀργυροῦ σεληνόφωτος· ως μαστίγιον, τὸ δστοῦν τοῦ νυκτερινοῦ γρύλλου, καὶ ως ἀκρομαστίγιον, νῆμα μόλις ὁρατόν. 'Ο ἡγίοχος εἶναι μικρότατον κωνώπιον φαιὰ ἐνδεδυμένον· διάφορος μας σκίουρος, διάσημος λεπτουργὸς, ἡ μᾶλλον, ως νορίζω, ὁ σκώληκς, πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἀμαξοποίος τῶν μικρῶν ιυμφῶν, κατεσκεύασε τὴν κομψὴν ταύτην ἀμαξαν ἐκ τοῦ κελύφους λεπτοκαρύου κενοῦ. 'Ιδού δὲ ἐπισημος ἀμαξά της. Οὕτως ἐποχουμένη διέρχεται διὰ τῶν ἐγκεφάλων τῶν ἐρωτευμένων καὶ ἀμέσως οὗτοι ὄνειρεύονται ἔρωτας· διὰ τῶν γονάτων τῶν αὐλικῶν, καὶ τὰ γόνατά των κάμπιτονται καθ' ὑπνον· διὰ τῶν δακτύλων τῶν δικηγόρων, καὶ ὄνειρεύονται κέρδη· διὰ τῶν χειλέων τῶν ὡραίων κυριῶν, καὶ ὄνειρεύονται θωπείας. Τὰς λαιμάργους δσαι κατὰ τὴν ἡμέραν τρώγουσι πολλὰ σαχχαρωτά, ἡ Μᾶδη, δργιζομένη διὰ τὴν ἀναπεμπομένην δσμὴν, τὰς τιμωρεῖ καυτηράζουσα τὰ ἔνοχα χείλη των. 'Ενιστε τὴν βλέπετε ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ῥινὸς εὔπατρίδου, καὶ ἀμέσως οὗτος ὄνειρεύεται μεγάλα ἀξιώματα· ἀλλοτε γαργαλίζει τοὺς ῥώθωνας κερδοσκόπου, καὶ ἀμέσως οὗτος ὄνειρεύεται νέας κερδοσκοπίας. 'Ιδοὺ

πετρὶ ἐπὶ τοῦ ἥλιοκαοῦς τραχήλου πολεμιστοῦ· τί δύνειρεύεται τότε οὗτος; καλὰ ξίφη Τολεδικὰ, δόδοὺς κεκαλυμμένας ὑπὸ τραυματιῶν καὶ νεκρῶν, ἐνέδρας, μέλη αἰματόφυρτα ἔχθρῶν καὶ ἀτελευτήτους οἰνοποσίας. Εἶτα αἱρόντες τυμπανίζει ἐπὶ τοῦ ωτός τοῦ τότε οὗτος ἀφυπνίζεται, ἀνασκιρτᾶ, ἐγείρεται ἐντρομος· προσεύχεται βλασφημῶν, βλασφημεῖ προσευχόμενος καὶ ἀποκοιμᾶται ἐκ νέου. Αὐτὴν ἡ ἴδια περιπλέκει τὴν χαίτην τῶν ἐν τοῖς σταύλοις ἵππων εἰς μαγικοὺς κύκλους, καὶ δυστυχία εἰς ἐκεῖνον δστις τοὺς λύση. Αὐτὴν, δταν αἱ νεάνιδες κοιμῶνται ὅππιαι, τὰς πιέζει καὶ τὰς διδάσκει πῶς πρέπει νὰ ἔκτελῶσι τὸ καθῆκόν των. Αὐτὴν . . .

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σιώπα πλέον, Μερκούτιε, ἀρκοῦν αἱ ἀνοησίαι.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἄνοησίαι! ἀλλ' ἔγώ τοῦ ὄμιλῶ περὶ δύνείρων. Τί εἶναι τὸ δύνειρον; Τὸ δύνειρον εἶναι μηδὲν, τέχνον τῆς φαντασίας καὶ τοῦ ἀργοῦ ἐγκεφάλου· τὸ δύνειρον εἶναι κενὸν καὶ ἐλαφρὸν ὡς ὁ ἀήρ· τὸ δύνειρον εἶναι μᾶλλον ἀσταθὲς ἢ ὁ ἄνεμος, δστις σήμερον πνέει ἐξ ἀνατολῶν καὶ αὔριον ἐκ δυσμῶν· δστις θωπεύει τὸν πεπηγότα κόλπον τοῦ βορρᾶ καὶ ἐπειτα ἀμέσως ἔξορμῷ πλήρῃς ὀργῆς διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὴν στίλβουσαν δρόσον τοῦ νότου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ο ποιητικὸς αὐτὸς ἄνεμος ἀνήρπασε καὶ σὲ, στερεῖ δὲ καὶ ἡμᾶς τοῦ χοροῦ. Τὸ δεῖπνον θὰ τελειώσῃ καὶ θὰ φθάσωμεν πολὺ ἀργά.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πολὺ ταχέως θέλεις νὰ εἰπῆς. "Ἐχω εἰς τὴν κεφαλὴν ἀνεξήγητόν τινα θιλερὸν διαλογισμόν. Νομίζω δτι δυστύχημά τι, ἐπικρεμάμενον εἰσέτι ἐν ἀβεβαίῳ μέλλοντι, μέλλει νὰ χρονολογῇθῇ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ταύτης" νομίζω δτι διακρίνω τὸν πικρὸν, ἐπώδυνον, πρόωρον θάνατον, δστις ἀπειλεῖ ὀφανῶς τὴν

Ζωὴν ταύτην τὴν ὄποιαν ἀψηφῶ. Ἀναπετάσσατε τὰ ἴστια! ἀφίνω τὴν φροντίδα εἰς τὸν Θεόν νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ὅπου θέλει. Ἐμπρὸς, γενναῖοι εὐπατρίδαι.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Τὰ τύμπανα, ἐμπρός!

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Αἴθουσα ἐτῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

(Μουσικοὶ περιμένουσι νὰ τοὺς εἰσχάγωσι. Πολλοὶ ὑπερέται πηγαινοέρχονται.)

Α'. ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Ποῦ εἶναι ὁ Κατσαρόλας; ποῦ εἶναι ὁ γεροκολασμένος νὰ μᾶς βοηθήσῃ λιγάκι νὰ σηκώσουμε τὸ τραπέζι; "Δχ τὸν ἀκαμάτην, ἀποφεύγει τὴ δουλειὰ σὰν ὁ διάβολος τὸ λιβάνι.

Β'. ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Τὶ παστρικὴ ἔργασία! "Ολη πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας. Καλὰ ποῦ εἶναι καὶ μισοπλυμένα. "Ολαῖς ἡ δουλειαῖς τέφτουν στὴ ράχη μας.

Α'. ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Σηκώσετε τὰ καθίσματα, πάρετε τὰ πιάτα, καθαρίστε τὰ τραπέζια, ἔχετε τὸ μάτι σας στὸ ἀστρικό. Γιὰ νὰ σου εἰπῶ, παληκάρι, βάλε κατὰ μέρος σὲ παρακαλῶ αὐτὸ τὸ ἀμυγδαλέτο, καὶ ἀν μὲ ἀγαπᾶς εἰπὲ τοῦ θυρωροῦ ν' ἀφήσῃ τὴν Ἀννίτσα καὶ τὴ Φρόσω νὰ ἔμβουν μέσα. — "Ε! 'Αντώνη! Κατσαρόλα! 'Ελατε λοιπὸν κ' ἐδῶ!

Β'. ΤΠΗΡΕΤΗΣ

"Ολα εἶναι ἔτοιμα, ὅλα εἶναι ἔτοιμα.

Α' ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐμπρὸς, σᾶς περιμένουν, σᾶς ζητοῦν, σᾶς κράζουν, σᾶς φωνάζουν, σᾶς ζητοῦν, σᾶς σφυρίζουν, σᾶς κτυποῦν εἰς τὴ μεγάλη σάλα.

B' ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Καλὰ δά, δὲν εἰμεποροῦμεν νὰ ἡμεθα κ' ἔδω κ' ἔκει.—Ζωγρότης, παιδιά, χινηθῆτε διλίγον. (Οι ὑπηρέται ἀποσύρονται εἰς τὰ πλάγια τῆς σκηνῆς. Εἰσέρχεται ὁ Καπουλέτος ἀκελουθούμενος ὑπὸ τῶν προσκεκλημένων.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Εὐπατρίδαι, καλῶς ὠρίσατε. 'Ωραῖαι, κυρίαι, ίδού ή ὥρα. "Οσαι ἔχουν πόδας ἐλαφροὺς καὶ ὑγιεῖς, ἃς τὸ ἀποδείξωσι χορεύουσαι μὲ τοὺς κυρίους τούτους. Χά, χά ! ποία θὰ τολμήσῃ νὰ ἀρνηθῇ ; 'Η πρώτη ὅπου μορφάσῃ, θὰ εἶπῶ δτι ἔχει κάλους. "Ε ! τί λέγετε δι' αὐτὸ τὸ στρατήγημά μου ; ("Υπόδεχεται ἄλλους ἐρχομένους.) Καλῶς ὠρίσατε, κύριοι. "Εγὼ τὸν δποῖον βλέπετε, εἶχα καὶ ἔγὼ τὸν καλόν· μου καιρόν. 'Εφόρουν καὶ ἔγὼ προσωπίδα καὶ ἐψιθύριζα εἰς τὸ ώτίον τῶν γυναικῶν τὰς γλυκειάς λέξεις αἱ ὄποιαι τὰς αἰγματωπίζουν. Δεν θὰ ίδω πλέον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, δὲν θὰ τὴν ίδω πλέον. (Πρὸς ἄλλους εἰσερχομένους). Κύριοι, σᾶς προσκυνῶ. 'Εμπρὸς, ή μουσικὴ, διορός. Τόπον εἰς τοὺς χορευτάς. Κυρίαι, εἰς ἔργον ! ("Η μουσικὴ ἀρχίζει νὰ παίζῃ, ἀρχεται διορός, ὁ Καπουλέτος σταματᾷ ὑπηρέτας τινὰς διερχομένους τὴν αἴθουσαν). "Ε σεῖς ! φέρετε κηρία, καὶ ἄλλα κηρία. Πάρετε αὐτὰ τὰ τραπέζια, σβύσατε τὸ πῦρ τῆς θερμάστρας, κάμνει πολλὴ ζέστη ἔδω. (Πρὸς έκαντην). Βλέπω, ἀχρεῖ, καὶ σὲ διασκεδάζει αὐτὴ η ἔργασία τῶν τραπέζιων, ξεκουμπίσου γρήγορα ! (Πρὸς τὸν γηραιὸν εὐπατρίδην τὸν ὄποιον συναντᾷ). Καλέ μου ἔξαδελφε, ἃς καθήσωμεν ἔδω. Αὲν ἔχομεν ἄλλο καλλίτερον νὰ πράξωμεν, σὺ καὶ ἔγώ. Παρῆλθον πλέον δι' ἡμᾶς αἱ ἡμέραι τοῦ χοροῦ. Σὲ εἰδα νὰ φορῇς προσωπίδα εὑρέθημεν εἰς τὸν αὐτὸν χορόν. Πόσα ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε ;

B' ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Εἰς τὸν Θεόν μου, πρέπει νὰ παρῆλθον τριάκοντα περίπου ἔτη.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

“Ω ! ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶναι δλιγάτερα, ἀπατᾶσαι.
· Ήτο εἰςτοὺς γάμους τοῦ Λουκεντίου. Τὸ πολὺ πολὺ θὰ γίνουν εἰκοσιπέντε ἔτη τὴν ἐρχομένην Πεντηκοστήν. Καὶ ἐφοροῦμεν προσωπίδας ! καὶ ἐφοροῦμεν προσωπίδας !

Β' ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

“Οχι, δχι, δχι ! ὁ υἱὸς τοῦ Λουκεντίου εἶναι μεγαλείτερος,
εἶναι τριάκοντα ἔτῶν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

· Σπουδαίως ἴσχυρίζεσθε τοῦτο ; Ἀλλ’ αὐτὸς μόλις πρὸ δύο
ἔτῶν ἔγινεν ἐνήλικος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Ἀποτεινόμενος πρὸς ἓνα ὑπηρέτην). Ποία εἶναι ἡ νέα ἐκείνη
ἡτις λάμπει ὑπὸ νεότητος καὶ καλλονῆς καὶ τὴν ὄποιαν ὁδη-
γεῖ ὁ εὐπατρίδης ἐκεῖνος ;

ΤΠΗΡΕΤΗΣ

Δεν ήξεύρω; κύριε.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Μὲ δόθελμοὺς προσήλωμένους ἐπὶ τῆς Ἰουλίας). “Ω ! λάμπει
ὑπὸ λάμψεως ζωηροτέρας τῶν φώτων τοῦ χοροῦ. Ἐν τῷ μέσῳ
τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς, ἡ καλλονὴ αὔτης ἀκτινοβολεῖ ὡς ὁ
ἀδάμας ἐπὶ τοῦ μετώπου Αἴθιοπίδος. Λευκὴ περιστερὰ ἐν μέσῳ
πενθίμων κυράκων. Ἄμα τελειώσῃ ὁ χορὸς, θὰ παρατηρήσω
ποὺ θὰ καταγήσῃ. Θὰ ὑπάγω, θὰ ὑπάγω νὰ θλίψω τὴν χειρά
της διὰ τῆς ἴδικῆς μου. Καλλονὴ πολὺ τελεία διὰ τὴν γῆν,
πολὺ λεπτοφυῆς δι’ ἡμᾶς. Ἡγάπησα μέχρι τοῦδε ; δχι, δχι
μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Η καλλονὴ μοὶ ἐμφανίζεται νῦν
κατὰ πρῶτον. (Ο Τυπάλδος πλησιάζει τὸν Ρωμαίον.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

· Ανεγνώσισα αὔτην τὴν φωνὴν εἰς τὴν ψυχὴν μου, εἶναι
Μοντέγος. (Πρὸς ἓνα ἀκόλουθον.) Ἀκόλουθε, ὑπαγε νὰ φέρῃς τὸ
ξίφος μου. Α, τὸν ἄθλιον, νὰ τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐδῶ ! Ε-
τόλμησε νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπον διὰ βαναύσου χαρτίου καὶ

νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ χλευάσῃ τὸν χορόν μας καὶ νὰ σκώψῃ τὴν δια-
σκέδασην μας ! Μὰ τοὺς προγόνους μου, μὰ τὴν τιμὴν τῆς οἰ-
κογενείας μου, θὰ τὸν φονεύσω χωρὶς νὰ διστάσω καὶ νὰ μὲ
τύψῃ ή συνελθησις.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί ἔχεις, ἀνεψιέ μου, τί σημαίνει αὐτὴ ή ὁργή ; διατί αὐτὸς
δ θύρυθος ;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Θεᾶς μου, ἴδετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶναι Μοντέγος, εἶναι
ἔχθρος μας. Ο ἄτιμος ήλθε γὰρ μᾶς ὑβρίσῃ καὶ νὰ περιπατήῃ
τὸν χορόν μας.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Μήπως εἶναι ὁ νεαρός Ρωμαῖος ;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Αὐτὸς εἶναι, δ ἄτιμος !

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ψιουχία, ησυχία, νεανία μου· πραμνήτι, ἀγαπητέ μου ἀνε-
ψιέ. Βλέπω δτι φέρεται ὡς εὑπατρίδης καλῶς ἀνατεθραμμέ-
νος. Οφείλω νὰ όμοιογήσω τὴν ἀλήθειαν, δλη ή Βερόνη τὸν
θεωρεῖ ὡς νέον ἀνδρεῖον καὶ ἐγάρετον. Δι' δλα τὰ πλούτη τοῦ
κόσμου δὲν θέλω νὰ πάθη οὔτε τὴν ἐλαχίστην προσβολὴν
ἐντὸς τῆς οἰκίας μου. Υπόμενε λοιπὸν καὶ μὴ προσέχῃς εἰς
αὐτὸν, διότι τὸ ἀπαιτῶ. Εάν μὲ σέβεσαι, ἀπόθεε τὸ ἄγριον
τοῦτο ήθος τὸ δποῖον δὲν ἀρμόζει εἰς χορόν.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Αρμόζει κάλλιστα δταν τοιοῦτος ἄτιμος εὑρίσκεται μεταξὺ^δ
τῶν προσκεκλημένων. Οχι, δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δὲν θὰ τὸ ὑποφέρης, νεανία ; τί δηλοῖ τοῦτο ; Σοὶ ἐπανα-
λαμβάνω δτι τοιαύτη εἶναι ή θέλησίς μου. Ηοῖς εἶναι κύριος
ἔδω, ἐγὼ η σύ ; Α, κύριε, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ὑποφέρετε τὴν

παρουσίαν του ; Θέλετε λοιπὸν νὰ φέρετε ἄνω κάτω τὸν χορόν μου ;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Σᾶς λέγω, θεῖέ μου, δτὶ εἶναι ἐντροπή.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

‘Ακόμη, ἀκόμη ; κακὸ κεφάλι ! ‘Οραῖον πρᾶγμα νὰ θέλῃ δὲν Κύριος, δταν ἐγὼ δὲν θέλω. ‘Ελα, τελείωσε, ἀλλως θὰ μετανοήσῃς. (Στρεφόμενος πρὸς τοὺς προσκεκηθμένους,) Εῦγε, εὐγε, φίλοι μου . . . (Χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Τυπάλδον.) Ταραχία, θὰ ήσυχάσῃς ; (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) Φέρετε καὶ ἀλλα φῶτα. (Ταπεινὴ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Τυπάλδον.) Τώρα σὲ κάμνω καὶ ήσυχάζεις. (Πρὸς τοὺς ἀλλους.) Ζωηρότης, παιδίά !

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Πρέπει νὰ καταστεῖλω ἐμαυτόν. Ή ἀδάμαστος δργή μου καὶ ή ὑπομονὴ τὴν ὅποιαν μοὶ ἐπιβάλλουσι, παλαίουσιν εἰς τὸ στῆθός μου λυσσωδῶς . . . ‘Ας ἔξελθω. Ο ἀνθρωπος αὐτὸς ἐπιχαίρει διὰ τὴν λαθραίαν εἰσχώρησίν του εἰς τὸν χορόν μας, ἀλλ’ ή αὐθάδειά του θὰ τιμωρηθῇ. Σήμερον ή χαρά, αὔριον ή λύπη καὶ ή πικρία.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πλησιάζων τὴν Ιουλίαν καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα αὐτῆς.) Σᾶς προσδάλλει τοῦτο ; μήπως ἔθεσθήλωσα τὴν θελκτικὴν φύτὴν χεῖρα ; Τὰ χεῖλη μοὺ ἀς ἐπανορθώσωσι τὴν ὕδριν τῆς χειρός μου. Η ιερότης τοῦ φιλήματός των ἀς ἔξαλειψῃ τὴν χυδαίαν πρόσφαυσιν αὐτῆς. Οἱ ἐρωτικοὶ οὗτοι προσκυνηταὶ ἀς προσφέρωσι τὸν φόρον των εἰς τὸν λατρευόμενον βωμόν. (Ο Ρωμαίος φιλεῖ τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος.)

ΙΟΥΔΙΑ

‘Εχετε ἀδίκον, καλὲ προσκυνητά. Σᾶς βεβαιῶ δτὶ ή χείρ σας δὲν εἶναι ἔνοχος, ἀλλ’ ἐφέρθη εὐλαβῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰ γῆθη. Καὶ αὐταὶ αἱ ἄγιαι ἔχουν χεῖρας, καὶ δ εὐλαβῆς τὰς ἐγ-

γίζει. Οἱ προσκυνηταὶ, εἰς τὰς περιηγήσεις τῶν, ἀρχοῦνται εἰς
θλίψιν φιλικήν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄι ἄγιαι δὲν ἔχουν χείλη ὡς οἱ προσκυνηταὶ;

ΙΟΥΛΙΑ

Χείλη διὰ νὰ προσεύχωνται, μόνον διὰ νὰ προσεύχωνται.

ΡΩΜΑΙΟΣ

“Ω, συγχώρησον εἰς τὰ χείλη μου, ὥραία ἄγια, νὰ ἀντικα-
ταστήσωσι τὴν χεῖρά μου. Εἰσάκουσον τῆς δεήσεώς των καὶ μὴ
μεταβάλῃς εἰς ἀπελπισίαν τὴν πίστιν ὑπὸ τῆς ὁποίας πλη-
ροῖς τὴν ψυχήν μου.

ΙΟΥΛΙΑ

‘Ο ἄγιος δὲν κινεῖται, μολονότι ἀκούει τὰς δεήσεις.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λοιπὸν, μεῖνον ἀκίνητος, ὡς ἄγια μου· ἡ δένσις μου θὰ εἰ-
σακουσθῇ καὶ θὰ ἡμαι εὐτυχής. (Ο 'Ρωμαίος ἐσπάζεται τὴν Ἰου-
λίαν.) Τὰ χείλη σου ἔξηλειψαν τὰ ἀνομήματά μου· ὅλαι αἱ
ἀμαρτίαι μου συνεχωρίθησαν.

ΙΟΥΛΙΑ

Τώρα ἡ ἀμαρτία ἔμεινεν εἰς ἔμε· τὴν ἔλασθον τὰ χείλη μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

“Ω γλυκυτάτη ἀμαρτία! ὡς ἡδίστη ἐπίπληξις! ἀπόδος μοι,
ἀπόδος μοι αὐτὴν τὴν ἀμαρτίαν.

ΙΟΥΛΙΑ

“Οσο ἀφορᾶ τὰ φιλήματα πολὺ ταχέως τὰ ἔξοφλεῖτε.

ΤΡΟΦΟΣ

(Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) Κυρία, ἡ μητέρα σας θέλει νὰ σᾶς εἰπῇ
καῦτι τι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πρὸς τὴν τροφόν.) Ποία εἶναι ἡ μήτηρ της;

ΤΡΟΦΟΣ

Νέε μού κύριε, ἡ μητέρα της εἶναι ἡ κυρία αὐτοῦ τοῦ σπη-

τιοῦ εἶναι κυρία καλὴ, φρόνιμη, ἐνάρετη. Ἐγὼ ἐβάσαξα τὴν κόρην της, ἐκείνην μὲ τὴν ὅποιαν ὡμιλούσατε. Εἶναι καλὴ νύφη, καὶ ἐκεῖνος ποῦ τὴν βάλει στὸ χέρι θὰ ἔχῃ μετρητὰ ἀμέτρητα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

‘Η κόρη τῶν Καπουλέτων! . . . αὐτὴ! . . . δυστυχία! ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς τὴν ἔξουσίαν τῆς ἔχθρᾶς μου. (Πλησιάζει ὁ Βενβόλιος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Ρωμαῖον.) “Ἄς ἀναχωρήσωμεν, ὁ χορὸς εἶναι περὶ τὰ τέλη του,

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Κατ’ ιδίαν.) Ναι, καὶ ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς μου εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πῶς! ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τώρα; ἀλλ’ ἔχομεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον δρόσιστικά τινα τὰ ὅποια σᾶς περιμένουν. (Προσωπιδοφόροις τινὲς ζητοῦσι συγγνώμην καὶ χαιρετίζουσι.) Δεῦ θέλετε; Καλὰ λοιπὸν, σᾶς προσκυνῶ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, ἔντιμοι εὐπατρίδαι· καλὴν νύκτα σας. (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) Φέρετε φῶτα ἀπ’ ἐδῶ . . . “Ἄς ὑπάγω καὶ ἔγώ νὰ κοιμηθῶ. (Ηρὸς τὸν ἐξάδελφόν του.) Μὰ τὸν Θεόν, εἶναι ἀργά,» καὶ πρέπει νὰ ἀναπαιθῶ.

(“Ολοι οἱ προσωπιδοφόροι ἔέρχονται μένουσιν ἡ Ιουλία καὶ ἡ τριφός.)

ΙΟΥΛΙΑ

Καλή μου, εἰπέ μοι (δεικνύουσα αὐτῇ νέον χορευτὴν διερχόμενον) πῶς ὀνομάζεται ἐκεῖνος ὁ εὐπατρίδης;

ΤΡΟΦΟΣ

Τιβέριος, καὶ εἶναι μοναχογυιὸς τοῦ φιλαργύρου ἐκείνου,

ΙΟΥΛΙΑ

Καὶ ἐκεῖνος ὁ ἄλλος ὁ ὄποιος διέρχεται τὴν θύραν;

ΤΡΟΦΟΣ

Νομίζω πῶς εἶναι ὁ νέος Πετρούκιος.

ΙΟΥΛΙΑ

Καὶ ἔκεινος (δεικνύουσα τὸν Ῥωμαῖον) ὁ ὄποιος δὲν ἤθελησε
νὰ χορεύσῃ;

ΤΡΟΦΟΣ

Δὲν τὸν γνωρίζω.

ΙΟΥΛΙΑ

Τυπαγε νὰ μάθης τὸ ὄνομά του. (Η τροφὸς τὴν ἀφίγει πρὸς
στιγμήν.) Εἶναι ὁ νέος ἦναι νυμφευμένος, τὸ φέρετρόν μου ἔσται
ἡ νυμφική μου κλίνη.

ΤΡΟΦΟΣ

(Ἐπανερχομένη.) Εἶναι Μοντέγος καὶ ὄνομάζεται Ῥωμαῖος.
Εἶναι ἔχθρὸς τῆς οἰκογενείας σας.

ΙΟΥΛΙΑ

Ο μόνος ἄνθρωπος τὸν ὄποιον ὀφείλω γὰ μισῶ, καὶ ὁ μόνος
ἄνθρωπος τὸν ὄποιον δύναμαι νὰ ἀγαπήσω. Ω, τὸν ἡγά-
πησα πολὺ ταχέως χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω, καὶ τὸν ἐγνώρισα
πολὺ βραδέως. Απαίσιος καὶ τρομερός ἔρως ἐγεννήθη ἐν ἐμοί!
Νὰ ἀγαπήσω αὐτὸν, αὐτὸν τὸν ὄποιον ἡ κόρη τῶν Καπουλέ-
των πρέπει νὰ μισῇ!

ΤΡΟΦΟΣ

Τί μουρμουρίζετε μέσα στὰ δόντια σας;

ΙΟΥΛΙΑ

Τίποτε, λέγω μερικούς στίχους τοὺς ὄποίους ἔμαθα πρὸ δ-
λίγου ἀπὸ ἓνα χορευτήν. (Ἀκούεται φωνὴ καλοῦσα ἔφωθεν τὴν
Ίουλίαν).

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐφθάσαμεν! (Πρὸς τὴν Ίουλίαν). Ελᾶ, ἀγαπητό μου παιδί,
ὅλος ὁ κόσμος ἔφυγε. (Η τροφὸς καὶ ἡ Ίουλία ἔξερχονται).

ΧΟΡΟΣ

Χαῖρε, πρῶτε ἔρως, πόθοι φλογεροί, νῦν λησμονηθέντες· ἴδού

ὑμεῖς ἐν τῇ νεκρικῇ σας κλίνῃ, νέον δὲ πάθος μέλλει νὰ παραλάβῃ τὴν κληρονομίαν σας. Ἡ ὡραία ἔκεινη τὴν ὅποιαν δὲ Ρωμαῖος ἐλάττευε, διὰ τὴν ὅποιαν θὰ ἔθυσίαζε τὴν ζωήν του, εἶναι μηδὲν παραβαλλομένη μὲ τὴν τρυφερὰν καὶ ἀξιολάτρευτον Ἰουλίαν. Οὐ Ρωμαῖος ἀγαπᾷ καὶ ἀνταγαπᾶται. Μεθυσθεὶς ἔχ τῶν βλεψμάτων τῆς Ἰουλίας, πῶς θὰ πλησιάσῃ τὴν ἔχθράν του; Καὶ ἔκεινη, ἐν μέσῳ πόσων κινδύνων θὰ ῥιφθῇ; Εἰς ποῖον διλέθριον ἄγκιστρον κρέμαται τὸ ἐλκύον αὐτὴν δέλεαρ; Οὐ Ρωμαῖος, καθὸ ἔχθρος τῆς οἰκογενείας της, δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἐκείνη, μολονότι τὸν ἀγαπᾷ ἔξισου, δεσμεύεται ὑπὸ μεζονος ἀνάγκης. Ἀλλὰ τὸ πάθος δίδει αὐτοῖς ἴσχύν. Λί πολύτιμοι στιγμαὶ ἐπέστησαν, καὶ ἄφατοι ἥδοναι μήρυνται μετὰ φόβου πικροτάτου, μετὰ τρόμου ὁδυνηροτάτου.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

(Τὸ οἰκεῖον παριστᾶ μεμονωμένον μέρος πληζίου τοῦ παλατίου τῶν Καπουλέτων. Ἀριστερᾶ τὰ τείχη τὰ περικυκλοῦντα καὶ προσπίζουτα τὸν κῆπον ἢ τὸν παράδεισον τοῦ παλατίου τῶν Καπουλέτων. Νόξ.)

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Ιεράμενος πρὸ τοῦ τοῖχου τοῦ κῆπου.) Δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω. Ἐκεῖ εἶναι ἡ κάρδια μου, ἔκεῖ εἶναι ἡ ζωή μου, ἔκεῖ εἶναι ἡ ὑπαρξία μου.

(Ἄντοιχάται τὸν τοῖχον καὶ γίνεται ἄφαντος. ΟΒενθόλιος παρουσιάζεται εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου καὶ τὸν βλέπει καθ' ἣν στιγμὴν εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ τοίχου. Προστρέχει ἀκολουθούμενὸς ὑπὸ τοῦ Μερκουρίου.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

(Τρίγγον πρὸς τὸν Ρωμαῖον.) Ρωμαῖε! ἐξάδελφέ μου!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Πᾶ ! εἶναι φρονιμώτερος ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐπέταξεν, ἀγαπητό μου,
ἔγινεν ἀφαντος. Θὰ τὸν εὔρετε εἰς τὴν κλίνην του.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

"Οχι δά. Τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος· πρὸ δὲ
γου ἀνέβαινε τὸν τοῖχον αὐτόν. "Ας τὸν φωνάξωμεν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

"Ας καλέσωμεν καλλίτερον τὴν σκιάν του. 'Ρωμαϊε ! 'Ιδιο-
τροπία ! Τρέλα ! Παραλογισμέ ! Εὐπατρίδα ! Πάθος ! Δά-
κρυον ! Στεναγμέ ! Πῶς θέλεις νὰ σε καλέσω ! Εἰπὲ ἔνα μόνον
στίχον ἐλεγειακὸν καὶ θὰ ἐννοήσω δτὶ υπάρχεις. 'Ομοιοκατα-
λήκτισον τὸ ἔρως μὲ τὸ μέρος. Ἐπικαλέσθητι τὴν 'Αφροδί-
την, ή δὸς παρώνυμόν τι εἰς τὸν μίον της Ἔρωτα τὸν πατέρα
τοῦτον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. 'Αλλὰ δὲν κινεῖσαι, δὲν ἀπο-
κρίνεσαι· εἶσαι ἀφωνος, ἀπέθανες. 'Ρωμαϊε, σὲ καλῶ ! Σὲ ἔξορ-
κίζω εἰς τοὺς ἀστράπτοντας καὶ μέλανας δρθαλμοὺς τῆς 'Ρο-
ζαλίνης, εἰς τὸ λευκὸν καὶ λεῖον μέτωπόν της, εἰς τὰ πορφυρᾶ
χεῖλη της, εἰς τὸν λεπτοφυῆ πόδα της, ἐμφανίσθητι ! ἐμφα-
νίσθητι ! ἐγέρθητι !

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

"Εὰν σὲ ἀκούσῃ θὰ δυσαρεστηθῇ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Θὰ δυσαρεστηθῇ ! καὶ μήπως εἴπον τίποτε προσβλητικόν;
Οἱ λόγοι ἡσαν ἀγνοὶ καὶ εὐπρεπεῖς· τὸν ἐκάλεσα ἐν ὄνδυματι
ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

(Ζητῶν αὐτὸν διὰ τὸν δρθαλμῶν.) Μάταιος κόπος ! Θὰ ἐκρύψῃ
ὑπ' αὐτὰ τὰ δένδρα. 'Ο παράδοξος ἐραστής μας ἔχει ἀνάγκην
νυκτερινῶν δνειροπολήσεων. 'Ο ἔρως του εἶναι τυφλός, καὶ η
σκοτία τῷ ἀριστεῖ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τὸ βέλος τυφλοῦ τοξότου σπανίως ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ.

Νομίζω δτι βλέπω τὸν πτωχὸν νέον καθήμενον ὑπὸ μεσπι-
λέαν καὶ παρακαλοῦντα τὸν Θεὸν νὰ πέσῃ ἡ ἐρωμένη του ἐξ
οὐρανοῦ δπως πίπτει ὁ ὥριμος καρπὸς ἐκ τῶν κλάδων τοῦ
δένδρου. Καλὴν νύκτα, 'Ρωμαῖ! Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ. Εἶναι
ψύχρα καὶ δὲν μὲ ἀρέσει νὰ κοιμηθῶ ὑπὸ τὸν ἀστερέντα θό-
λον. — "Ερχεσθε;

BENBOALIOS

Τπάγωμεν· εἶναι κόπος καὶ γρόνος χαμένος νὰ ζητῇ κα-
νεὶς ἐκεῖνον ὅστις δὲν θέλει νὰ τὸν εύρουν.

(Ἐξέρχονται..)

ΣΚΗΝΗ Β'.

'Ο κῆπος τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέργεται ὁ Ρωμαῖος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Τπὸ τὸν τοῖχον καὶ ἀροῦ ἤκουσε τὸν ἀετοῖσμοὺς τῶν φίλων του.)
Γελᾷ διὰ τὰς πληγὰς ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἔσθάνθη τὴν ἀγωνίαν
αὐτῶν. (Ἡ Ιουλία ἐμφανίζεται εἰς παράθυρό τι.) — Σιωπῆ! πα-
ράθυρον ἀνοίγεται καὶ φωτίζεται. Ωλ λάμψις καθαρὰ καὶ εὔερ-
γετική. Εἶναι ἡ Ιουλία, ὁ ἥλιος καὶ ἡ αὔγη τῆς ζωῆς μου.
(Ιστάμενος ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ θεωρῶν τὴν Ιουλίαν.) — Τψώθη-
τι, ἀστρον ἀγαπητόν· ἀς σθίσῃ πρὸ τῆς θέας σου τὸ νυκτερι-
νὸν. ἀστρον ὅπερ παρθενικὸν ὡς σὺ ὠχριᾶ ὑπὸ φθόνου καὶ λύ-
πης. Μὴ φέρῃς πλέον τὰ ἀσθενικὰ καὶ πένθιμα χρώματά του·
ἀπόβαλον. αὐτά. — Ναι, εἶναι ἡ ἀγαπητή μου, ναι, εἶναι αὐ-
τή ··· ··· Ω! ἐὰν εἴξερε πόσον τὴν ἀγαπῶ! (Άκροάζεται.)
Εἶπε ··· τίποτε ··· μόνον τὸ εὐγλωττὸν βλέμμα τῆς δύι-
λεῖ· θὰ τῇ ἀποκριθῶ! ··· ··· Ω! δχι ··· ἀς καταστείλω
τὴν τόλμην ταύτην ··· δὲν δύιλεῖ πρὸς ἐμέ. — Όρασις ὁ-
φθαλμοὶ τῆς Ιουλίας, ἀστράψατε ἐν τῇ σκιᾷ, ἡ μᾶλλον ἀντι-
καταστήσατε δύο ἐκ τῶν ὥραίων ἀστρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀς
ἔλθωσι τὰ ἀστρά τὰ ηὔψωσιν εἰς τὴν θέσιν σας. Αλλ' ὅχι, τὸ

ἀκτινοβόλον τοῦτο πρόσωπον θὰ ἡμαύρου ὅλας τὰς νυκτερινὰς λάμψεις, καθὼς ὁ ἥλιος ἀμαυροῖ τὴν λάμψιν τῆς λυχνίας. Ἐν τῷ πλημμυροῦντι ὑπὸ φωτὸς στερεώματι ἐὰν ἐφαίνοντο τοιοῦτοι ὥραιοι δρθαλμοὶ, τὰ πτηνὰ θὰ ἔψαλλον νομίζοντα ὅτι παρῆλθεν ἡ νύξ. — "Ω ! πῶς ἡ παρειά της στηρίζεται ἐπὶ τῆς χειρός της ! ἀς ἡμῖν χειρόκτιον τῆς χειρὸς ἔκεινης διὰ νὰ ἐγγίζω τὴν παρειάν.

ΙΟΥΛΙΑ

(Νομίζουσα ἔχυτὴν μόνην.) Οἴμοι !

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ομίλησεν. — 'Ομίλει ἀκόμη, ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ ! καθιστᾶς τὴν νύκτα ἔνδοξον καὶ ὑπερήφανον ! εἶσαι ἔκει, ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ὡς ὁ ἄγγελος ὁ ἵπταμενος ἀνωθεν τῶν ἀνθρώπων. Ἀγγειαφόρος τοῦ Θεοῦ, φεύγει ἐπὶ τῶν νεφῶν τῶν διποίων σπεύδει τὴν ὀκνηρὰν πορείαν' αἱ πτέρυγές του εἰσὶν ἀναπεπταμέναι εἰς τὸν αἰθέριον ὡκεανόν· καὶ οἱ θυητοὶ ἐγέρουσι τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνατρέπονται ὑπὸ ἐκπλήξεως· καὶ οἱ δρθαλμοὶ τῶν ἀτενεῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνανται ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὴν θεωρίαν τοῦ θαυμασίου τούτου.

ΙΟΥΛΙΑ

"Ρωμαῖε ! Ρωμαῖε ! διατὶ εἶσαι Ρωμαῖος ! ἀρνήθητι τὸν πατέρα σου ἢ μετάβαλον τὸ ὄνομά σου· ἐὰν δὲν θέλῃς, ὅρκισθητι ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾶς καὶ παύω νὰ ἡμεῖς Ιουλία Καπουλέτου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νὰ τὴν ἀκούσω ἀκόμη ἢ νὰ τῇ ὄμιλήσω ;

ΙΟΥΛΙΑ

Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἔχθρός μου, ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου. Τί μὲ κάμνει ὁ Μοντέγος; Τί ἔστι Μοντέγος; Δὲν εἶσαι σὺ ὁ Ἰδιος! Ο βραχίων οὗτος, ἡ κεφαλὴ, ἡ κόμη, εἶναι Μοντέγος; οχι, εἶσαι σύ. Μετάβαλον ὄνομα· δὲν ὄνομα εἶναι μηδέν. "Ας ὄνομάσωμεν τὸ ρόδον ὅπως θέλομεν, ή εὐωδία του ἔστεται ἡ αὐτή.

Ἐάν δὲ Ἐρωμαῖος δὲν ἔκαλεῖτο Ἐρωμαῖος, οὐλη αὐτοῦ ἡ χάρες καὶ ἡ τελειότης θὰ ἔμενον εἰς ἔχειν τὸν δποῖον ἀγαπῶ. Ἐξαλειψον τὸ ὄνομα τοῦτο δπερ δὲν σοὶ ἀνήκει, ἔξαλειψον αὐτὸν καὶ λάβε ὡς ἀντάλλαγμα ἐμὲ δλόκληρον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Γεγωνούιτ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Ἰουλίαν). Δέχομαι τὴν πρότασιν σου. Λέγε με ἀπλῶς ἀγαπητόν σου, δός μοι τὸ νέον τοῦτο βάπτισμα καὶ παύω πλέον νὰ ἥμαι Ἐρωμαῖος.

ΙΟΥΛΙΑ

(Ζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ τὸ παράθυρον). Ποῖος εἶσαι, σὺ δοτὶς ἀκροάζεσαι, σὺ δοτὶς προστατευόμενος ὑπὸ τῆς νυκτὸς, ἔρχεσαι νὰ ὑποκλέψῃς τὰ μυστήρια τῆς ψυχῆς μου;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν ἡξεύρω ποῖον ὄνομα νὰ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ σὲ εἴπω ποῖος εἴμαι· τὸ ὄνομά μου, ὡς ἀγαπητὴ ἀγία, τὸ ἀποστρέφομαι διότι σὲ εἶναι μιστήδων, καὶ ἐὰν ἦτο γεγραμμένον ἔκει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου θὰ ἔσχιζα τοὺς χαρακτῆράς του.

ΙΟΥΛΙΑ

Ολίγας λέξεις είπες καὶ τὰ προσεκτικὰ ὥτά μου τὰς ἀντελήθησαν, καὶ ἀνεγνώσα τὸν ἥχον τῆς φωνῆς ταύτης. Δὲν είσαι δὲ Ἐρωμαῖος; . . . οὐδὲ τοῦ Μοντέγου;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μήτε τὸ έν μήτε τὸ ἄλλο, ώραία μου ἀγία, ἐὰν τὸ έν τὸ ἄλλο σὲ δυσαρεστῆ.

ΙΟΥΛΙΑ

Πῶς ἤλθες ἔως ἐδῶ; διατί εἶσαι ἐδῶ; εἰπέ μοι. Οἱ τοῖχοι τοῦ κήπου εἶναι ὑψηλοὶ καὶ δυσανάβατοι. Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἐπικινδυνόν διὰ σὲ ὡς Μοντέγον ἐὰν σὲ ἰδῃ τις ἐκ τῶν συγγενῶν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐδανείσθην τὰ πτερά τοῦ ἔρωτος καὶ πᾶν ἐμπόδιον ἔξηλειφθη.. Τί εἶναι διὰ τὸν ἔρωτα οἱ λίθιγοι φραγμοί; "Ο, τι ἐπι-

χειρεῖ, τὸ ἔκτελεῖ. Οὔτε τὴν ὄργὴν τῶν συγγενῶν σου φοβοῦμεν.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐάν σὲ ἴδωσι θὰ σὲ φονεύσωσι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πλειότερος κίνδυνος ὑπάρχει δι’ ἐμὲ εἰς τοὺς δφθαλμούς σου ἢ εἰς εἴκοσι γυμνὰ ξέφη. Ἐν μόνον γλυκὺν βλέμμα σου μὲ θωρακίζῃ κατὰ τῆς μανίας των.

ΙΟΥΛΙΑ

Δι’ ὅλον τὸν κόσμον δὲν ηθελα νὰ σὲ ἔβλεπαν ἐδῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ο μανδύας τῆς νυκτὸς μὲ καλύπτει καὶ μὲ κρύπτει ἀπὸ τοὺς δφθαλμούς των. Ἀγάπα με μόνον, ἵδιὰ τὰ λοιπὰ ἀδιαφορῶ. Ο βίος ἀνευ τῆς τρυφερότητός σου εἶναι μηδὲν δι’ ἐμέ· προτιμότερον νὰ μὲ τὴν ἀφαιρέσῃ τὸ μῖσός των.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἄλλὰ πῶς ηλθες ἔως ἐδῶ; Τίς σὲ ὠδήγησε;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μόνος ὁ ἔρως. Αὐτὸς μόνος διεύθυνε τὰ βλέμματά μου καὶ τὰ βήματά μου. Ἔγὼ οὐδὲν ἄλλο ἔπραξα ἢ νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Οὐδέποτε ὑπῆρξα πλοιάρχος ἢ πρωρεύς· ἄλλὰ καὶ ἀν ητο ἀνάγκη νὰ σὲ ζητήσω εἰς τὰς ἀπωτέρας παραλίας, πέραν καὶ αὐτῆς τῆς εύρυτέρας θαλάσσης, θὰ ἐπεχείρουν τὸν πλοῦν περιγκαρῶς καὶ τὰ πάντα θὰ ἐρήψωκινδύνευον χάριν τοιαύτης πολυτίμου λείας.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἡξεύρεις ὅτι διέπλωσ τῆς νυκτὸς εἶναι ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ἄλλως θὰ ἔβλεπες παρθενικὸν ἔρυθρημα καλύπτον τὰς παρειάς μου, ἔνεκα τῶν λόγων τοὺς δποίους μὲ ηκουσες τὴν ἐσπέραν ταύτην νὰ προφέρω. "Α! πόσον ἐπεθύμουν νὰ μείνω ἐντὸς τῶν δρίων τῆς εὐπρεπείας· πῶς ηθελον νὰ ἡρνούμην διτι εἶπον, Ἀλλὰ χαῖρε, εὐπρέπεια.—Μὲ ἀγαπᾶς; ηξεύρω ὅτι θὰ ἀποκριθῆς γαλ, καὶ θὰ σὲ πιστεύσω.—Μὴ ὀρκισθῆς,

ῶ! μὴ, σὲ παρακαλῶ. Ὁ δρχος σου δύναται νὰ συντριβῇ ἡμέραν τινὰ καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς γελᾷ διὰ τὰς ἐπιορχίας τῶν ἑραστῶν.—Εὔγενη ‘Ρωμαῖε, ἐὰν μὲ ἀγαπᾶς, εἰπέ το ἐντίμως’ ἀλλ’ ἐὰν νομίζῃς ὅτι δίδω λίαν εὐκόλως τὴν καρδίαν μου, τότε θὰ σιωπήσω, θὰ συνοφρυωθῶ, θὰ εἴπω δχε διὰ νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μὲ ἵκετεύσῃς’ ἀλλως δὲν θὰ τὸ πράξω δι’ θελον τὸν κόσμον.—Ναι, τὸ αἰσθάνομαι, ώραῖς Μαντέγε, πολλὴν ἔχεις τρυφερότητα, καὶ ἡ διαγωγή μου πιθανὸν νὰ σοὶ φανῇ ἐλαφρά. Ἀλλ’ ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμὲ, εὐπατρίδα· θὰ μὲ εὕρης εἰλικρινεστέραν ἔκεινων αἴτινες ἔχουσι πλειοτέραν προφύλαξιν καὶ πλειοτέραν τέχνην. Ομολογῶ ὅτι ἡδυνάμην νὰ φανῶ μᾶλλον ἐπιφυλακτικὴ ἐὰν δὲν ὑπέκλεπτες τὸ μυστήριον τοῦ εἰλικρινοῦς ἔρωτός μου χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω. Συγχώρησόν με λοιπὸν, καὶ μὴ ἀποδίδῃς τὴν τρυφερότητά μου εἰς τὴν ἐλαφρότητα τῆς καρδίας μου, ἀρδοῦ μόνη ἡ σκοτεινὴ νὺξ ἐπρόδωκε τὸ μυστικόν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εὔγενης κυρία, μὰ τὸ ιερὸν φῶς δι’ οὐ στέφονται τὰ φυλλώματα ταῦτα . . .

ΙΟΥΛΙΑ

Μὴ ἐπικαλεῖσαι μάρτυρα τὸν ἀσταθῆ ἀστέρα, τὸν ἀστέρα οὐτινος ὁ κινητὸς κύκλος μεταβάλλεται κατὰ μῆνα. Φοβοῦμαι μήπως καὶ ὁ ἔρως σου καταστῇ ἐπίσης εὑμετάβολος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ποῖον δρχον θέλεις νὰ προφέρω;

ΙΟΥΛΙΑ

Κανένα· θ, ἐὰν θέλης, ἐπικαλέσθητι τὸν Θεὸν τὸν ὄποιον ἀγαπῶ, λάβε ὡς μάρτυρα τὸ ιερὸν εἰδωλόν μου, σὲ αὐτὸν, τὸ θελκτικὸν εἰδωλόν μου· τότε θὰ σὲ πιστεύσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐάν ποτε ἡ βαθεῖα καὶ καθαρὰ αὐτὴ τρυφερότης . . .

ΙΟΤΑΙΑ

"Οχι, δχι, δὲν θέλω δρκους. Σὺ προξενεῖς τὴν χαράν μου, καὶ ἐν τούτοις φεύγει τὴν καρδίαν μου ή χαρά. Ἐν τῇ εὐδαι- μονίᾳ τῆς νυκτὸς ταύτης ὑπάρχει πολὺς κίνδυνος, πολὺς φό- βος· δρυοιάζει μὲ τὴν ἀστραπὴν ἥτις διέρχεται καὶ θνήσκει πρὶν δυνηθῶμεν νὰ εἴπωμεν: 'Ίδον ἡ ἀστραπή! — Τγίαινε, φίλε' ὁ ἔρως μας, ἀσθενής κάλυξ μόλις διακρινόμενος, δύναται νὰ κα- ταστῇ ὡραῖον ἄνθος καὶ νὰ ὠριμάσῃ ὑπὸ τὴν πνοὴν ἐφεινῆς αὐ- ρας. Τγίαινε, θύγαινε. Εἴθε αἱ καταθέλγουσαι τὴν ψυχὴν μου ἡσυχία καὶ εἰρήνη νὰ καταβῶσιν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν καρ- δίαν σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ω! δὲν προσθέτεις τίποτε ἄλλο; δὲν θὰ πράξῃς πλειότε-
ρον τι δι' ἐμέ;

ΙΟΥΛΙΑ

Τί δύναμαι νὰ εἴπω;

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ας ἀνταλλάξωμεν τοὺς δρκους μας. 'Ορκίσθητι δτι: θὰ μὲ
ἀγαπᾶς ὡς σὲ ἀγαπῶ.

ΙΟΥΛΙΑ

Τὸ ὠρείσθην χωρίς νὰ μὲ παρακαλέσῃς· ἐὰν ἡδυνάμων, θὰ
ἀπέσυρε τὴν ὑπόσχεσίν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Α! διατί, Ιουλία; διατί;

ΙΟΥΛΙΑ

Διὰ νὰ σὲ τὴν δώσω ἐκ δευτέρου, 'Αλλ' ὅχι, δὲν ἐπιθυμῶ
τίποτε· ἀρκεῖ μόνη αὐτὴ ἡ στιγμὴ, καὶ εἶμαι εὔτυχής· 'Ρωμαΐς,
ἡ ἐπιθυμία μου νὰ σοὶ φανῶ ἀρεστὴ εἶναι ἀπειρος ὡς τὸ πέλα-
γος· ὁ ἔρως μου εἶναι ἀνεξάντλητος ὡς τὰ θαλάσσια κύματα.
"Οσον μᾶλλον σοὶ τὰ ἐπιδαψιλεύω τόσον μᾶλλον μοὶ φαίνονται
ἀφθονα. ('Ακούεται θόρυβος, 'Η τροφὸς καλεῖ). "Δικουσον... θόρυ-

Θες. Ὡ φίλε μου, ὑγίαίνε. (Στρεφομένη πρὸς τὰ παρσκήνια) Ἀμέσως, καλή μου παραμάνα. (Πρὸς τὸν Πρωμαῖον) Μοντέγε, φίλε μου, ἔσο πιστὸς πρὸς ἐμέ. (Μετά τινα παῦσιν) — Περίμενε μίαν στιγμὴν, καὶ ἐπανέρχομαι. (Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της).

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Μόνος.) Ὡ νῦξ εὐφρόσυνος! νῦξ τὴν δύοιαν εὐλόγησεν ὁ οὐρανός. Θεέ μου! ἐάν θναι ὄντερον; δὲν μὲ περικυκλοῦ ἡ νῦξ; Νὰ θναι ἄρα γε πραγματικὴ ἡ μαγεία αὕτη;

ΙΟΥΔΙΑ

(Εἰς τὸ παράθυρον.) — Τρεῖς λέξεις ἀκόμη, Πρωμαῖε, καὶ κατόπιν καλὴν νύκτα. Εάν τὸ πάθος σου θναι ἐντιμον, ἐάν θέλης νὰ μὲ νυμφευθῆς, ἀποκρίθητι αὔριον εἰς τὸν ἀπεσταλμένον μου καὶ γνωστοποίησόν μοι πότε, κατὰ ποίαν ὥραν, εἰς ποῖον μέρος θὰ γίνη ἡ ἱεροτελεστία. Τότε θὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας σου τὴν τύχην μου καὶ θὰ σὲ ἀκολουθήσω πανταχοῦ ὡς κύριόν μου.

(Ἀκούεται ἡ φώνη τῆς τροφοῦ.)

ΤΡΟΦΟΣ

Κυρία!

ΙΟΥΔΙΑ

(Πρὸς τὴν τροφόν.) Ἐφθασα, ἔφθασα. (Πρὸς τὸν Πρωμαῖον). Ἄλλῳ ἐάν οἱ σκοποί σου δὲν θναι τίμιοι, δὲ! σὲ παρακαλῶ . . .

ΤΡΟΦΟΣ

(Ἐσωθεν.) Κυρία!

ΙΟΥΔΙΑ

Ἄμεσως! Ἀμέσως! (Ἐξακολουθεὶς ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Πρωμαῖον) — Τότε . . . παῦσε νὰ μὲ δμιλῆς περὶ ἔρωτος καὶ ἀφησόν με μόνην μὲ τὴν θλίψιν μου. Θὰ στείλω αὔριον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πρὸς τὴν Ιουλίαν.) Σὺ εἶσαι ἡ ἐλπὶς τῆς ψυχῆς μου.

ΙΟΥΔΙΑ

Καλὴν νύκτα, χιλιάκις καλὴν νύκτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Μόνος.) Χιλιάκις κακήν νύχτα ἀφοῦ μὲ λείπει τὸ φῶς σου.
(Ἀποεύρεται βραδέως.) — 'Ο ἔρως δστις πλησιάζει τὸ ἀγαπημένον δν, βαδίζει ταχὺς καὶ φαιδρός· δ ἔρως δστις μαχρύνεται ἀπ' αὐτοῦ, ἔχει τὸ μέτωπον στυγνὸν καὶ τὰ βήματα βαρέα· δμοιάζει μὲ τὸ παιδίον τὸ δποῖον ἐναλλάξ ἀφίνει τὰ μιστά
βιβλία του καὶ κλείεται εἰς τὴν φυλακήν του.

(Ἡ Ιουλία ἀμφανίζεται πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.)

ΙΟΥΔΙΑ

(Καλοῦσσα τὸν 'Ρωμαῖον). Ψτ ! ψτ ! 'Ρωμαῖε ! 'Ω !
διατὶ νὰ μὴ δύναμαι ὡς ἐπιτήδειος ἱερακοτρόφος νὰ προσκαλῶ
ἀμέσως τὸν προσφιλῆ μου ἱέρακα ! ἀλλ' εἶμαι δούλη, καὶ ἡ
δουλεία δὲν πρέπει νὰ ὑψῷ τὴν φωνήν. — 'Ρωμαῖε ! 'Ρωμαῖε !
— 'Εὰν ἐτόλμων θὰ ἀφύπνιζα τὴν ἡχηρὰν ἡχῶ, θὰ ἐξήγειρα
τὴν ἀερίσαν φωνήν της καὶ θὰ διέσχιζα τὸ σκοτεινὸν σπίλαιον
της ἐπαναλαμβάνουσα χιλιάκις : 'Ρωμαῖε !

(Ο 'Ρωμαῖος ἀκούει καὶ ἐπανέρχεται.)

ΙΟΥΔΙΑ

'Ρωμαῖε !

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πλησιάζων.) Ιουλία μου !

ΙΟΥΔΙΑ

Κατὰ ποίαν ὥραν νὰ στείλω αὔριον ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κατὰ τὴν ἐννάτην.

ΙΟΥΔΙΑ

Δὲν θὰ παραλείψω. 'Απὸ τώρα μέχρις ἔκεινης τῆς ὥρας θὰ
παρέλθωσιν εἴκοσιν ἔτη. 'Αλλ' ἐλησμόνησα διατὶ σὲ ἐκάλεσα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μένω ἀκόμη διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ λησμονῇς ! Τὸ κατέμε
δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔχω ἀλλην κατοικίαν παρὰ ταύτην εἰς τὴν
δποίαν εὑρίσκομαι..

ΙΟΥΔΑΙΑ

Μετ' ὀλίγον ή ἡμέρα θὰ φανῇ. Ἡθελα νὰ ἥσο ἥδη μαχράν ἐπεθύμουν ἐν τούτοις νὰ μὴ ἐμακρύνεσο πλειότερον πτηνοῦ χρωτουμένου διὰ μεταξωτῆς κλωστῆς ὑπὸ νεάνιδος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἡθελα νὰ ἤριγη πτηνόν σου.

ΙΟΥΔΑΙΑ

Καὶ ἕγω ἐπίστης, ἀγαπητέ μου! Θὰ σὲ ἐφόνευα διὰ τῶν πολλῶν θωπειῶν μου. Γγίαινε, ὑγίαινε, ὑγίαινε. Θὰ ἐπαναλάβω τὴν λέξιν ταύτην, τὴν τοσούτον γλυκεῖαν καὶ θλιβεράν ταύτην λέξιν, δγίαινε μέχρι τῆς αὔριον πρωΐας. (Ἀποσύρεται τοῦ πάραθύρου.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἴθε δὲ ὅπνος νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῶν βλεφάρων σου καὶ τῇ εἰρήνῃ ἐν τῷ στήθει σου! "Ω! ἔὰν ἥμην ὅπνος καὶ εἰρήνη! — "Ἄς ὑπέργω νὰ εὔρω εἰς τὸ κελλίον του τὸν ἀγαθὸν σύμβουλόν μου, τὸν πνευματικὸν δόδηγόν μου" ἀς ὑπέργω νὰ ζητήσω τὴν ἀρωγήν του, νὰ τῷ διηγηθῶ τὴν εὐδαιμονίαν μου καὶ τὴν χαράν μου.

(Ἀναρριχᾶται τὸν τοίχον τοῦ κήπου.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ Σπήλαιον τοῦ μοναχοῦ Λαυρετίου.

(Εἰσέρχεται ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος μὲ κάνιστρον εἰς τὴν χεῖρα.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἡ φαιόφθαλμος πρωτὰ μειδιᾶ πρὸς τὴν ἀγριομέτωπον νύκτα. Αἱ ἥδη διαφανεῖς σκιαὶ φεύγουσι καὶ κυλονται συγκεχυμέναι πρὸς τὴν δύσιν ὡς δικλονούμενος μέθυσος. Τὸ ἄρμα μὲ τοὺς πυρίνιους τροχοὺς προχωρεῖ καὶ χαράσσει τὴν δόδον τῆς ἡμέρας. Πρὶν τὸ φλοιογερὸν δύμα τοῦ ἀστέρος τοῦ λάμποντος ἐν τοῖς οὐρανοῖς κομίσῃ τὴν χαρὰν καὶ πίῃ τὴν δρόσον τὴν ἐπικεχυμένην ἐπὶ τῆς γῆς πρέπει νὰ ἔξελθω διὰ νὰ πληρώσω τὸ κάνιστρόν μου βιοτάνων δηλητηριωδῶν καὶ ἀνθέων ἴαματικῶν.

(Σκέπτεται). — Ἡ γῆ, ἡ μήτηρ αὕτη τῶν ὄντων, εἶναι ὡσαύτως δ τάφος αὐτῶν διότις παράγει τὰ πάντα, εἶναι δὲ πειρος τάφος ὅπου τὰ πάντα καταβροχθίζονται. Ζωὴ καὶ θάνατος συγχέονται. Προσκολλώμενοι εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς κοινῆς ἡμῶν Μητρὸς, ζητοῦμεν παρ' αὐτῆς, ἡμεῖς τοὺς διοῖσις αὕτη ἔπλασταις καὶ τοὺς διοῖσις θὰ καταπέλη, φάρμακα καὶ δηλητήρια. Δὲν ὑπάρχει προίδην μὴ ἔχον ἴδιαν ἀρετὴν πᾶν δὲ τα αὗτη παράγει εἶναι χρήσιμον καὶ δλα διαφέρουσι μεταξύ των. "Ω ! μεγάλη καὶ βαθεῖα εἶναι ἡ ἐνυπάρχουσα δύναμις εἰς τὰς δπώρας, εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τοὺς ἀστέρας, εἰς τοὺς λίθους. Δὲν ὑπάρχει ἐπίγειον ἀντικείμενον, δσον ποταπὸν, μὴ πέρικλεῖον ἴδιαν ζωὴν καὶ μυστικὴν ἴδιοτηταν δὲν ὑπάρχει ἀντικείμενον, δσον εὐεργετικὸν καὶ δσον πολύτιμον, δπερ νὰ μὴ διαφθείρεται καὶ θὰ μὴ καταντῇ δλέθριον. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ καθίσταται ἔγκλημα κακῶς ἐφαρμοζομένη, καὶ τάναπαλιν τὸ ἔγκλημα ἔξεγενεται διὰ τῆς καλῆς ἐφαρμογῆς. (Δρέπει ἄνθος πλησίον τοῦ σπηλαίου τοῦ). "Τπὸ τὸν τρυφερὸν ὑμένα τοῦ λεπτοφυοῦς τούτου ἄνθους κρύπτονται συγχρόνως καὶ δὲν θάνατος καὶ ἡ ζωὴ δηλητήριον καὶ ἥδονη ! "Οταν τὸ δσφραίνεται τις, τὸ γλυκὺ ἄρωμά του θέλγει τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀφυπνίζει αὐτάς. "Οταν διμως γευθῇ τὸν ἐπικινδυνὸν χυμὸν του, ἡ καρδία πήγνυται καὶ δὲνθρωπος θνάσκει. Οὕτω φέρομεν ἐν ἡμῖν δύο ἔχθρας δυνάμεις τὴν χάριν ἣτις προέρχεται ἐκ Θεοῦ καὶ τὴν θέλησιν ἣτις προέρχεται ἐξ ἡμῶν. "Αμα ὑπερισχύσῃ ἡ κτηνώδης ἴσχυς, δὲν θάνατος κατατρώγει τὴν ψυχὴν τὸ ἄνθος μαραίνεται καὶ χάνεται.

(Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλημέρα, πάτερ μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

"Εσο εὔλογημένος. Ποίας ἑωθινὴ καὶ γλυκεῖα φωνὴ μοὶ πέμπει τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον ; Νέε φίλε, δταν ἀποχαιρετᾷς τις

τόσον ταχέως τὴν νυκτερινὴν στραμμήν σημαίγει ὅτι κατέχεται ὑπὸ πνευματικῆς ταραχῆς. Ἡ φροντὶς ἀγρυπνεῖ ἐν τῷ γεροντικῷ ἐγκεφάλῳ, καὶ ἀποδιώκει τὸν ὑπνον· αἱ χρυσαὶ πτέρυγες του πλανῶνται ὑπὲρ τὴν ῥωμαλέαν νεότητα, εἰς τὸν ἔλευθερον καὶ ἀκμαῖον ἐγκέφαλον, εἰς τὰ μέλη τὰ μὴ καταπονηθέντα εἰσέτι ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἡ ἐπίσκεψίς σου εἶναι λίαν ἑωθινή. Ὁ ! εἴμαι βέβαιος ὅτι ψυχικὴ τὶς ταραχὴ σὲ ἔξηγειρεν, θώς μάλιστα δινεανίας μας δὲν κατεκλίθη τὴν νύκτα ταύτην . . . τί λέγεις ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶναι ἀληθὲς, πάτερ μου, καὶ ἡ νυκτερινὴ ἀνάπαυσις ὑπῆρξε γλυκυτέρα τοῦ ὑπνου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ο Θεός νὰ ἐλεήσῃ τοὺς δυστυχεῖς ἀμαρτωλούς. Ἡσο μὲ τὴν 'Ροζαλίναν ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μὲ τὴν 'Ροζαλίναν ! ὁ ! δχι, πάτερ μου. δὲν γνωρίζω πλέον τὸ δυστυχὲς τοῦτα δνομα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐχει καλῶς, τέκνον μου· ἀλλὰ ποῦ διηλθεις τὴν νύκτα ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θὰ σᾶς τὸ εἶπω χωρὶς νὰ μὲ ἐρωτήσετε ἐκ νέου. Ἡ ἔχθρα μου καὶ ἐγὼ συνηντίθημεν εἰς τὸν αὐτὸν χορόν. Ἐπλήγωσα τὴν καρδίαν της καὶ ἐπληγώθη. Σὺ μόνος δύνασαι νὰ μὲ θεραπεύσῃς· τὸ φάρμακον εἶναι ἐν τῇ Ἱερᾷ χειρὶ σου. Σεβάσμιε πάτερ, δὲν πρόκειται μήτε περὶ μίσους μήτε περὶ ἐκδικήσεως· ἡ ἔχθρα μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα σύμφωνοι· σοὶ ἀποτείνομεν τὴν αὐτὴν παράκλησιν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ομίλει σαφέστερον, καὶ ἔξηγήθητι ἀπλούστερον. Βάν ἔξομολογήσαι δι' αἰνιγμάτων, δι' αἰνιγμάτων θὰ σὲ συγχωρήσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λοιπὸν μάθε σαφῶς καὶ ἀπλῶς δτι ἔδωκε δλην τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν θελχτικὴν χόρην τοῦ πλουσίου Καπουλέτου. Μολ ἔδωκε τὴν ἴδιαν τῆς καὶ εἴμεθα σύμφωνοι εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ συμπληρώσῃς, διὰ μυστικοῦ γάμου, τὴν συμφωνίαν ἡμῶν. Πῶς, εἰς ποῖον μέρος, εἰς ποίαν ἐποχὴν εἰδομεν ἀλλήλους, συνενοήθημεν, ἡγαπήθημεν, θὰ σοὶ τὰ εἶπω συμπεριπατῶν μετὰ σοῦ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων σὲ καθικετεύων εὐλόγησόν μας σήμερον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Μὰ τὸν ἄγιον Φραγκισκὸν! τί μεταβολὴ εἶναι αὐτῇ! Τόσον ταχέως λοιπὸν ἐλησμονήθη ἡ τοσοῦτον προσφιλῆς ἔκεινη 'Ροζαλίνα! "Ω νέοι, νέοι! δ ἔρως σας δὲν καταβάλνει ἐκ τῶν δρθαλμῶν εἰς τὴν ψυχήν σας. Ἐνθυμεῖσαι τὰ δάκρυά σου; Χριστὲ καὶ Κύριε! πόσα πικρὰ δάκρυα ἔχυσες διὰ τὴν γυναικα ἔκεινην! Δάκρυα ἀνωφελῆ. Οἱ θρῆνοι σου ἀντηχοῦσιν ἀκόμη εἰς τὰ γηραιὰ ὥτα μου, οἱ στεναγμοὶ σου κυματίζουσιν ἀκόμη ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας. Τπάρχουσιν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ προσώπου σου τὰ ἔχνη χθεσινῶν δακρύων μήπω ξηρανθέντων. Ποῖον 'Ρωμαίον νὰ πιστεύσω, τὸν χθεσινὸν ἢ τὸν σημερινόν; Χθὲς δλαι αἱ δυστυχίαι σου προήρχοντο ἐκ τῆς 'Ροζαλίνης . . . καὶ τόσον ταχέως μετεβλήθης; "Α! δυολόγησον τούλάχιστον δτι αἱ γυναικες δύνανται ἐπίσης νὰ δλισθαίνωσιν δταν οἱ ἄνδρες τοσοῦτον δλίγην ἔχουσι σταθερότητα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πολλάκις μὲ ἐπέπληξες διὰ τὸν πρὸς τὴν 'Ροζαλίναν ἔρωτά μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Διὰ τὸν ἔρωτά σου; . . . ὅχι! Εἰπὲ μᾶλλον διὰ τὴν παραφράσυνη σου, προσφιλές τέκνον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν μὲ εἶπες νὰ θάψω τὸν ἔρωτα τοῦτον;

ΛΑΤΡΕΝΤΙΟΣ

Δὲν σὲ εἶπα δμως νὰ θάψης τὸν ἐνα διὰ νὰ ἔκθάψης τὸν ἄλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σὲ ἴκετεύω, μὴ μὲ ἐπιπλήττης, ἀγαθὲ πάτερ, Ἐκείνη τὴν ὅποιαν ἀγαπῶ εἰλικρινῶς μοὶ ἀποδίδει ἔρωτα ἀντὶ ἔρωτος, ἐνῷ ἡ Ῥοζαλίνα δὲν μὲ ἥγάπα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Σὲ ἐγνώριζε τί πρᾶγμα ἦσο καὶ ἐμάντευε τὸν εὐμετάβλητον καὶ ἀσταθῆ ἔρωτά σου. 'Αλλ' ἐλθὲ, ἐλαφροκέφαλε νέε, ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ, θὰ σὲ βοηθήσω. Πιθανὸν νὰ ἀποδῆ εὐτυχὲς τὸ συνοικέσιον τοῦτο, καὶ τὸ ἀρχαῖον μῆσος τῶν δύο αἰκογενεῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς διαρκῆ φιλίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

*Ας ἔξελθωμεν,άς ἔξελθωμεν,διότι πολὺ βιάζομαι,πάτερ μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

*Ησυχα, φρόνιμα! ὁ τρέχων προσκόπτει.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ο δ σ.

[Εἰσέρχονται ὁ Βενβόλιος καὶ ὁ Μερκούτιος.]

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ποῦ δαίμονα εὑρίσκεται αὐτὸς ὁ Ρωμαῖος; Νὰ ἔχοιμήθη ἀράγε ἐκτὸς τῆς οἰκίας του;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Δὲν τὸν εἶδον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του· πρὸ μικροῦ μὲ τὸ εἶπεν ὁ ὑπηρέτης του.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

ἘΩ Ροζαλίνα, Ροζαλίνα, κόρη μὲ πρόσωπον ὥχρον καὶ καρδίαν λιθίγνη, τὸν βασανίζεις μέχρι παραφροσύνης.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ο Τυπάλδος, ὁ συγγενής τοῦ γέροντος Καπουλέτου, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός του. Ο 'Ρωμαῖος θὰ εὔρῃ τὴν ἐπιστολὴν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μὰ τὴν ψυχὴν μου, θὰ θναι πρόσκλησις εἰς μονομαχίαν.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ο 'Ρωμαῖος εἶναι ίκανὸς νὰ ἀπαντήσῃ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Διὰ νὰ ἀπαντήσῃ κανεὶς εἰς ἐπιστολὴν ἀρκεῖ νὰ ἡξεύρῃ νὰ γράψῃ.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Μάλιστα ἀλλὰ θ' ἀπαντήσῃ μὲ καλὴν μελάνην δι Τυπάλδος θὰ μάθῃ τι ἀξίζει ὁ φίλος μας δεῖν προκαλῶσι τὴν ἀνδρείαν του.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Οἴμοι ! διστυχῆ 'Ρωμαῖε' ἀπέθανεν ἐκ προοιμίου ! Διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ ἥρκεσε μαύρη ἀκτίς ὑπὸ λευκὰ βλέφαρα ἢ ἐπωδὴ ἔρωτικοῦ ἀσματος ψαλλομένου ὑπὸ γλυκείας φωνῆς. Ο τυφλὸς παῖς ἐνέπτηε τὸ βέλος του εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρειπωμένης καρδίας αὐτοῦ. Ο 'Ρωμαῖος νὰ μονομαχήσῃ, καὶ καθ' ἐνὸς Τυπάλδου !

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ἐνδές Τυπάλδου ! Καὶ τι ἔκτακτον ἔχει ὁ Τυπάλδος αὐτός ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δύτος' ε ! φίλε μου, εἶναι δι βασιλεὺς τῶν ἀγρίων καὶ ἔξημερωθέντων θηρίων δηγεμών τοῦ κατὰ κανόνας φόνου. Μονομαχεῖ μετὰ σοῦ χαριέντως, εὐγενῶς ὡς ψάλλεις ἐν ἀσματὶ δι ποὺς αὐτοῦ κρατεῖ τὸ μέτρον καὶ τὸ σῶμά του ἀκολουθεῖ τὴν κίνησιν ἐν, δύο, τρία, ἐν τέταρτον παύσεως· ναὶ, ναὶ· ἐν, δύο, τρία . . . δι σίδηρος βυθίζεται εἰς τὸ στῆθός σου. Εἶναι κατ' ἔξοχὴν μονομάχος, εὐγενῆς πρώτης τάξεως, καὶ μαχητὴς

πρώτης, δευτέρας καὶ τρίτης δυνάμεως σὲ κατακόπτει ὡς σφαγέως διὰ τῆς μετάξης τῶν ἐνδυμάτων σου. "Α ! ἔ ! (τίθεται εἰς προφύλαξιν.) — "Εν . . . δύο . . . ίδε . . . προσβολὴ τρίτης ἀρίστη ! προσποίησις τετάρτης ἔξαισια ! . . . Καὶ . . . χά, χά, (μιμεῖται τὸ ἐπιφώνημα διδασκάλου τῆς ξιφομαχίας ὃστις ἀμύνεται προτιθέμενος νὰ κτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Χά, χά ! . . . τί ἔννοεις ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Εἰς τὸν διάβολον δ Τυπάλδος σου καὶ δλοι οἱ μωροὶ τοῦ φυράματός του. Ψελλίζουσιν αἰώνιως καὶ αἰώνιως προσποιοῦνται λαλοῦντες διὰ τῆς ἄκρας τῶν χειλέων των. Ἀχρεῖοι φανταστικοί, εἰσάγουσι νέας λέξεις καὶ προφοράς ἀγνώστους. — Μὰ τὸν Θεόν ίδον καλὸν ξίφος . . . ἀληθῶς καλὸν ξίφος . . . χαριστάτη ἐταίρα μὰ τὴν πίστιν μου. Ὡ πάππε μου ! δὲν εἶναι ἀξιοδάκρυτον νὰ περιστοιχίζωμεθα ἀπὸ τοὺς κυρίους τούτους, νὰ βασανίζωμεθα ἀπὸ τὰς μυίας αὐτὰς τὰς φερούσας ξένα πτερά, καὶ νὰ συντριβώμεθα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν μὲ συγχωρεῖτε ; Δὲν εἶναι ἀξιοδάκρυτον νὰ ἴππεύωσιν ἐφ' ἡμῶν οἱ ὄπαδοι τῶν ἀλλοκότων συρμῶν, οἱ φέροντες τοσοῦτον στενάς περικημίδας ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ καθήσωσιν ἀνέτως ; Καὶ ἐπειτα αἱ γαλλικαὶ φράσεις των, τὰ bon jour, τὰ bon soir.

(Εἰσέρχεται δ 'Ρωμαῖος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Ίδον ό 'Ρωμαῖος . . . ίδον δ 'Ρωμαῖός μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ώ ο τεθνεώς 'Ρωμαῖος, δὲν νεχρὸς 'Ρωμαῖος ! Εηρὸς ὡς καπνιστὴ ἀρίγχα. Παράδοξος μεταμόρφωσις ! "Δυθρωπος—πτῶμα. Καλημέρα, μακαρίτα φίλε. Ἐμπρὸς, εἴπε μας μερικοὺς στίχους τοῦ ἐρωτευμένου Πετράρχου. "Η Δάσουρα ἡ ἐρωμένη του ἦτο τίποτε παραβαλλομένη μὲ τὴν ίδικήν σου ἐρωμένην. Λάσουρα ! οὕφ ! Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι δ στιχουργός της ἔξιζε πε-

ρισσότερον σοῦ. Καὶ ἡ Διδώ ! πᾶ ! ἀγελάς τῆς Τύρου ! Καὶ ἡ Κλεοπάτρα ! μικρὰ αἰθιοπῖς ! Καὶ ἡ Ἐλένη, ἀθλία γυνὴ. Καὶ ἡ Ἡρώ, τυχοδιώκτις ! καὶ ἡ Θίσση, μικρὴ γαλανομάτα καὶ τίποτε περισσότερον. Άλλὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ προσέχῃ τις εἰς αὐτάς ! Δὲν εἶναι ἀληθὲς ; — Κύριέ μου, χαίρετε. Τὸ γαλλικόν σας πανταλόνιον ἀσπαζόμεθα γιλλιστί, *bon jour!* Διάβολε ! χθὲς τὸ ἐσπέρας ώλισθησας ἐκ τῶν χειρῶν μας ώραιότατα !

ΡΩΜΑΙΟΣ

*Ωλισθησα;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

*Ωλισθησάς ώς ἔγχελυς ! ἀνελήφθης, ἔχαθης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Συγγνώμην, φίλε μου, είχον κατεπειγούσας ὑποθέσεις. Γνωρίζεις ότι ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ἡ εὐπρέπεια λαμβάνει τὴν δευτέραν τάξιν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δευτέρας τάξεως εὐπρέπεια ! Δοιπόν μὲν ὥφειλες δύο χαρατισμούς. Τῆς πρώτης τάξεως ἡ εὐπρέπεια ἀπαιτεῖ ἔνα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δύο χαρετισμούς, ἔστω.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Εἰς τὸν καλὸν εὐπατρίδην ἀρκεῖ ἐν μικρὸν μάθημα φιλοφροσύνης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

*Ἀγαπῶ τὴν μὴ ἔξαντλουμένην φιλοφροσύνην

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

*Ως τὴν ἴδικήν μου τὸ ἄνθος τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς ἵπποτικότητος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

*Ανθος εὐπρεπείας ! ώραία ἔκφραστις.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

*Ωραιοτάτη.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Φεῦ, τὰ πέδιλά μου ! βλέπεις τὰ ώραια ταῦτα ρόδα καὶ τὰς ταινίας αἴτινες καλύπτουσι τὰ πέδιλά μου ; Ἐγὼ ἐνθυμίζον ὅτι
ῆσαν τὸ άνθος τῆς εὐπρεπείας. Ἀλλ᾽ ἡ μεγαλοφύτα σου συ-
τρίβει τὰ πέδιλά μου, καὶ τὸ πνεῦμά σου τὰ ἔξαφανίζει.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἡ φράσις σου εἶναι καινοτέρα τῶν πεδίλων σου καὶ λαμ-
προτέρα τῶν ρόδων. Φθείρον τὰ πέδιλά σου καὶ τήρει τὴν ῥη-
τορικήν σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ίδού εὑφύτα ἣν θὰ ἐφθάνουν δλοι οἱ ὑποδηματοποιοί.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

(Κράζων τὸν Βενθόλιον). Βενθόλιε, βοήθειαν ! βοήθειαν. Βενθό-
λιε ! λειποθυμῶ. Θὰ πέσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δᾶς ἐν πτέρνισμα ἀκόμη εἰς τὸ πνεῦμά σου· εἶναι ἀπειθὲς
ζῶον, μὴ φείδεσαι αὐτοῦ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

*Ἀν κακολογῆς τὸ πνεῦμά μου, σοῦ δάκνω τὰ ἄκρα τῶν
ῶτων.

ΡΩΜΑΙΟΣ

*Ἀν τὸ ζῶον λακτίζῃ, παραιτοῦμαι καὶ ζητῶ χάριν. Δὲν
ἔχω δύναμιν νὰ παλαίσω κατ' αὐτοῦ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

*Ἀκόμη ! ἀκόμη ! πάντοτε ἐλαστικὰ ἐπιγράμματα τὰ ὅποια
δύτα ἐνὸς δακτύλου τανύεις αὐτὰ μέχρις δργυιᾶς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ εἰς ταῦτα πάντοτε σὲ ἀφίνω ὀπίσω.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

*Ἄγαθή τύχη ! Ίδού δὲ Φωμαῖος τὸν δποῖον ἀγαπῶ. Δὲν
εἶσαι τώρα πολὺ καλλίτερος παρ' ὅταν κλαίης, θρηνής καὶ στε-
νάζῃς ; Ίδού τώρα εἶσαι κοινωνικὸς καὶ χαρίεις. Ίδού δὲ Φω-

μαῖος, δ ἀληθὸς Ὄρωμαῖος τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης· δ μοναδικὸς Ὄρωμαῖος. Ο ἔρως εἶναι ἀληθὸς ἡλίθιος, κρεμανταλᾶς, βαδίζων χωρὶς νὰ ἥξεύῃ τὶ κάμνει.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Μὴ τοῦ δμιαλῆς περὶ ἔρωτος διότι ή μανία του θὰ ἐπαναληφθῇ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Βλέπων τὴν τροφόν.) Σιωπή, Ἰδοὺ κάτι μεγαλεπερπές.

(Εἰσέρχονται ἡ τροφὸς καὶ δ Πέτρος).

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μακράν, μακράν ! Ἰδοὺ πλοῖον πλησίστιον.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Δύο σκηναὶ μεγαλοπρεπεῖς, μία ἀρσενικὴ καὶ μία θηλυκὴ.

ΤΡΟΦΟΣ

(Καλοῦσα μετὰ φωνῆς δυνατῆς τὸν ὑπηρέτην.) Πέτρε !

ΠΕΤΡΟΣ

Παρὼν, κυρία.

ΤΡΟΦΟΣ

Πέτρε, τὸ ἀνεμιστῆρί μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δόσε τὸ ἀνεμιστῆρί της, Πέτρε. Τὸ ἀνεμιστῆρι θὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπον.

ΤΡΟΦΟΣ

Καλημέρα σας, ὥρα σας καλὴ, ὡραῖοι κύριοι.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καλησπέρα, καλησπέρα, ὡραία κυρία.

ΤΡΟΦΟΣ

Πῶς ! εἶναι βράδυ ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ προχωρημένη ἐσπέρα· τοῦτο λέγει δ μέγας ὡροδείκτης.

ΤΡΟΦΟΣ

(Κιγοῦσα τὸ βιπίδιον.) "Α, οὐφ ! ά, οὐφ ! τὶ ἀνθρωπος εἶσαι ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

“Ανθρωπος τὸν δόποιον ὁ Θεὸς ἐπλασσεν δταν ἡθέλησε νὰ ἐμπαίξῃ τὸν ἑαυτόν του.

ΤΡΟΦΟΣ

(Γελῶσσα.) Χαριέστατον, χαριέστατον. “Οταν ὁ Θεός . . . ἔ ! δταν δ Θεὸς ἡθέλησε νὰ ἐμπαίξῃ τὸν ἑαυτόν του. “Ε ; νὰ ἐμπαίξῃ τὸν ἑαυτόν του ! Κύριοι, ποῖος ἀπὸ σᾶς εἰμπορεῖ νὰ μὲ εἰπῇ ποῦ θὰ εῦρω τὸν νέον Ρωμαῖον ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θὰ σὲ τὸ εἶπω. Θὰ τὸν εὐρῆς δλίγον γηράσαντα· ήτο νεώτερος κατὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας δταν ἐκίνησες. ‘Ο νεώτερος τῶν Ρωμαίων εὑρίσκεται ἐνώπιόν σου . . . ἐν ἐλλείψει καλλιτέρου εἴμαι ἔγώ.

ΤΡΟΦΟΣ

Πολὺ καλά.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τὸν λαμβάνει δπως ἔχει· εἶναι συμβιβαστικὴ γυνή.

ΤΡΟΦΟΣ

‘Εὰν ἦσθε δ κύριος Ρωμαῖος, ἔχω νὰ σᾶς διαχοινώσω κάτι ιδιαίτερον.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Θέλει νὰ τοῦ προτείνῃ ἐρωτικὴν ἐκδρομὴν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

‘Ωραῖον ! ἀληθῶς ὥραῖον !

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Μερκούτιον.) Τί λέγεις λοιπόν ; τί ἀνεκάλυψες ἀληθῶς ὥραῖον ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τίποτε. Μίαν τρίχα εἰς τὴν σοῦπάν μου. Μικρὸν πρᾶγμα· δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ δμιλῇ τις. “Ε, καλά ! δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν μοῦχλα ; Οὖφ, εἶναι ταγγή.

(“Ἄδει ἀρχαῖον δημῶδες ἄτμα.”)

Τὸ παλαιὸν σκαμνίον,
Τὸ παλαιὸν πουγγίον,
Τὸ παλαιὸν ἄγγειον

Ἄκομη χρησιμεύει καὶ κάτι τι ἀξίζει.

Γυνὴ σεσαθρωμένη

Καὶ ἐρήτιδωμένη

Ἄλλὰ ἀκκιζομένη

Βεβαίως δὲν ἀξίζει δεὸν χρυσὸν ζυγίζει.

Ρωμαῖς, τρώγεις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός σου ; ἡμεῖς ἔχεις πηγαίνομεν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σᾶς ἀκολουθῶ,

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

(Πρὸς τὴν τροφόν.) Ό Θεός νὰ σὲ φυλάττῃ, μάμη μου. Σᾶς προσκυνῶ, εὐγενεστάτη, καὶ τρὶς εὐγενεστάτη κυρία.

(Ό Βενδόλιος καὶ δέ Μερκούτιος ἀνυχωροῦσι γελῶντες.)

ΤΡΟΦΟΣ

Κύτταξε, κύτταξε, κύτταξε ! . . . Τγίαινε, κύριε. Ίδού χαρίεστατον ὑποκείμενον. Εἶπε, εἶπε ἀνοησίας ! Ποῖος εἶναι αὐτὸς δ γελοῖος ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶναι ἀνθρωπός τὸν δποῖον δλοὶ ἀκούονταν εὐχαρίστως. Όμιλεῖ πολλὰ, καὶ δὲν ἀφίνει τοὺς ἄλλους νὰ ὄμιλοῦν.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐ καλά ! Άς πάρη τὰ μοῦτρά του νὰ πῇ τίποτε γιὰ μένα καὶ βλέπουμε. Έγὼ δὲν φοβοῦμαι· δὲν φοβοῦμαι ἑκατὸ, χιλίους σὰν αὐτόν. Άς ἔλθῃ τὸ λοιπόν ! μὲ πέρνει λοιπὸν σὰν τῆς δμοιαίς του ; σὰν καμμίαν ἀπὸ ἔκεΐναις ; (Πρὸς τὸν Πέτρον μὲ πομπῶδες ὑφος) — Καὶ σὺ, παληρόπαιδο, ἀφίνεις νὰ μὲ βρέζῃ, νὰ μὲ πομπεύῃ, νὰ μὲ κακομεταχειρίζεται δ τυχῶν ἀνόητος !

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν εἶδα κανένα νὰ τὰ κάμη δλα αὐτά. Δὲν σᾶς ἐπρόσθαλε

χανεις. Είμαι ἀνδρειωμένος σὰν κάθις ἄλλος καὶ ὅταν ἥματ
βέβαιος δτι ἔχω τὸ νόμο μὲ τὸ μέρος μου...

ΤΡΟΦΟΣ

Μὰ τὴν ζωὴν μου ποτὲ δὲν εἶδα τέτοιον ἀνθρώπον σὰν αὐτόν. (Πρὸς τὸν Πέτρον.) Εἴσαι γελοιος. (Πρὸς τὸν Ρωμαίον.) Εὐγενέστατε νέε, ἔχω νὰ σου εἰπῶ κάτι. 'Η νέα μου χυρίξ
μὲ έστειλε καθώς σᾶς προεῖπα . . . Μὲ ἐπεφόρτισε . . . ἄλλ'
δσσ δι' αὐτὸ δὲν λέγω λέξιν τὸ φυλάγω γιὰ μένα . . . Πρώτα
πρώτα, προσέξετε μὴ τὴν ἀπατήσετε. Θὰ ἦναι πολὺ κακόν·
ἡ μικρή εἶναι τόσον νέα! Μὴ θελήσετε νὰ τὴν λυπήσετε!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Παραμάνα, σ' ἐπιφορτίζω νὰ μεταβιβάσγε πολλάς φιλοφρονήσεις ἐκ μέρους μου πρὸς τὴν χυρίαν σου. Εἰπέτη δτι δρκίζομαι...

ΤΡΟΦΟΣ

(Διακεκπουσα αὐτὸν.) Μάλιστα, μάλιστα, νέε μου. "Οσα μοῦ
εἴπατε θὰ τῆς τὰ εἰπῶ χωρὶς ἄλλο· καὶ πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ!
Θεέ μου, Θεέ μου!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλὰ λοιπόν! τι θὰ τῆς εἰπῆς ἀφοῦ δὲν μὲ ἀκούεις;

ΤΡΟΦΟΣ

Θὰ τῆς εἰπῶ δτι ὁρκισθήκατε· μόνον οἱ εὐγενεῖς ὁρκίζονται

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ἄς εῦρῃ τρόπον, νὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ ἰδῃ τὸν μοναχὸν Λαυρέντιον καὶ νὰ ἔξορολογήθῃ εἰς αὐτόν. Θὰ λάθη παρ' αὐτοῦ
τὴν ἀφεσιν τῶν ἀμφοτιῶν τῆς καὶ σύζυγον. (Τῇ δέδει χρήματα.)
Λάθε αὐτὰ διὰ τὸν κόπον σου.

ΤΡΟΦΟΣ

"Ω! δχι, δχι, κύριε, δχι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ελα τώρα, πρέπει.

ΤΡΟΦΟΣ

Δοιπόν ἀπόψε εἰπετε; ω θὰ ἦναι, θὰ ἦναι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μίαν λέξιν ἀκόμη. Μετὰ μίσιν ὥραν δὲ ὑπηρέτης μου θὰ περιμένῃ εἰς τὸν τοῖχον τοῦ μοναστηρίου· θὰ σου δώσῃ σχοινίον τὸ δποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κλεμαξ· διὰ τῶν βαθμίδων αὐτῆς θὰ φθάσω εἰς τὴν ἐλπίζομένην εύτυχίαν, εἰς τὸ τέρμα τῶν ζωηροτέρων μου πόθων. Ἡ σιωπὴλὴ νὺξ θὰ μὲ προστατεύσῃ. Τγίανε, παραμάνα, ἔσο πιστή. Αἱ ὑπηρεσίαι σου δὲν θὰ μείνωσι χωρὶς ἀνταμοιβήν. Τγίανε καὶ ἐνθύμιζε τὸν Ῥωμαῖον εἰς τὴν μνήμην τῆς κυρίας σου.

(Ἀπέρχεται.)

ΤΡΟΦΟΣ

Καλὸς νέες, δὲ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ νὰ σὲ εὐλογήσῃ! (Ἀνακαλοῦσα τὸν Ῥωμαῖον.) Μίαν λέξιν ἀκόμη, σὲ παρακαλῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λέγε.

ΤΡΟΦΟΣ

Εἶναι πιστὸς ἀνθρωπὸς δὲ ὑπηρέτης σας; Ἡξεύρετε τὴν παροιμίαν: μυστικὸν ποῦ δὲκτενεῖται φυλάγεται καλά.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σου ἔγγυῶμαι περὶ τῆς ἔχεμυθίας του... εἶναι δεδοκιμασμένος ἀνθρωπὸς.

ΤΡΟΦΟΣ

Πολὺ καλά! "Α κύριε, κύριε, ή κυρία μου εἶναι ή πλέον χαριτωμένη γυναῖκα... Σπάνιον πλάσμα· · · · ·" Οταν ἔτρεχε καὶ ἐφλυαροῦσε εἰς τὸν κῆπον! . . . Καὶ εἶναι ἔνας ἔρωτας . . . Εὑρίσκεται εἰς τὴν πόλιν ἔνας εὐγενής δὲ ποῖος δὲν θὰ δυσπεστῆτο ἀν τὴν ἔβαζε στὸ χέρι . . . Θεέ μου! δὲ κόμπης Πάρις θὰ ηθελε βεβαίως . . . ἀλλ' ή ἀγαπητὴ μου μικρὴ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ δι' αὐτόν . . . , ἐπροτιμεῖσε ν' ἀγαπήσῃ τὸν διάβολον αὐτόν. "Ἐπρεπε νὰ ιδῆτε πῶς θυμόνει ὅταν διὰ τὸ τὸν πειράξω τῆς λέγω διε: δὲ πόμπης Ηάρις εἶγαι ἀξιέραστος: ὡς θυμόνει, γίνεται χλωμή, χλωμή ποῦ δὲν μπορῶ νὰ εἴσῃ παρ-

στήσα. Ὁγομάζεσθε Ῥωμαῖος . . . ὡραῖον δνομα . . . ἀρχίζει ἀπὸ τὸ αὐτὸ γράμμα μὲ τὴν Ῥόζα. Δέν εἶναι ἀληθεῖα ?

ΡΩΜΑΙΟΣ

‘Ἀληθεῖα’ καὶ τὰ δύο δόνματα ἀρχίζουν ἀπὸ Ρ. ‘Ἄλλ’ αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον νομίζω.

ΤΡΟΦΟΣ

‘Ἄπο Ρ. . . . ἐλεινὸ στοιχεῖο. Τί ἀηδία ! χωρατεύετε. Εἴ μαι βεβαῖα δτι δ Ῥωμαῖος δὲν ἀρχίζει καθὼς τὸ φακάρι. ‘Η χυρία μου λέγει τόσα ὡραῖα πράγματα ἀπάνου σ’ αὐτό. . . . “Ω ! δν ἡκούατε. . . . “Ω ! θὰ εὐχαριστεῖσθε πολύ !

ΡΩΜΑΙΟΣ

‘Ενθύμιζέ με εἰς τὴν χυρίαν σου.

ΤΡΟΦΟΣ

Μάλιστα, μάλιστα, χλιαίς φοραῖς μάλιστα.

(‘Ο Ῥωμαῖος ἀπέρχεται.)

ΤΡΟΦΟΣ

‘Ε Πέτρε !

ΠΕΤΡΟΣ

Παρέν !

ΤΡΟΦΟΣ

Δάδε τὸ ἀνεμιστῆρι, κράτει το καὶ βάδιζε ἐμπρός.

(Η τροφὸς ἔξερχεται πομπωδῶς προηγουμένου τοῦ Πέτρου.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

‘Ο κῆπος τοῦ Κακουλέτου.

(Εισέρχεται ή Ιουλία.)

ΙΟΥΛΙΑ

‘Εννέα ἑστήματον καθ’ ᾧν στιγμὴν ἀνεχώρησεν ἡ τροφός μου. Εἰς ἡμίσειαν ὥραν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ὡς μὲ ὑπεσχέθη. ‘Ισως δὲν τὸν εὑρεν ! . . . ἀλλ’ δχι ! (Μετὰ ἐναγώγιον σιωπήν). — Εἶναι χωλή ! . . . “Α ! δ ἔρως ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ταχυδρόμον τὴν σκέψιν. Η σκέψις εἶναι μυριάκις ταχυτέρα τῶν ἀκτίνων τοῦ ηλίου

ὅπεν διώκωσι τάς σκλάς ἀπὸ τὰ δρῦ. Βεβαίως εἶχον δίκαιον δῖς
δούτες εἰς τὸν ἔρωτα πτέρυγας ταχεῖας ως τὸν ἀνεμόν καὶ
ἀντὶ ἵππων ταχεῖας περιστέρας. (Σιωπὴ.) Οὐδεὶς μεσουρανεῖ.
"Απὸ τῆς ἐνάστης ὥρας μέχρι τῆς μεσημέριας . . . τρεῖς δλαι
ἄραι ! . . . Δὲν ἔρχεται . . ." Εὖν ἡγάπτα, έὖν τὸ αἷμα τῶν φλε-
βῶν αὐτῆς ἦτο νεαρὸν καὶ θερμὸν, ὡ ! Θὰ ἐπέτεια ως σχίζει ἡ
σφαῖρα τὸν ἀέρα. Οὐ λόγος μου μόνον θὰ τὴν ἀπέστελλεν εἰς
τὸν ἀγαπητὸν μου, δοτις τάχιστα θὰ μὲ τὴν ἐπέστρεψεν ! Εἴναι
γραῖα καὶ οἱ γέροντες παραδοῦσι τὸν θάνατον . . . τὸ πτῶμα
δὲν εἶναι βαρύτερον καὶ ὠχρότερον, καὶ διμόλιυδος κινεῖται εὐ-
χερέστερον. (Σπεύδει εἰς προϋπάντησιν τῆς τροφοῦ.) Ιδοὺ αὐτή !
εἴναι αὐτή ! εἴναι αὐτή ! (Η τροφὸς εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Πέτρου
φέροντος τὸ βικίδιον.) Θεέ μου ! Ιδοὺ αὐτή τέλος πάντων ! Αγα-
πητή μου παραμάνα, τί νέα τὸν ἀπήντησες ; Δίωξον αὐτὸν τὸν
ἄνθρωπον.

ΤΡΟΦΟΣ

Πέτρε, πήγαινε νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὴν θύραν.

(Ο Πέτρος ἔξερχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

Καλή μου, ἀγαπητή μου παραμάνα, σὲ ἀκούω, λέγε . . .
"Α ! Θεέ μου ! πόσον εἶναι θλιβερά ἡ δψίς σου !" Εὖν τὰ νέα
σου ἦναι δυσάρεστα μὴ τὰ καθιστᾶς μᾶλλον πένθιμα· λάβε
ὑφος εὐθυμον διὰ νὰ μὲ τὰ εἰπῆς, έὖν ἦναι εὐάρεστα, ἀπόβα-
λον τὴν πικρὰν θλίψιν τοῦ προσώπου σου· διότι ὑπάρχει κα-
κοφωνία μεταξὺ τῆς ἀρμονικότητος αὐτῶν καὶ τῆς πενθήμου
δψεώς σου.

ΤΡΟΦΟΣ

(Ριπτομένη ἐπὶ καθίσματος τοῦ κήπου.) Οὕφ ! κατεβλήθην; ἀ-
πέκαμα· ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως . . . Ω ! κακόμοιρα μέλο
μου. "Αχ ! Θεέ μου ! ἄχ ! τί ταξεῖδι, χυρία, τί ταξεῖδι.

ΙΟΥΛΙΑ

"Ηθελον νὰ ἤμην κουρασμένη ως σὺ καὶ νὰ τίξευρχ δ, τι ἔχεις

νὰ μὲ εἰπῆς. Λέγει λοιπὸν, λάλει πρὸς χάρεν μου, λάλει, ἀγαπητή μου παραμεντσα.

ΤΡΟΦΟΣ

“Αχ ! πῶς τρέχεις ! Χριστὲ καὶ Παναγία, πῶς βιάζεσαι ! Δὲν εἰμπορεῖς νὰ περιμείνῃς μίαν στιγμὴν ; βλέπεις δτι εἶμαι ἀφανισμένη, χυρίζ.

ΙΟΥΛΙΑ

Σοῦ μένει ἀρκετὴ ἀναπνοὴ διὰ νὰ μὲ εἰπῆς δτι εἶσαι ἀφανισμένη καὶ κοπιάζεις περισσότερον ἀπολογούμενη παρ’ ὅσον ἔχρειάζετο διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς. Τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῆς ; καλά ή κακά νέα ; ‘Απάντησον. ἀπάντησον, μόνον εἰς τοῦτο. Διὰ τὰς λεπτομερείας δὲν βιάζομαι. ‘Ας ίδωμεν, εἶναι καλά ή κακά αἱ εἰδήσεις ;

ΤΡΟΦΟΣ

Μὰ τὴν ζωήν μου, χυρία, δὲν σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἐκλογὴν δπου ἔκάμετε. ‘Ο Ψωμαῖος ! αὐτὸς, ἄνδρας αὐτὸς ! Δὲν ἀρνοῦμαι δτι ἡ φυσιογνωμία του εἶναι χαριτωμένη ὡραία δψις, ἀλλά . . . ποδάρι καλοκαμωμένον, χέρι κομψόν, δμιλίσια εὐχάριστη. ‘Δλλ’ δλα αὐτὰ εἶναι κοινά’ ἐν τούτοις εἶναι κομψός, πολὺ κομψός. Δὲν εἶναι τὸ ἄνθος τῆς φιλοφροσύνης, δ νεανίας σας. Γλυκὺς σὰν ἀρνάκι καὶ ὑπομονητικὸς εἰς τὸ ἄκρον. Εμπρός, ἐμπρός, κόρη μου, πολὺ καλά, πολὺ καλά. ‘Εράγατε, δὲν εἶναι ἀληθεία ;

ΙΟΥΛΙΑ.

“Οχι! ἀλλὰ δὲν μὲ λέγεις τίποτε. Λάλει με περὶ τοῦ γάμου ; τί εἶπε ;

ΤΡΟΦΟΣ.

“Αχ ! τὸ κεφαλάκι μου ! τὶ ήμικρανία ! αχ, τὶ πόνος ! Θὰ γίνη εἴκοσι κομμάτια. Καὶ ἡ βάρχη μου . . . ἀπ’ ἑδῶ . . . ἀπ’ ἔκει . . . ”Ω ! ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ, χυρία μου ! ὥραῖον πρᾶγμα νὰ μὲ κάμετε νὰ τρέχω μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Τέλος πάντων αἰσθάνομαι πῶς ἀποθνήσκω.

ΙΟΥΛΙΑ

Πολὺ λυποῦμαι, παραμένα, δι' ὅσα ὑποφέρεις ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, καλὴ μου παραμάνα, τί σ' ἐπεφόρτισε νὰ μ' ἀπαντήσῃς;

ΤΡΟΦΟΣ

Μὲ εἶπε . . . μὲ ώμίλησε σὰν ἀξιόλογος ἄνθρωπος, σὰν ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος, σὰν γενναῖος ἄνθρωπος, σὰν ἐνάρετος ἄνθρωπος. Ἀλήθεια, ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σας;

ΙΟΥΛΙΑ

Ποῦ εἶναι; εἰς τὴν οἰκίαν. Ποῦ θέλεις νὰ ἴναι; Ἀλλὰ διατί μὲ ἀπαντᾶς: Ὡμιλησε σὰν γερραῖος ἀγθρωπος, ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σας; Τί σημαίνει τοῦτο;

ΤΡΟΦΟΣ

Ω, μικρέ μου καὶ ἀνυπόμονες ἔρωτα. Εὔγε, εὔγε, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θεραπεύεις τὸν χόπον μου; Μὰ τὴν ζωὴν μου, εἰς τὸ ἔξτης θὰ κάμνης μόνη σου τὰς παραγγελίας σου.

ΙΟΥΛΙΑ

Τί δυσκολίας φέρεις! Άς έδωμεν, τί σὲ εἶπεν ὁ Ῥωμαῖος;

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄποψε εἰμπορεῖτε νὰ ὑπάγετε εἰς ἔξομολόγησιν;

ΙΟΥΛΙΑ

Μάλιστα.

ΤΡΟΦΟΣ

Δοιπόν πρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ κελλίον τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου: ἔκει θὰ εὕρετε σύζυγον ἔτοιμον . . . Νὰ τὰ μάγουλά σας κοκκινίζουν καὶ τὸ αἷμά σας ἀρχισε νὰ βράζῃ. Τὸ βράδυ δὲν θὰ κοκκινίζετε πλέον. Πηγαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐγώ. Θὰ φροντίσω νὰ εῦρω σχοινί νὰ ἀνέβη ὁ Ῥωμαῖος. "Δμα νυκτώσῃ, ὁ ἀγαπητός σας θὰ τὸ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ ἔλθῃ καὶ σας εῦρῃ εἰς τὴν φωλιάν. Ἐργάζομαι διὰ σᾶς! Καὶ πρῶτον πηγαίνω νὰ δειπνήσω καὶ σεῖς σπεύσατε νὰ ὑπάγετε εἰς τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

ΙΟΥΛΙΑ

Σπεύδω πρὸς τὴν εὔτυχίαν. Χαῖρε, ἀγαπητὴ τροφός μου.
(Ἄφ' ἵνδς ἔξερχεται ἡ Ἰουλία καὶ ἀφ' ἕτερου ἡ τροφός.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ¹.

Τὸ σπῆλαιον τοῦ μοραχοῦ Λαυρετίου.

(Εἰσέρχονται ὁ μοναχὸς Δαυρέντιος καὶ ὁ Ψωμεῖος.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Εἶναι συμπεφωνημένον. Εἴθε δὲ οὐρανὸς νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἔνωσιν ταύτην καὶ νὰ μὴ μετανοήσωμεν εἰς τὸ μέλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄμην, πάτερ μου. "Ἄς ἔλθη, ἄς ἔλθη ἀκολούθως ἡ ὁδύνη, ἀν θέλῃ νὰ ἔλθῃ" δὲν θὰ παραπονεθῶ ποσῶς· ἴδούν ἐγὼ δι- φειλέτης τῆς τύχης οὐδέποτε θὰ πληρώσω πρὸς αὐτὴν τὴν εὔτυχίαν ἦν μοὶ παρέχει δταν ἴδω τὴν Ἰουλίαν μίαν στιγμὴν καὶ μόνην· ἔνώσατε τὰς χειράς μας διὰ τῶν ἱερῶν εὐχῶν σας, καὶ ἄς ἔλθη ἀκολούθως δὲ βιβρώσκων τοὺς ἔρωτας θάνατος· δὲν τὸν φοβοῦμαι· θέλω μόνον ἡ Ἰουλία νὰ γίνη ἴδια καὶ μου.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Βιαία χαρὰ ἔχει βίσιον τέλος. Θυήσκει ἐν τῷ θριάμβῳ αὐτῆς. Ἐκρήγνυται ὡς ἡ πυρῆτις ἐφ' ἡς τεθῆ τὸ πῦρ· εἶναι φελημα φονικόν. Πρόσεχε, νεανία! ἡ ἥδονὴ ἀποκάμνει ἀφ' ἑαυτῆς· τὸ μέλι καθίσταται ἀηδὲς διὰ τὸν ἀπὸ μέλιτος τρεφόμενον. Μετριάσατε τὸν ἔρωτά σας· καταστήσατε βεβαίαν τὴν διάρκειαν αὐτοῦ, μετριάζοντες τὴν παραφοράν του. Οἱ πολὺ σπεύδοντες φθάνουσιν ἀργότερον τῶν μὴ σπευδόντων. "Άλλο· ἴδούν ἡ νεαρὰ σύζυγος.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλία.)

"Ἴδούν αὐτὴ, ἐλαφρὰ καὶ ζωηρὰ, μόλις θίγει διὰ τοῦ ταχέος ποδὸς αὐτῆς τοὺς χάλικας τοῦ σπηλαίου. Ἐρασταῖ, ἐρασταῖ! ψυχαῖ ἐλαφραῖ καὶ εὐθυμοῖ, δύνασθε νὰ ἴστασθε ἐπὶ τοῦ εὐθραύστου ἴστοῦ ὅστις κυμαίνεται· εἰς τὸν ἀέρα κατὰ τὰς

Θερμάς ήμέρας τοῦ θέρους. Λί γέμαιραι σᾶς ὑποστηρίζουσι καὶ εἰσθε ἐλαφροὶ ὡς αὐταί.

ΙΟΥΔΙΑ

(Πρὸς τὸν μοναχόν.) "Ἄγιε πάτερ, ἡ Ἰουλία σᾶς προσκυνεῖ.

ΑΓΓΡΕΝΤΙΟΣ

"Ο Ρωμαῖος θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ δι' ἐμὲ καὶ δι' αὐτὸν, κόρη μου.

ΙΟΥΔΙΑ

Καὶ θὰ τὸν εὐχαριστήσω δι' ἀμφοτέρους.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ω Ἰουλία μου! συμμερίζεσαι τὴν χαρὰν, τὴν ἀπειρον χαρὰν ἥτις πληροῖ τὴν ψυχήν μου; Ἐπιτηδειοτέρα ἢ εύτυχεστέρα δύνασαι νὰ τὴν ἐκφράσῃς; δύνασαι νὰ εὔρῃς φωνὴν εἰς τὴν ἀπειρον αὐτὴν εύτυχίαν; "Ω! τότε δ περιστοιχίων ἡμᾶς ἀήρ ἀς μεθύσθῃ ἐκ τῆς φωνῆς σου καὶ ἀς μεταβληθῇ εἰς ἀρμονίαν, καὶ μυρίαι μαγικαὶ φωναὶ ἀς ψάλλωσι τὴν εύτυχίαν τῆς συνεντεύξεως ταύτης.

ΙΟΥΔΙΑ

Τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην τὴν αἰσθάνομαι ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐκφράσω· ἡ πραγματικότης αὐτῆς τῇ ἀρκεῖ· εἶναι πλουσιωτέρα ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῆς ἢ ἀν ἐστολίζετο διὰ τοῦ λόγου. "Οστις μετρεῖ τὸν πλοῦτόν του, φθάνει.. εἰς τὸ δριον" εἶναι πτωχός· ἀλλ' οἱ θησαυροὶ τοῦ ἀπειροῦ ἔρωτός μου διαφέγγουσι τὰς προσπαθείας μου εἰς τὸ νὰ τοὺς συλλάβω καὶ νὰ τοὺς μετρήσω.

ΑΓΓΡΕΝΤΙΟΣ

"Εμπρὸς, ἐμπρὸς, παιδιά μου· πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσετε· μετ' ὅλιγον θὰ τελειώσουν δλα· εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀναβάλετε τὰς ἔρωτικὰς συνομιλίας σας, καὶ περιμείνατε πρῶτον νὰ σᾶς ἐκώσῃ διὰ παυτὸς ἡ ἄγια ἡμῶν ἐκκλησία.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δημοσία πλατεῖα.

(Εἰσέρχονται ὁ Μερκούτιος καὶ ὁ Βενβόλιος ἀκολουθούμενοι· ὑπὸ^{τοῦ} οἰκοστολούντων ὑπηρετῶν. Εἰς ἀκόλουθος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Σὲ παρακαλῶ, καλέ μου Μερκούτιε, ἀπέλθωμεν. Ἡ τῷρε
εἶναι θερμή. Οἱ Καπουλέτοι ἔξεκίνησαν. Εἳν τοὺς συναντήσω-
μεν θὰ ἐπέλθῃ ῥῆξις. Τὸ αἷμα βράζει, καὶ αἱ φλέβες εἴναι πα-
ράφοροι κατ' αὐτὰς τὰς θερινὰς ἡμέρας.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Νομίζω δτι: βλέπω κανένα εἶδος οὐδείνων τῶν ἀνδρείων τῶν
ἀγαπώντων τὸ καππλεῖον καὶ τὰ σπαθοκτυπάματα. «Δικ
εἰσέλθουν εἰς τὸ καππλεῖον, ἀποθέτουσι τὸ ξίφος των ἐπὶ τῆς
τραπέζης κράζοντες: «Εἴθε, καλή μου λεπίς, νὰ μὴ λάβω τὸν
ἀνάγκην σου.»—Ἐν τῷ μεταξὺ, πίνουσιν ἐν ποτήριον κατόπιν
δεύτερον· καὶ πρὸ τῆς τρίτης πόσεως, δὲ ὑπηρέτης τοῦ καππι-
λείου δέχεται τὸ ξίφος τοῦ ὑπαρμονητικοῦ εὐπατρίδου διὰ τοῦ
καχεκτικοῦ σώματός του.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Νομίζεις δτι αὐτὴν εἶναι ἡ ἔξεικόνισί μου;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

«Ἐξεικόνισι πανομοία!» Η Ἰταλία δὲν ἔχει ἄλλον δεύτερον
ἔρειδεγέρτην. «Ω! τί ἄνθρωπος! τί ἄνθρωπος! τί χαρακτήρ
εὐεξαπτος, ζωηρός, εὐμετάβλητος, φίλερις!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Θὰ σιωπήσῃς τελευταῖον;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ο Θεός ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ χάριτι δὲν μᾶς ἔδωκεν ἄλλον

τοιούτου είδους. Ὡδόν πῆρχον δύο Βενβόλιοι, θὰ ἔφονεύοντο μεταξύ των, καὶ θὰ ἐσβύνετο ἡ φυλή. Φίλερις! δὲν εἶσαι φίλερις; Κτυπᾶσαι μὲ τοῦτον διώτι ἔχει μίαν τρίχα διλγώτερον σοῦ εἰς τὴν σιαγόνα· μὲ τὸν ἄλλον διώτι ἔχει μίαν περισσότερον. — Θὰ μδῦ δώσετε λόγον, κύριε! — Διατί; διώτι δ δυστυχήθη θραύσει λεπτοκάρυα, καὶ διώτι οἱ δρθαλμοὶ σου ἔχουσι χρῶμα λεπτοκαρύου. Ὡ! ὥραῖος λόγος! ἡ τιολογημένη ἔρις! Περισσότεραι εἶναι εἰς αἰτίαν τῶν ἑρίδων ἐν τῷ παραλόγῳ ἐγκεφάλῳ σου ἢ τὰ φύλλα τῶν δένδρων τοῦ δάσους. Σὲ εἶδον ἐπιτιθέμενον καθ' ἐνὸς ἀνθρώπου δοτις ἔβηγεν ἐν τῇ δδῷ, διώτι δ βῆτε αὐτοῦ ἀφότου έτον εἰς τὸν ἥλιον κοιμώμενον κῦνά σου. Καὶ τὸν ῥάπτην ἔκεινον διατί τὸν ἐκακομεταχειρίσθη; ἐπειδὴ ἐφόρεσε νέον ἐπανωφόριον πρὸ τοῦ Πάσχα· δυστυχῆ ῥάπτη! Καὶ τὸν ἄλλον ἔκεινον; ἐπειδὴ ἔδενε τὰ παλαιά του σάνδαλια μὲ νέας τσινίας. Ἰδοὺ καλὸς νέος διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέντωρ καὶ νὰ χαλιναγγήσῃ τὸν φιλέριδα χαρακτῆρά μου!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Πᾶ! ἔαν ήμην τόσον κακὴ κεφαλὴ ὡς σὺ, ἡ ζωὴ μου δὲν θὰ ἔξιζεν οὔτε δύο πέντας, καὶ δὲν θὰ ἥδυνατο κανεὶς νὰ τὴν ἀσφαλίσῃ πλειότερον τῆς μιᾶς ὥρας καὶ ημισείας.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἄδο πέννας! ἔσφαλες εἰπών δύο· ἔπρεπε νὰ εἴπῃς μίαν.

[Εἰσέρχεται ὁ Τυπάλδος; συνοδευόμενος ὑπό τινων φίλων.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Μὰ τὴν κεφαλήν μου, ἴδού οἱ Καπουλέτοι!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μὰ τὸ ὑπόδημά μου, εὐτὸ μὲ εἴναι ἀδιάφορον!

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

(Πρὸς τοὺς φίλους του.) Θὰ τοῖς δημιλήσω, σταθῆτε πλησίον μου. — Χαίρετε, εὐπατρίδαι· ἔχω νὰ εἴπω μίαν λέξιν εἰς ἓνα ἔξι ὑμῶν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δίλιν λέξιν ! δὲν εἶναι μέγα πρᾶγμα ! συνοδεύσατε τὴν λέξιν μὲ τὴν χειρονόμιαν, τὴν λέξιν μὲ τὸ κτύπημα, καὶ ἴδου ταχεῖα λύσις !

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Δὲν περιμένω εἰμὴ κατάλληλον εὔκαιρίαν, προφαλέστατο κύριε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Διατί νὰ τὴν περιμένετε ; Ήλάσατε αὐτήν.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Σὺ, Μερκούτιε, δὲν εἶσαι ὁ στενὸς φίλος τοῦ Ρωμαίου ; Δὲν εἶσαι σύμφωνος μετ' αὐτοῦ ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Σύμφωνος ! μάκπως νομίζεις δτὶ εἴμαι ψάλτης ή μουσικὸς καπτηλεῖον ! "Δ ! τώρα θὰ διαφωνήσωμεν. Πρόσεχε εἰς τὰς ἀσυμφωνίας ! (Σύρει τὸ ξύφος του.) Ίδού τὸ ρυθμιόμετρόν μου. Αὐτὸδ θὰ σᾶς κάμη νὰ χορεύτετε, εὐπατρίδαι μου. "Δ ! σύμφωνος !

BENBOLOIUS

Εἴμεθα ἐπὶ τῆς δημοσίας πλατείας· ὅλος δὲ κόσμος σᾶς βλέπει· δὲς ἔχλεῖωμεν μέρος μᾶλλον ἀπομεμαχρυσμένον καὶ δὲς συζητήσωμεν ψυχρῶς τὰ αἴτια τῆς ἔριδος ταύτης. Βλέπετε δτὶ ὅλα τὰ βλέμματα εἶναι ἐστηριγμένα ἐφ' ἡμῶν. "Δγωμεν !

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Οἱ δρθαλμοὶ ἐπλάσθησαν διὰ νὰ βλέπωσιν. "Δς βλέπουν δυσονθέλουν, δὲν θὰ τὰ κινήσω ἀπ' ἔδω. Κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ κινηθῶ.

(Εἰσέρχεται δ. Ρωμαίος.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

"Τπαγε ἐν εἰρήνῃ, κύριε ! (Δεικνύων τὸν Ρωμαίον.) Ίδού δ ἄνθρωπός μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ο ἄνθρωπός σας ! Διάβολε ! γὰ μὲ κρεμάσουν ἐὰν αὐτὸς

τὸν δποῖον καλεῖς ἀνθρωπόν σου φέρη τὴν οἰκοστολήν σου. Θὰ
ήναι ἀνθρωπός σου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, δταν θελήσῃς,
ἐντιμότατε κύριε, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

(Ο Τυπάλδος πλησίει τὸν Ρωμαῖον.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

“Ρωμαῖε, σὲ μισῶ. πᾶν δτι δύναμαι νὰ σὲ εἴπω, εἶναι δτι
σὲ μισῶ! Εἶσαι ἀνανδρος!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τυπάλδε, ἔχω λόγους νὰ σὲ ἀγαπῶ. “Οφειλον δι'ἄλλου τρό-
που νὰ σοι ἀποκριθῶ, ἄλλα δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ εἴπω εἰμὴ δτι δ
Ρωμαῖος δὲν εἶναι ἀνανδρος καὶ δτι δὲν τὸν γνωρίζεις. Τγίται-
νε! (Κινεῖται δπως ἔξιλθη.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Παιδάριον! δὲν θὰ μὲ κάμης νὰ λησμονήσω τὰς προσβολὰς
τὰς δποίας Ἑλαθον παρὰ σοῦ. Μεταβολή, καὶ ἔκβαλον τὸ ξίφος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Ἐπανερχόμενος.) Ορκίζομαι δτι οὐδέποτε Ἑλαθεὶς παρ' ἐμοῦ
οἰανδήποτε προσβολήν. Είναι μάλιστα ἀδύνατον νὰ φαντασθῆς
πόσον σὲ ἀγαπῶ μίαν ἡμέραν θὰ τὸ μάθης. Ήπαγε λοιπῶν ἐν
εἰρήνῃ, ἀνδρεῖς μου. Καπουλέτε τὸ δνομα τοῦτο ως βλέπεις μὲ
εἶναι ἐπίσης προσφιλές δσον τὸ ἴδικόν μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Εἶναι ἀτάραχος! δὲν κινεῖται! ὑποτάσσεται! ὁ! τὴν ἀτι-
μον ἀνανδρίαν. Ο διδάσκαλος οὗτος τῆς ξιφασκίας φεύγει
θριαμβεύκων. Εμπρόδε, ἄθλιε Τυπάλδε! εἰς προσοχὴν, ὑπερασπί-
σθητι!

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Τί μὲ θέλεις;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καλέ μου πρίγκηψ, μίαν οὐγγίταιν ἐκ τῶν ἐννέα οὐγγιῶν
τοῦ αἵματός σου, μίαν μόνην. Θὰ ἰδω ἀκολούθως τί θὰ κάμω
τὰς ἄλλας δκτώ. Σπεῦσον τὸ ξίφος εἰς τὸν ἄέρα! Δάβε τὸ

Ξίφος σου ἔκ τῶν ὡτίων, ή τὰ ὡτία σου θὰ αἰσθανθοῦν τὸ
ἰδικόν μου;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Λοιπὸν, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σου. (Τίθενται εἰς προφύλαξιν.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

: "Ἄνδρει μου Μερκούτιε, ἐπίστρεψον τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην,
ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

"Ἄς ιδωμεν δλίγον τὴν περίφημον ἔκεινην τρίτην, ὥραΐς μου
χύριε Τυπάλδε. (Κτυπώνται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Βενθόλιε, σύραν τὸ ξίφος καὶ ἀνάγκασσον αὐτοὺς νὰ θέσωσι
τὸ ξίφος τῶν εἰς τὴν θήκην. (Πρὸς τοὺς δύο μαχομένους.) — "Ἐν
δνόματι τοῦ ούρων, εὐπατρίδαι μου! — Τυπάλδε! — Μερ-
κούτιε! — Σταθῆτε! ή ἀπαγόρευσις τοῦ πρίγκηπος εἶναι ρῆτη.
— Τυπάλδε! — Φίλτατε Μερκούτιε!

(Ο Μερκούτιος πίπτει τρωβεῖς θενατίμως. Ο Τυπάλδος
ἀποσύρεται μετὰ τῶν φίλων του.)

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἄδον ἔγω πληγωμένος! — Εἰς τὸν διεβόλον αἱ δύο οἵκο-
γύναι! Ἐτελείσασθν. Ο ἄλλος ἔφυγε... καὶ δὲν ἐπληγώθη
διόλου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ποῦ εἶναι ἡ πληγή σου;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μικρὰ πράγματα, ἀπλῆ ἀμυχή... Ἐντούτοις, δὲν μὲν χρει-
ζεται ἄλλο τίποτε. (Πρὸς ένα τῶν ἀκολούθων του.) — "Ακό-
λουθε! γρήγορα εἴνα χειρουργόν.
(Ο ἀκόλουθος ἔξερχεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Φίλε, θάρρος, ή πληγή εἶναι ἐλαφρά.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

"Οχι, τίποτε, είναι ἐλαφρά, Ο ἀχρεῖος μοῦ ἔκαμε μίαν

δπὸν ὡς τοῦ φρέστος. Ἀλλ᾽ ἀδιάφορον· ή ζωὴ θὰ φύγῃ ἀπὸ
ἔδω. Λεξινὸν δταν θὰ ζητήσετε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μερκούτιου,
θὰ σᾶς ἀποκριθῶσιν: Εἰς τὸ χοεμητήριον. — Χαῖρε κόσμε
ἐπίγειε. Ἰδού ἐγὼ παστῷμένος. — Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο
σας οἰκογένειαι. — Εγώ, εἰς ἄντηρ, νὰ λάβω ἀπὸ αὐτὸν τὸ ζῶον,
ἀπὸ αὐτὴν τὴν γάταν, ἀπὸ αὐτῶν τὴν ποντικὸν, ἀπὸ αὐτὸν τὸ
μηδὲν, ἀμυχὴν καὶ θάνατον. (Πρὸς τὸν Ρωμαῖον.) — Καὶ θεῖς
τί ἐκάμνατε ἔκει; Διατί ἐρρίφθητε μεταξὺ ήμῶν; μὲν ἐκρατεῖτε
ἀπὸ τὸν βραχίονα δταν ἔλαβον τὸ κτύπημα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ο σκοπός μου ήτο καλὸς, πτωχέ μου φίλε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Βενθόλιον.) Βενθόλιε, μετάφερέ με εἰς μίαν οἰκίαν
αἰσθάνομαι δτι λειπόθυμῳ. Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο οἰκογένειαι.
Εἰς τὸν διάβολον. Χάρις εἰς αὐτάς, ίδού ἐγὼ χρέας τοῦ κοι-
μητηρίου. — Τὸ κτύπημα εἶναι καλὸν, εἶναι λαμπρὸν, εἶναι
τέλειον. — Ω! αὐταὶ αἱ δύο οἰκογένειαι!

(Ο Βενθόλιος καὶ ὁ Μερκούτιος ἀποσύρονται μὲν βραδέα βήματα.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ίδού εἰς εὐπατρίδης φονευθεῖς, ὁ στενὸς συγγενῆς τοῦ πρήγ-
κηπος, ὁ ἴδιαίτερος φίλος μου . . . καὶ φονευθεῖς χάριν ἔμου. — Ο Τυπάλδος ὁ πρὸ μιᾶς ὥρας συγγενῆς μου, μὲν ὑδρίζει!
— Η τιμή μου ήμφισσητήθη παρ’ αὐτοῦ, ή φήμη μου προσε-
βλήθη. — Α! Ιούλια, παμφιλάτατη Ιούλια, ή καλλονή σου
μὲ καθιστᾶ ἀσθενῆ γυναικαῖον χάριν σοῦ, τὸ θάρρος μου ἔχασε
τὴν πρώτην ἰσχύν του, καὶ πλέον δὲν εἶμαι ὁ ιδιος.

(Ἐπιστρέφει ὁ Βενθόλιος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Α, Ρωμαῖε, ἀπέθανεν δ ἀνδρεῖός μας Μερκούτιος. Ή εὐγέ-
νης ἐκείνη ψυχὴ ἀπέπτη εἰς οὐρανόν· ἐγκατέλιπε ταχέως τὴν
γῆν τὴν δποίαν περιεφρόνει. Δὲν ὑπάρχει πλέον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τι ήμέρα ! Σχοτεινή είμαρμένη ἀνογεται πρὸ ἐμοῦ τὴν παροῦσαν θὰ ἐπακολουθήσωσιν ἃλλαι ἡμέραι οὐχ ἡττον θλιβερανή ἡ ἀρχὴ εἶναι λυπηρά, τὸ τέλος προμηνύεται φρικῶδες.

(Ἐπιστρέψει δ Τυπάλδος.)

ΒΕΝΒΟΑΙΟΣ

Ιδού αὐτὸς διατιθόμενος ἐπιστρέφει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Σύρων τὸ ξίφος καὶ δρυᾶν.) Ζῆ, θριαμβεύει, καὶ δι Μερκούτιος ἀπέθανεν. Ἐπιφύλαξις, σεβασμός, ἡπιότης, μακρὰν ἀπ' ἐμὲ, ἐπανέλθετε εἰς τὸν οὐρανὸν διου ἀνήκετε. Εἰς ἐμὲ ἐλθὲ μανία ἀκτινοβόλος, εἰς ἐμὲ δύλα καὶ αἴμα. (Πλησιάζει τὸν Τυπάλδον.) Σὺ Τυπάλδε, ὅστις μὲ ὠνόμασες *dragor*, σοι ἀνταποδίδω τὴν λέξιν ταύτην θὴν εἴπας. Η ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος Μερκουτίου είναι ἔκει, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, σὲ καλεῖ, σὲ περιμένει. Πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν, θὰ σὺ, θὰ ἔγω, θὰ καὶ οὐδόν (Ο Ρωμαῖος προσθάλλει μανιωδῶς τὸν Τυπάλδον.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Δυστυχὲς παιδάριον ! Δὲν θὰ βραδύνῃς νὰ δινωθῆς μὲ τὸν φίλον τὸν διοῖσον τοσοῦτον ποθεῖς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Σείων τὸ ξίφος.) Αὐτὸς θὰ ἀπορασίσῃ.

(Ο Ρωμαῖος κτυπάται μετὰ τοῦ Τυπάλδου. Ο Τυπάλδος πίπτει τρωθεὶς θανασίμως.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Φύγε ταχέως, φύγε, Ρωμαῖε. Ο Τυπάλδος ἐφονεύθη, φθάνουσιν οἱ πολῖται . . . Εμπρόδε, μὴ ἀνοποίας ἔλλαν συλληφθῆ, δι πρίγκηψ θὰ σὲ καταδικάσῃ εἰς θάνατον. Εμπρόδε, σπεῦσον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ω, εἴμαι παίγνιον τῆς τύχης.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

Δὲν φεύγεις ; Φύγε γρήγωρα. (Ο 'Ρωμαῖος ἔξερχεται;) (Προστρέχουσιν οἱ πολῖται.)

Α'. ΠΟΛΙΤΗΣ.

Πόθεν ἔφυγεν ὁ δολοφόνος, ἐκεῖνος δοτις ἔφόνευσε τὸν Μερχότιον ; εἶναι δὲ Τυπάλδος ; Πρὸς ποίαν διεύθυνσιν ἐτράπη;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

'Ο Τυπάλδος ; 'Ιδού αὐτός. 'Ιδού τὸ πτῶμά του.

Α'. ΠΟΛΙΤΗΣ

(Σταματῶν τὸν Βενβόλιον). 'Γιατί, χύριε, ἀκολουθήσατέ με· ἐν δύναματι τοῦ πρίγκηπος, ἔλθετε, πρέπει.

(Βισέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του συγχρόνως δὲ εἰσέρχονται οἱ ἀρχηγοὶ τῶν οἰκογενεῶν Μοντέγων καὶ Καπουλέτων).

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ποῦ εἶναι οἱ ἄθλιοι οἱ ἀρχίσαντες τὴν δχλαγωγίαν ;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ

(Φρουρούμενος ὑπὸ πολιτῶν). 'Ηξεύρω, εὐγενῆ πρίγκηψ, πῶς ἥρχισε καὶ πῶς ἐτελείωσεν ἡ ἀπαίσια αὐτὴ ἔρις· δύναμαι νὲ σᾶς ἀποκαλύψω τὸ μυστήριον αὐτῆς καὶ νὰ τὴν περιγράψω λεπτομερῶς. 'Εχετε ἐνώπιόν σας τὸ αἷματόφυρτον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ φονεύσαντος τὸν Μερχούτιον, τὸν συγγενῆ αὐτοῦ νέος 'Ρωμαῖος ἔκτύπησε τὸν φονέα.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

(Πλησιάζουσα τὸ σῶμα καὶ ἀναγνωρίζουσα τὸν Τυπάλδον). 'Ω Τυπάλδε, ἀνεψιέ μου, μίὲ τοῦ ἀδελφοῦ μου. 'Ω, τί θλιβερὸν θέμα ! τὸ αἷμά του ἔρει ἀκόμη, τὸ αἷμα ἐνὸς τῶν στενοτέρων μου συγγενῶν ! — Πρίγκηψ, ἐν δύναματι τῆς Ἱερᾶς ὑποσχέσεώς σου, ἔκδικήθητι τὸ χυθὲν τοῦτο αἷμα, τὸ αἷμα τῶν Καπουλέτων. ζητοῦμεν εἰς ἀντάλλαγμα τὸ αἷμα τῶν Μοντέγων,

ΠΡΙΓΚΗΨ

Βενβόλιε, διμιλήσατε, πῶς ἥρχισεν ἡ λυπηρὰ αὕτη ὑπόθεσις ;

ΒΕΝΒΟΔΙΟΣ

‘Ο πρρκαλέσεις είναι ὁ Τυπάλδος, δὲ ἐκδικητὴς είναι δὲ Φω̄μαιος. ‘Ο Ρωμαῖος τὸν ὑποδέχεται ἡπίως, τὸν παρακαλεῖ νὰ σκεφθῇ τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς θέσεώς του, τὸν κίνδυνον τουαύτης ἔριδος, τῷ ἐνθυμίζει ὠσαύτως ὅτι ἡπειλήσατε διὰ τῆς ὀργῆς σας δυτινα δήποτε ταράξοντα τὴν πόλιν. — Μάταιοι ἀγῶνες! Εἰς μάτην ἡ φυσιογνωμίκ του εἶναι συμβίβαστική, ἡ στάσις του εὐπροσήγορος, ἡ φωνή του ἡπία, δὲ τόνος του ἀτάραχος· εἰς μάτην δλα ταῦτα, οὐδὲν δύναται νὰ καταπραῦνη τὸν παράφορον Τυπάλδον, τὴν μανιώδην ὀργήν του. Κωφὸς πρὸς τοὺς εἰρηνικοὺς ἔκεινους λόγους, δρμῷ κατὰ τοῦ Μερκουτίου μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ προσπαθεῖ νὰ διαπεράσῃ τὸ εὔγενες ἔκεινο στῆθος. Τσι δργὴ ἔξαπτει τοὺς δύο εὐπατρίδας, καὶ δύο ἔχθρικοι σύδηροι προσβάλλονται καὶ συναντῶνται. ‘Ο Μερκούτιος ἐν τῇ ἀρειμανίᾳ περιφρονήσει του, ταπεινόνει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν αἰχμὴν ἥτις δεικνύει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του στήλευοντα τὸν ψυχρὸν θάνατον, καὶ διὰ τῆς ἀλλῆς ζητεῖ νὰ ἀνταποστεῖλῃ τοῦτον εἰς τὸν ἀντίπαλόν του ὅστις ἀμιλλάται μετ’ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιδεξιότητα. ‘Ἐν τούτοις δὲ Φω̄μαιος ἔξαχολουθεῖ κραυγάζων: Σταθῆτε! — ‘Η γλῶσσά του εἶναι δλιγώτερον ταχεῖα τῆς χειρός του ἥτις καταβίβάζει συγχρόνως τὰ ἀπαίσια ξίφη. ‘Ορμῷ μεταξὺ τῶν μαχομένων καὶ δὲ Τυπάλδος, ἀκοντίσας εὖθὺ κτύπημα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Ρωμαίου, ἀποσπᾷ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρείου τούτου εὐπατρίδου, τὸν ἀφίνει νεκρὸν καὶ φεύγει ‘Αλλὰ μετ’ δλίγον ἐπανέρχεται, καὶ εύρισκει πάλιν τὸν Ρωμαῖον. Εἰς τὰ στήθη τοῦ τελευταίου τούτου ἤρχισε νὰ γεννᾶταις ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως· κτυπῶνται· ἡ ἀστραπὴ εἶναι δλιγώτερον ταχεῖα· δὲν λαμβάνω καιρὸν οὕτε νὰ σύρω τὸ ξίφος μου· οὕτε νὰ τοὺς δισχωρίσω, καὶ δὲ Τυπάλδος πίπτει τραθεῖς θανασίμως ἐνῷ δὲ Φω̄μαιος τρέπεται εἰς φυγήν. ‘Ἐὰν τοιαύτη δὲν ἔναι ἡ ἀλτήθεια, ἀπολεσθήτω ἡ ζωὴ μου ἀμέσως.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ο δινθρωπος αυτος είναι συγγενής τῶν Μοντέγων, μη τὸν πιστεύετε, φεύδεται: ὑπερασπίζεται τὴν οἰκογένειάν του. Θὰ τὸν προσβάλον εἴκοσι ἔχθροι διὰ νὰ τὸν καταβάλωσιν ἐν τῇ αἰσχρᾳ αὐτῇ ἕριδι. Ζητῶ, ζητῶ μεγαλοφόνως δικαιοσύνην. Πρίγκηψ, πρέπει νὰ μὲ τὴν δώσῃς. Ο Τυπάλδος ἔξελιπεν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ 'Ρωμαίου' πρέπει νὰ ἀλειφῃ καὶ ὁ 'Ρωμαῖος.'

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ο 'Ρωμαῖος ἐφόνευσε τὸν Τυπάλδον, ὁ Μερκούτιος ἀπέθανε πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυπάλδου. Τίς θὰ μὲ ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν ζωῆς τῆς μὲ ἡτο προσφιλεστάτη;

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Ἔτο προσφιλής εἰς τὸν 'Ρωμαῖον τοῦ ὄποιου ὁ Μερκούτιος ἦτο φίλος' ὁ 'Ρωμαῖος δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Ποῖον είναι τὸ ἔγκλημά του; Φονεύων τὸν Τυπάλδον, ἔπραξεν δ.τι; Ήθελε πράξει δ. νόμος.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἔτο ἔγκλημα καὶ ἡ τιμωρία ἣν ἀπαγγέλλω κατ' αὐτοῦ είναι ἡ ἔξαρία· δις ἀναχωρήση πάραυτα. Θέλω νὰ κατευνασθῶ τὰ μίστη ὑμῶν· πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός μου· είγαι αἷμά μου, ὕδιόν μου αἷμα αὐτὸ τὸ δόποιον ρέει ἐνεκα τῶν ἀγενῶν σας ἐρίδων. Ἀλλὰ θὰ μὲ τὸ πληρώσετε τοσοῦτον ἀκριβά, ώστε ἡ ἀπώλεια αὐτη ἔστεται δι' ὑμᾶς μεταμέλεια· δεήσεις, ἵκεσται, θὰ μείνω κωρός· εἰς πᾶν δ.τι μὲ εἰπωσι, καὶ αἱ ἀδικίαι σας δὲν θὰ ἔχαγορασθῶσιν οὕτε ὑπὸ τῶν δακρύων σας οὕτε ὑπὸ τῶν παρακαίρων δικαιολογιῶν σας. Παύσατε λοιπὸν πᾶσαν διακάρπησιν. Μαχρὰν ἀπ' ἐδῶ δ. 'Ρωμαῖος' ἡ ὥρα καθ' ἣν τὸν φυλλάδινον ἔστεται ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα. Ἐγείρατε τὸ πτῶμα τοῦτο· βραδύτερον θὰ ἐκφράσω τὴν θέλησίν μου. Η εὔσπλαγχνία ἡ συγχωροῦσσα τὸν δολοφόνον είναι εὐσπλαγχνία φονική.

(Ἐγείρουσι τὸ πτῶμα, ὁ πρίγκηψ ἀποσύρεται μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, καὶ οἱ ἄλλοι ἔξέρχονται διὰ διφόρων μερῶν.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Θάλαμος ἐν τῇ οἰκλῃ τοῦ Καπουλέτου:

(Εἰσέρχεται ἡ Ιουλία.)

ΙΟΥΔΙΑ

"Α ! ίδου αὐτὴ, ίδου ἡ τροφός μου. Μὲ φέρει εἰδήσεις. — "Α ! δοὺ μὲ δμιλοῦν περὶ τοῦ Ρωμαίου, μὲ δμιλοῦν γλῶσσαν οὐρανίαν. — Παραμάνα, παραμάνα, τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῆς; Τί κρατεῖς ἔκει; τὴν ἐκ σχοινίου κλίμακα, ἔκεινην τὴν δποίαν σὲ εἶπεν ὁ Ρωμαῖος νὰ προμηθευθῆς;

ΤΡΟΦΟΣ

(Πίπτουσα μετ' ἀγανακτίσεως τὴν ἐκ σχοινίου ἀναβάθμα.) Να!, νὰ αὐτὴ ἡ σκάλα.

ΙΟΥΔΙΑ

"Ε λοιπόν ! τί ἔχεις; τί τρέχει; διατί αὐτὰ τὰ κινήματα; διατί ἐνόνεις τὰς χειράς σου καὶ τὰς ὑψόνεις πρὸς τὸν οὐρανὸν τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῆς;

ΤΡΟΦΟΣ

(Κλαίουσα καὶ κράζουσα.) "Α ! Χριστὲ καὶ Παναγία ! Απέθανε, κυρία μου ! ἔχαθηκαμεν.

ΙΟΥΔΙΑ

"Ω Θεέ ! τί σκληρὸν λόγον εἶπες ;

ΤΡΟΦΟΣ

"Ο Ρωμαῖος, αὐτὸς μόνος, δχι ὁ Θεὸς, δχι ὁ Θεὸς, ἀλλ' ὁ Ρωμαῖος. Καὶ ποῖος νὰ μοῦ τὸ ἔλεγε !

ΙΟΥΔΙΑ

Τί δακρυῶν εἶσαι λοιπὸν καὶ μὲ τυραννεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Αὐτὸ τὸ μαρτύριον! μόνον ἡ κόλασις ἔχει τοιαῦτα μαρτύρια. Ἐφονεύθη ὁ Ρωμαῖος; δμίλει! Εἰπὲ να!, τίποτε ἄλλο εἰμὴ να! αὐτὴ ἡ συλλαβὴ θὰ μὲ φονεύσῃ, ἀλλὰ πρόφρετη την ταχέως! Ἐφονεύθη; δμίλησον! εἰπὲ να! δχι! Μίαν ἡ θύνο λέξεις μόνον δόσ μοι τὴν ζωὴν ἡ τὸν θάνατον.

ΤΡΟΦΟΣ

Τὴν εἶδα, χυρία, εἶδα τὴν πληγὴν, τὴν εἶδα μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ μάτια! ... Ἰησοῦ καὶ σωτῆρά μου! Μία πληγὴ τόσον βαθεῖα, ἔκει, κατάμεσται εἰς τὸ ἀνδρικόν του στῆθος ... καὶ τὸ σῶμά του καταματωμένο, καταματωμένο, χλωμό, χλωμό σὰν λείψανο! ... δόλο γεμάτο ἀπὸ αἵμα ... ἀπὸ αἵμα μαῦρο ... ἐκόντεψα νὰ λιγοθυμήσω.

ΙΟΥΛΙΑ

*Ω! συντρίψθητι, καρδία μου, ἐγκατάλειψον τὸ δυστυχὲς τοῦτο καὶ εὑθραυστὸν σῶμα· δρθαλμοὶ μου, ἀποχαιρετίσατε τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ φῶς· γνήνον περικάλυψμα, ἐπιστρεψόν εἰς τὴν γῆν, τὸ μόνον ἀσύλον σου. Ιούλια, παῖσσον νὰ ἀναπνέῃς καὶ νὰ ζῆς, καὶ τὸ αὐτὸν σάβανον ἀς σὲ ἐνώσῃ μὲ τὸν Ρωμαῖον.

ΤΡΟΦΟΣ

*Α! ξταν δὲ καλλίτερός μου φίλος, δὲ Τυπάλδος μου, τὸ εὐγενικό μου ἀρχοντόπουλον. Αλοίμονον! τὸν εἶδα τὸν Τυπάλδον, τὸν ἔξαρτον Τυπάλδον, τὸν εἶδα φονευμένον, καὶ αὐτὸν δποῦ σᾶς λέγω εἶναι ἀληθές.

ΙΟΥΛΙΑ

Τί λέγεις; οἱ λόγοι σου εἶναι μᾶλλον ἀδριστοι τῆς θυέλλης ήτις πνέει πανταχόθεν συγχρόνως. Ο Ρωμαῖος σφαγεῖς! δὲ Τυπάλδος φονευθεῖς! Ο εἰς μὲ ήτο συγγενής προσφιλής, δὲ λλοὶ σύζυγος χιλιάκις προσφιλέστερος. Μήπως ἐπέστη ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ κόσμου, καὶ ηχησεν ἡ ἀπαίσια σάλπιγξ; Βάν απέθανον ἀμφότεροι, διατει νὰ ζῶ ἀκόμη; καὶ τί πράττουσιν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἐπιζῶντες;

ΤΡΟΦΟΣ

*Ο Τυπάλδος ἀπέθανεν δὲ Ρωμαῖος ἔξωρίσθη. Ο Ρωμαῖος ἐφόνευσε τὸν Τυπάλδον καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς ἔξορίαν.

ΙΟΥΛΙΑ

*Α, Θεέ μου! δὲ Ρωμαῖος! Η χείρ του έχυσε τὸ αἷμα τοῦ Τυπάλδου;

ΤΡΟΦΘΣ

Ναι, κυρία· ναι, κυρία· ο 'Ρωμαῖος, ο 'Ρωμαῖος.

ΙΟΥΛΙΑ

"Ω, ίπδ τὴν θελκτικὴν ἔκεινην μορφὴν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐχρύπτετο τοιοῦτο τέρας; Τπδ τὸ ἀγγελικὸν ἔκεινο πρόσωπον εἶναι δυνατὸν νὰ ἐχρύπτετο τοσοῦτον ἀγρία καρδία τίγριδος; Τοσαύτην ἔξωτερικὴ γλυκύτης καὶ ἐσωτερικὴ βαρβαρότης, ψυχὴ αἱμοχαροῦς λύκου καὶ ἔξωτερικὸν ἀθώου ἄρνου. Καλλονὴ ἔξωτερικὴ, πρόσωπον, θεῖν, σᾶς περιφρονῶ καὶ σᾶς καταρῶμαι. Οὐράνια σύμβολα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, εἰσθε λοιπὸν μηδέν; Μὲ ἡπατήσατε! Εκεῖνον τὸν ὄποιον μετεμορφοῦτε εἰς τοὺς ὅτι φθαλμούς μου. Δὲν ἥτο εἴμὶ κατάδικος, δαλοφόνος καὶ ἀθλιος! "Ω φύσις, τέ ἐπραττες, καὶ ποιὸν δῶρον ὑπεσχέθης εἰς τοὺς ἀγγέλους τῆς ἀδύσσου, δταν ίπδ τὴν οὐρανίαν ἔκεινην μορφὴν ἐκρυπτες, τὰ ἐγκλήματα τοῦ φδον; 'Αθλιότες! ἐλεεινότης! Τπδ τοσοῦτον ὠραῖον ἔξωτερικόν, τοσοῦτον φρικώδης πραγματικότης! Εἶναι δυνατὸν τοιαύτη ἀπατηλὴ καὶ μέλαινα ψυχὴ νὰ κατοικῇ εἰς τοιοῦτον λαμπρὸν ἀνάκτορον!

ΤΡΟΦΟΣ

Δὲν ὄπάρχει ἀνθρωπος· εἰς τὸν ὄποιον νὰ εἰμπορῇ κανεὶς νὰ ἐμποτευθῇ. "Ολοι οἱ ἀνδρες εἶναι ἀπιστοις καὶ ἀτιμοις ὅλοι εἰγον προδόται, κακοθειεις, ἀθλιοι, τέρατα. — "Αχ, Θεέ μου, (Πιπτει ἐπι καθέδρας.) Ποῦ εἶναι ο Πέτρος; Πέτρε· ποῦ εἶσαι; δός μου δλίγο ράκι, Πάτρε! "Ολα αὐτὰ μὲ ἐφόνευσαν· πόσαις λύπαις, πόσα βάσανα, πόσαις ἀπελπισίαις. Κοντεύω νὰ γεράσω πρόωρα. — Κατάρα εἰς τὸν 'Ρωμαῖον, ἐντροπὴ εἰς τὸν 'Ρωμαῖον.

ΙΟΥΛΙΑ

Κατηραμένη ἔστω ἡ γλώσσα η δμιλοῦσα οὕτω κατὰ τοῦ 'Ρωμαίου! δὲν ἐγενήθη διὰ τὸ αἰσχος· τὸ αἰσχος θὰ ἡσχύνετο νὰ πλησιάσῃ τὸ εὐγενὲς ἔκεινο, μέτωπον ὅπου. η τιμὴ ἔστησε τὸν θρόνον τῆς καὶ ὅπερ εἶναι ἀξειον νὰ φέρῃ τὸ στέμμα τοῦ

χόσμου. Έγώ νὰ τὸν καταρασθῶ ! έγώ νὰ τὸν ὑβρίσω ! . . .
"Ω, τί ἀγενὲς πλάσμα θὰ ήμην !

ΤΡΟΦΟΣ

· Λύτρος ἐφόνευσε τὸν ἔξαδελφόν σας, καὶ θὰ τὸν ἐπικανέσσετε;
ΙΟΥΔΙΑ

Εἶναι σύζυγός μου, καὶ θέλεις νὰ τὸν κακολογήσω ! "Α ! φίλ-
τατε καὶ δυστυχῆ αὐθέντα μου, ἵδον τρεῖς ὥραι ἀφότου σοι
ἀνήκω, καὶ σχίζω τὴν καλὴν ὑπόληψίν σου ! Τίς θὰ τὴν ὑπε-
ρασπισθῇ, τίς θὰ τὴν σώσῃ ; . . . (Μετά τινα παῦσιν.) — 'Αλλ'
ὦ δυστυχῆ καὶ σ্নοχε 'Ρωμαίε, διατί ἐπληξες τὸν Τυπάλδον ;
— Φεῦ δ Τυπάλδος, δ ἀποτρόπαιος Τυπάλδος θὰ ἐφόνει τὸν
'Ρωμαίον μου. — Δάκρυα, παράφορα δάκρυα, παύσατε τρέχον-
τα: εἰσθε τέκνα τῆς θλίψεως· μὴ πληρόνετε εἰς τὴν εὐδαιμο-
νίαν μου τὸν φόρον σας καὶ τὸν σεβασμόν σας. Ζῆ δ 'Ρωμαίος,
δ σύζυγος τὸν δόποιον δ Τυπάλδος ηθελε νὰ δολοφονήσῃ 'Απέ-
θανεν δ θελήσας νὰ φονεύσῃ τὸν σύζυγόν μου. 'Ο Τυπάλδος
ἐφονεύθη. · Δὲν πρέπει νὰ θυμαι εὔτυχής ; διατί λοιπὸν νὰ
χλαίω ; (Διακόπτεται πρὸς στιγμήν.) — Τὸ ἐνθυμοῦμαι· ήκουσα
μίαν λέξιν τρομερωτέραν τοῦ θανάτου τοῦ Τυπάλδου, εἰς τὴν
λέξιν ἔκεινην ἡ ψυχή μου μὲν ἐγκατέλειπεν. · Ήθελα, ήθελα
νὰ μὴ τὴν ἐνθυμοῦμαι πλέον· ἀλλ' ἐνετυπώθη εἰς τὴν μνή-
μην μου καὶ τὴν πιέζει. Τὴν κουράζει καὶ τὴν καταβιβρώσκει
ἄς ἡ ἐνθύμησις τοῦ ἐγκλήματος βαρύνει τὴν ψυχὴν τοῦ ἐγ-
κληματίου. 'Ο Τυπάλδος ἀπέθαψε, μολ ἔλεγε, καὶ δ 'Ρωμαίος
εξωράσθη. — τι λέξις ! ἐν τῇ λέξει ταύτη μόνη ἐμπεριέχεται
δ θάνατος χιλίων Τυπάλδων. Δὲν ήρκει δτι ἔχασσε τὸν ἔξα-
δελφόν μου; Διατί δ Οὐρανὸς δὲν ἡρκέσθη εἰς τὴν τιμωρίαν
ταύτην ; 'Αλλ' αἱ δυστυχίαι ἐπέρχονται ἡμῖν σωρηδόν· βαδί-
ζουσιν δύοο καὶ καταβάλλουσιν ἡμᾶς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ των.
· Εὖτοι μολ ἔλεγον: 'Ο Τυπάλδος ἀπέθανεν· ἡ μήτηρ σου καὶ δ
πατήρ σου τὸν ἡκολούθησαν. Θὰ ἔχλαιον, πικρῶς θὰ ἔχλαιον.
· Αλλὰ κατέπιν τῶν λέξεων τούτων : 'Ο Τυπάλδος δὲν ὑπάρ-

χει πλέον, ίδου ἔρχεται δὲλη εἰδῆσις : 'Ο 'Ρωμαῖος ἐξωρίσθη.
'Αλλ' ἡ ἔξορία εἶναι ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς, τοῦ
'Ρωμαίου, τῆς Ἰουλίας, παντὸς δὲ τι ὑπάρχει. 'Ο 'Ρωμαῖος δ-
ξερίσθη. Εἶναι θλίψις ἀτελειῶτος, ἀτέρμων, ἀπερύριστος,
θλίψις οὐδὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὴν δυούν δὲν εὑρ-
σκει τις λέξεις νὰ παραστήσῃ. (Σταματᾷ καὶ κλαίει.) — Τροφε,
ποῦ εἶγαι ὁ πατέρη μου; ποῦ εἶναι ἡ μήτερ μου;

ΤΡΟΦΟΣ

Πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Τυπάλδου· καὶ οἱ δύο κλαίουν
καὶ δδύρονται. Ἐλάτε νὰ σᾶς δδηγήσω.

ΙΟΥΔΙΑ

Θὰ πλύνωσι τὴν αἵματόφυρτον πληγὴν τὰ δάκρυά των;
"Α, ἀφοῦ ἔηρανθῶσιν οἱ ὄφθαλμοί των, τότε θὰ κλαύσω τὴν
ἔξορίαν ἔκείνου τὸν δρόον ἀγαπῶ. (Πρὸς τὴν τροφόν.) Δάβε αὐ-
τὴν τὴν κλίμακα. — Δυστυχὲς δργάνον, δὲν θὰ χρησιμεύσῃς
πλέον εἰς τίποτε· ἡ προσδοκία σου ἔσεται ματαία ὡς καὶ ἡ
ἔμη. 'Ο 'Ρωμαῖος θὰ ἀναχωρήσῃ· θὰ σὲ μετεχειρίζετο διὰ νὰ
φθάσῃ μέχρις ἐμοῦ. Τρελὴ ἐλπίς! εἴμαι σύζυγος καὶ παρθένος!
χήρα θὰ ἀποθάνω παρθένος ἀκόμη. Εμπρός, τροφὲ, λάβε αὐτὴν
τὴν ἀνασάθραν, ὑπάγω νὰ εῦρω τὴν νυμφικὴν κλίνην μου, τὴν
ἔνταφιαν κοιτίδα· καὶ δὲ τὸν εὖρον θὰ δρέψῃ τὸ ἀνθίος τῆς νεό-
τητός μου.

ΤΡΟΦΟΣ

Πηγαίνετε εἰς τὸ δωτάτιόν σας, ἐγὼ πηγαίνω νὰ εῦρω τὸν
'Ρωμαῖον καὶ νὰ σᾶς τὸν στείλω· αὐτὸς θὰ σᾶς παρηγορήσῃ. Ἡ-
ἔνερω πολὺ καλὰ ποῦ θὰ τὸν εῦρω. Ἰουλία, θὰ ἥκαι ἐδῶ ἀπόψε,
ἀκούετε; Πηγαίνω, θὰ τὸν εῦρω εἰς τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

ΙΟΥΔΙΑ.

"Ω, τρέξε, τρέξε· ζήτησου, εῦρέ τον, τὸν σύζυγον τοῦτον,
τὸν φίλον, αὐτὸν τῆς ψυχῆς μου. Δός του αὐτὸν τὸ δακτυλίδιον,
καὶ εἰπέ του νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ λάβῃ τοὺς τελευταίους μου ἀπο-
χαιρετισμούς.

(Ἐνθεν μὲν ἔξερχεται ὁ τροφὸς, ἔκειθεν δὲς η Ἰουλία.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ σπῆλαιον τοῦ μοραχοῦ Λαυρεντεοῦ.

(Εἰσέρχονται ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος καὶ ὁ Ψωμαῖος.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Πρὸς τὰ περισκῆγια.) "Εἶελθε τῆς χρύπτης σου, 'Ψωμαῖε; ἐλόθε, δυστυχῆ μου φίλε. Ἡ δυστυχία ἡράσθη τοῦ πεπρωμένου σου· ἀντὶ συζύγου ἔχεις τὴν ἀτυχίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Προχωρῶν.) Τί νέα, πάτερ μου; τί ἀπεφάσισεν ὁ πρίγκηψ; ποίᾳ ἄγνωστος ποινῇ μὲ περιμένει διὰ νὰ δοκιμασθῇ τὸ θάρρος μου;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Αἱ δοκιμασίαι τῆς τύχης, αἱ πικρίαι αὗται τοῦ βίου σοι εἶναι ηδη λίαν γνωσταὶ, προσφιλές τέκνον. Ἐρχομαι γὰ σὲ εἴπω τι ἀπεφάσισεν ὁ πρίγκηψ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὸν θάνατόν μου, δὲν ἀμφιβάλλω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

"Οχι, ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἡ πιωτέρα· τὰ χείλη του σὲ καταδικάζουσίν, δχι εἰς θάνατον, ἀλλ' εἰς ἔξοφίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἰς ἔξοφίαν! ἄ! εἰς ἔξοφίαν! Αυτήσου με, εἰπέ μοι δτὶ μὲ κατεδίκασεν εἰς θάνατον. Μετ' ὀλιγωτέρου τρόμου θὰ προσβλέψω τὸν δῆμιον ἢ τὴν ἔξοφίαν. "Οχι, δχι, μὴ ἐπαναλάβῃς αὐτὴν τὴν λέξιν, μὴ διαιλήσῃς περὶ ἔξοφίας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

"Απὸ σήμερον πρέπει νὰ ἐγκαταλείπῃς τὴν Βερόνην. Λάβε θάρρος· δο κόσμος εἶναι εὔρυς, καὶ τὰ βήματά σου ἐλεύθερα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ο κόσμος! δο κόσμος, δι' ἐμὲ εἶναι ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Βερόνης. Ἀλλοῦ εἶναι καθαριστήριον καὶ κόλασις, βάσανος καὶ

μαρτύριον. Τὸ ἔξορίζεσθαι ἐκ τῆς Βερόνης εἶναι ὡς τὸ ἔξορίζεσθαι ἐκ τοῦ κόσμου. Διατί νὰ μεταχειρισθῆς τὴν λέξιν ταύτην τῆς ἔξορίας; εἰπὲ τὴν χυρίαν λέξιν εἰπὲ θάνατον. Μὴ μὲ λέγης δτὶ ἡ ἔξορία εἶναι συγγνώμη μὴ μειδᾶς πρὸς τὸ φονεῖόν με κτύπημα, μὴ ἐπικρεμᾶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου χρυσοῦν πέλεκυν ἀπειλοῦντα νὰ ρίψῃ αὐτὴν αἴματόφυρτον.

ΑΛΑΓΡΕΝΤΙΟΣ

Ἄχαριστε! πράττεις θανάτουμον ἀμάρτημα. Κατὰ τοὺς ἡμετέρους νόμους τὸ ἔγκλημά σου ἐπιφέρει θάνατον, καὶ δὲ πρίγκηψ ἀποστρέφων ὑπὲρ σοῦ τὴν αὐτοτρότητα τοῦ νόμου, μεταβάλλει τὴν τραχεῖαν ἀπόφρασιν καὶ ἔξαλειφει τὴν δλεθρίαν αὐτὴν λέξιν τὸν θάρατον. Ἀπαγγέλλει κατὰ σοῦ ποινὴν ἡπιωτέραν, τὴν ἔξορίαν, καὶ δὲν βλέπεις δτὶ τοῦτο εἶναι εὔσπλαγχνία· δὲν τὸ ἀίσθανεσαι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εὔσπλαγχνία! ἔξ ἐναντίας εἶναι μαρτύριον. "Οπου ἀναπνέει ἡ Ἰουλία, ἔκει εἶναι δὲ οὐρανός. Τὸ ἀγενέστερον ζῶν τὸ μένον εἰς Βερόνην καὶ δυνάμενον νὰ βλέπῃ τὴν Ἰουλίαν, εἶναι εὐτυχές φθονῶ τὴν γαλῆνην, τὸ πτηνὸν καὶ τὸν κρυπτόμενον μῆν. Ὁ παράδεισος εἶναι πλησίον τῆς Ἰουλίας καὶ ἐγὼ ἐκδιώκομαι ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ μῆτα εἶναι εὐτυχεστέρα τοῦ Ῥωμαίου εἶναι πλουσιωτέρα καὶ μᾶλλον τιμωμένη· δύναται νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς ἔξασίας ἐπὶ λεπτοφυΐᾳ καὶ λευκότητι χειρὸς τῆς Ἰουλίας. Δύναται νὰ ὑφαρπάσῃ ἐκ τῶν χειλέων τῆς ἐν φίλημα, καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐρυθρίασῃ, αὐτὴν τὴν τοσοῦτον ἀγνήν καὶ τοσοῦτον μετριόφρονα. Ὁ Ῥωμαῖος ἔξορίζεται, τῷ ἀπαγορεύεται ἐκεῖνο τὸ δποῖον ἐπιτρέπεται καὶ εἰς αὐτὸν τὸ μᾶλλον ἄθλιον ἔντομον. Ἐξορίζεται! ἔξορίζεται! — Καὶ τολμᾶς νὰ μὲ λέγης δτὶ ἡ ἔξορία δὲν εἶναι θάνατος· δὲν ἔχεις ἀκαριαῖόν τι δηλητήριον, ἡκονισμένην τινὰ λεπίδα, μέσον τι ταχὺ καὶ ἀσφαλὲς δυνάμενον νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, οἰονδήποτε θάνατον; Ἐξορίζεται! α, ἔξορίζεται! Ἱερεῦ, τὴν λέξιν ταύτην προφέ-

ρουστιν οἱ εἰς τὴν κόλασιν καταδεδικωσμένοι. Ἐμρύονται προφέ-
ροντες αὐτήν. Καὶ ἔχεις τὸ θάρρος σὺ, δὲ φίλος μου, δὲ θεούς μου
δόδηγδς, δὲ πνευματικός μου, σὺ δστις μὲ ἀπολύεις ἐκ τῶν ἀ-
μαρτιῶν μου, ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μὲ δολοφονῆς εἰς τεμάχια
λέγων μου δτι ἔξωρίσθην.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

‘Ο ἔρως σὲ καθιστᾶ παράφρονα. Ήσύχασον, τέκνον μου, καὶ
ἄκουσον μίαν λέξιν, μίαν μόνην.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μίαν λέξιν; τὴν ἔξορίαν, ἀλλίθεια;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

‘Ο λόγος μου εἶναι θώραξ κατὰ τῶν πόνων διὰ τοὺς δ-
ποίους παραπονεῖσαι· σοὶ φέρω τὴν φιλοσοφίαν, τὴν παρήγορον
τῶν θλίψεων, τὸ γάλα τῆς κακοδαιμονίας· αὐτὴ θέλει σὲ
ὑποστηρίξει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καταδεδικωσμένος εἰς ἀσφυγίαν! . . . Κατηραμένη ἔστω ἡ
φιλοσοφία σου. Δύναται αὕτη νὰ πλάσῃ ἄλλην Ἰουλίαν; δύ-
ναται νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρίγκηπος; δύναται νὰ
κινήσῃ τοὺς λίθους; Ω, ἄνευ τούτου, τί εἶναι; τί μὲ θέλει;
παῦσον νὰ μὲ τὴν ἀναφέρεις.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

‘Εμπρός, οἱ τρελοὶ δὲν ἔχουσιν ὥτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ οἱ φρόνιμοι δὲν ἔχουσιν ὅμματα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

‘Αφησόν με νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς θέσεώς σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν δύνασαι νὰ ὅμιλήσῃς περὶ πράγματος τὸ ὅποιον δὲν αι-
σθάνεσαι. Εὰν ἦσον νέος ὡς ἐμὲ, ἔὰν ἤγάπας τὴν Ἰουλίαν, ἔὰν
δὲ γάμος σου ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ μιᾶς ὥρας, ἔὰν ἐφόνευες τὸν
Τυπάλδον, ἔὰν τὸ πάθος μου ἦτο εἰς τὴν ψυχήν σου καὶ ἡ

νεότης μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου . . . ω ! τότε θὰ σοὶ ἐπέτρεψον νὰ δμιλήσῃς. Τότε θὰ ἀπέσπας τὴν κόμην σου καὶ θὰ ἐκυλέσο ἐπὶ τοῦ ἑδάφους ἐν τῇ θλίψει σου, καὶ θὰ κατεμέτρεις ἐκ τῶν προτέρων τὸν τάφον τὸν δοποῖον ὅφειλες νὰ καθέξῃς μίαν ἡμέραν, καὶ θὰ ἀπηλπίζεσθαι ὡς ἐγώ. (Ἀκούονται κτυπήματα εἰς τὴν θύραν.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐγέρθητι, κἀποιος κτυπᾷ τὴν θύραν. Ἀγαπητέ Ρωμαῖε, εἰσελθε, κρύφθητι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Διατηρῶν τὴν αὐτὴν στάσιν.) Ὁχι, ἀς μὲ κρύψωσιν οἱ στεναγμοὶ μου, ἐὰν δύνανται· ἀς μὲ περιβάλῃ ὁ ἀτμὸς αὐτῶν καὶ ἀς μὲ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματά των. (Ἀκούονται πάλιν κτυπήματα)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἄλλ' ἄκοντες πῶς κτυποῦν; Εγέρθητι λοιπόν. (Πρὸς τὴν θύραν.) — Τίς εἶναι ἔκει; (Πρὸς τὸν Ρωμαῖον.) — Εγέρθητι, σοὶ λέγω, η ἐχάθησ. (Πρὸς τὴν θύραν.) — Μίαν στιγμὴν, σᾶς παρακαλῶ. (Πρὸς τὸν Ρωμαῖον.) — Τρέξε γρήγορα εἰς τὸ κελλίον διπου μελετῶ. (Πρὸς τὴν θύραν.) — Ἄμεσως. (Πρὸς τὸν κείμενον κατὰ γῆς Ρωμαῖον.) Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ. Τί ἐπιμόνη. (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.) Εφθαστε, ἔφθασα. Ποῖος λοιπὸν κτυπᾷ τόσον δυνατά; Ποῖος εἰσθε; Πόθεν ἔρχεσθε; Τί θέλετε;

ΤΡΟΦΟΣ

(Ἐξωθεν.) Ἀφῆστε με νὰ ἔμβω· ἔρχομαι· ἀπὸ μέρους τῆς Ιουλίας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Ανοίγων.) Ἀγαθῆ τύχη! Καλῶς ἥλθατε.

ΤΡΟΦΟΣ

(Βισερχομένη.) Ὡς ἄγιε καλόγερε, ω̄ καλὲ καλόγερε, εἰπέτε μου ποῦ είναι ὁ σύζυγος τῆς νέας μου κυρίας, ποῦ είναι ὁ Ρωμαῖος;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Δεικνύων τὸν Ῥωμαῖον.) Ἰδοὺ αὐτὸς, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς,
δακρυρρόῶν καὶ ἀναίσθητος ὑπὸ τῆς θλίψεως.

ΤΡΟΦΟΣ

"Ἄχ, Παναγία μου! Τὸ ἔδιο σὰν τὴν κυρίαν μου, τὸ ἔδιο
σὰν τὴν κυρίαν μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Θλιβερὰ συμπάθεια, δύσυνηρὰ δμοιώτης.

ΤΡΟΦΟΣ

Ναι, ἔτσι εἶναι καὶ ἔκεινη κλαίει καὶ ἀναστενάζει, ἀναστενάζει καὶ κλαίει. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Σηκωθῆτε ὅρθιος, ἐὰν θέσθε ἄνδρας. Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὴν Ἰουλίαν, σηκωθῆτε καὶ ἔχετε θάρρος. Γιατὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη λύπη; Τί τρέλα νὰ ἀπελπίζεσθε; (Ο Ῥωμαῖος ἀναγνωρίζει τὴν τραφὸν καὶ ἔγιρεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Α, τροφέ.

ΤΡΟΦΟΣ

"Α, κύριε, δυστυχῆ μου εὐπατρίδη. Ο θάνατος εἶναι τὸ τέλος ὅλων μας: κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν μοῦ ἔφανη ὅτι ἐπρόφερες τὸ ὄνομα τῆς Ἰουλίας; Τί σκέπτεται ἡ ἀγαπητή μου; Τί λέγει; Δὲν μὲ θεωρεῖ ὡς άθλιον δολοφόνον; Ἐκηλίδωσα δι' αἴματος τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εὑδαιμονίας μας, τὴν νηπιότητα τῶν ἐρώτων μας· καὶ τὸ αἷμα τοῦτο εἶναι ἐνὸς τῶν στενοτέρων συγγενῶν της. Τί λέγει; πῶς εἶναι; Μυστηριώδης σύζυγος τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀγίου ἐρωτός μου!

ΤΡΟΦΟΣ

Δὲν λέγει τίποτε, κύριε· δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ κλαίῃ πέφτει στὸ κρεβάτι της καὶ μένει ἔσπλωμένη· ἐπειτα σηκώνεται ἔξαφνα καὶ φωνάζει: *Τυπάλδε!* Κατόπιν φωνάζει τὸν Ῥωμαῖον καὶ ὑστερα ἔσαναπέφτει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὸν Ἀράβας ! τὸ ὄνομά μου τὴν φονεύει, εἶναι ἡ φονικὴ σφαῖρα ἡ ἐκπεμπομένη ἐκ τοῦ σωλῆνος τοῦ ὅπλου καὶ ἡ δολοφονοῦσα τὴν ἀγαπητήν μου. Τὸ ὄνομά μου εἶναι τὸ κατηραμένον ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ὃστις ἐφύνευσε τὸν Τυπάλδον. (Πρὸς τὸν μοναχὸν Δαυρέντιον.) — "Α! εἰπέ μοι, ἀγαθέ μου πάτερ, εἰπέ μοι ποῦ θὰ εῦρω τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ὄνομα, εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματός μου πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσῃ τὸ ἔγχειρόδιον τοῦτο ; Θὰ ἀναδιφίσω τὰ μισητὰ ταῦτα σπλάγχνα καὶ θὰ καταστρέψω πᾶν δ, τι καλεῖται Ῥωμαῖος. (Ἐξάγει ἔγχειρόδιον.)

ΑΛΥΡΕΝΤΙΟΣ

Στῆθι, κατεύνασον τὴν ἀπελπισίαν σου. Εἶσαι ἀνήρ. "Οταν οὐ παρατηρῶ, νομίζω δτὶ βλέπω ἄνδρα· μόνον ἡ γυνὴ χλαίει· μόνον τὸ μανιωδές καὶ ἀλογον ζῶν ἐνδίδει εἰς τὰς παραφοράς του. Δὲν εἶσαι ἀξιος νὰ κληθῆς οὕτε γυνὴ οὕτε ἄγριον θηρίον. Ῥωμαῖε, μὲ ἐκπλήττεις. Μὰ τὴν ίερωσύνην μου, σὲ εἶχον χρίνει καλλίτεροι, ἀλλην ἰδέαν εἶχον περὶ τῆς ἴσχύος σου, περὶ τῆς μετριότητός σου, περὶ τῆς ψυχῆς σου. Σὺ εἶσαι δ φονεύσας τὸν Τυπάλδον, δ θέλων νὰ φονευθῆς ἀκολούθως, καὶ διὰ τῆς ἀξιοκατακρίτου ταύτης πράξεως νὰ φονεύσῃς ἐπίστης ἐκείνην ἥτις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ζῇ διὰ σέ ; Δικτί βλασφημεῖς κατὰ τοῦ ὄυρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατὰ τῆς ὥρας καθ' ἓν ἐγεννήθης ; Βλασφημεῖς σεαυτόν. "Ολα ταῦτα εἶσαι σὺ αὐτός. — Σύνελθε διὰ τῆς πράξεως ταύτης καταισχύνεις πᾶν δ, τι σοὶ ἔδωκεν δ Θεός. "Η ὑπαρξίας σου, δ ἔρως σου, ἡ διάνοιά σου, εἰς τί σὲ χρησιμεύουσιν δλα ταῦτα ; Όμοιοί σεις μὲ τοὺς φιλαργύρους ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι πολλὰ καὶ οὐδὲν μεταχειρίζονται ἀρμοδίως καὶ προσηκόντως. Βλέπων σέ τις, θὰ σὲ ἐνόμιζεν εὔγενη καὶ γενναῖον καὶ μολαταῦτα ἡ εὐγενὴς αὔτη μορφὴ εἶναι εἰκὼν ἐκ κηροῦ ἐστερημένη ἐνεργητικότητος καὶ ἀξίας. Ἀγαπᾶς, ὠρκίσθης εἰς τὴν Ἰουλίαν δτὶ θὰ τὴν ἀγαπᾶς" δ ὅρκος οὗτος ἔσεται μάταιος καὶ κενός, ἔσεται ἐπιορκία. Θὰ δολοφονήσῃς ἐκεί-

την πρὸς τὴν δποίαν ὥρκισθης ἔρωτα καὶ πίστιν. Ὁ νῦν σου ἔπερπε νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων σου καὶ τοῦ ἔρωτός σου ἀλλ’ ἀντὶ οὗτος νὰ τὴν κοσμῆ τὴν ἀποκλανᾶ. Ἀναίσθητος καὶ τρελός, σὲ πληγόνει καὶ σὲ μωλωπίζει, ώς ἡ πυρῆτις ἡ ἐμπεπιστευμένη εἰς ἀδεξίον στρατιώτην πληγόνει τὸν κάτοχον ἀντὶ νὰ τὸν ὑπερασπίζῃ. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀφυπνίσθητι, ἔγειρὸν τὴν ψυχὴν σου, ἔσο ἀνήρ, ἡ Ἰουλία σου ζῆται ἀδλίγου ἀπέθνησκες δι’ αὐτήν. Δὲν εἶσαι εὔτυχής ; Ὁ Τυπάλδος θήελε νὰ φονεύσῃ τὸν Ῥωμαῖον, ἀλλ’ ὁ Τυπάλδος ἐφονεύθη. Δὲν εἶσαι καὶ πάλιν εὔτυχής ; Ὁ νόμος ὁ ἀπειλῶν σε διὰ θανάτου σοὶ φέρεται ώς φίλος καὶ ἀρκεῖται εἰς τὴν ἔξορίαν σου. Δὲν εἶσαι εὔτυχής, μυριάκις εὔτυχής ; Ἀλλὰ φέρεσαι ώς παῖδίον, ώς νεᾶνις τὴν δποίαν παραπολὸν ἔχαδευσαν οἱ γονεῖς της ἔξανιστασαι κατὰ τῆς εὐδαίμονίας σου, καὶ φαίνεσαι ἀχάριστος κατὰ τῆς τύχης. Πρόσεξον, Ῥωμαῖε, πρόσεξον· μὲ τοιοῦτον χαρακτῆρα ἀποθνήσκει τις ἐλεεινῶς. Πράξον δι’, τι σὲ εἴπα, ὅπαγε πλησίον τῆς Ἰουλίας ἀνάβηθι εἰς τὸ δωμάτιόν της, παρηγόρησον αὐτήν. Ἀλλὰ πρόσεξον μὴ μείνῃς παρ’ αὐτῇ μετὰ τὸ ἀνακλητήριον παρελθούσῃς τῆς ὥρας ταύτης δὲν δύνασαι πλέον νὰ ἔξελθῃς, νὰ ἔγκαταλείψῃς τὴν πόλιν καὶ νὰ φύγῃς εἰς Μαντούην. Μεῖνον ἔκει, θὰ εὑρωμεν εὐνοϊκήν τινα στιγμὴν νὰ φανερώσωμεν τὸν γάμον σου, νὰ καταπραύνωμεν τὴν οἰκογένειάν σου καὶ τὴν τῆς Ἰουλίας, νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν χάριν σου καὶ νὰ σὲ ἀνακαλέσωμεν ἐνταῦθα. Ω, τότε θὰ ἐπανέλθῃς εὔτυχέστερος, μυριάκις εὔτυχέστερος παρ’ ὅσον εἴσαι δυστυχής ἀναχωρῶν. (Πρὸς τὴν τροφόν.)—Προπορεύθητι, τροφὲ, καὶ ἐνθύμησόν με εἰς τὴν κυρίαν σου. Παρακίνησέ την νὰ κατορθώσῃ ὕστε οἱ γονεῖς της, τῶν δποίων ἡ κεφαλὴ κλίνει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως, νὰ κατακλιθῶσιν ἐνωρίς· εἰπέ την δτι ἔρχεται δ Ῥωμαῖος.

ΤΡΟΦΟΣ

Θεέ μου! τι καλὰ ποῦ μιλάτε! Θὰ ἔμενα ἐδει δη τὴ

νύχτα γιὰ νὰ σᾶς ἀκούω. "Ω ! τὶ θαυμασταῖς συμβουλαῖς.
Νὰ τὶ θὰ εἰπῇ νὰ ἔναι κανένας σοφός. (Πρὸς τὸν Ὦρμαῖον.) —
Καλέ μου κύριε, τρέχω νὰ ἀναγγείλω τὸν ἐρχομόν σας.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναὶ, καλὴ μου· εἰπὲ εἰς τὴν Ἰουλίαν, εἰς τὸν ἔρωτά μου, νὰ
ἔτοιμασθῃ νὰ μὲ ἐπιπλήξῃ πολύ.

ΤΡΟΦΟΣ

Καλὰ ποὺ τὸ θυμηθῆκα· (Δίδουσα αὐτῷ δακτυλίδιον.) Νὰ ἔναι
δαχτυλίδι ποὺ μοῦ εἴπε νὰ σᾶς δώσω. Ἀλλὰ κάμετε γρή-
γορα διάτι εἶναι ἀργά· ἐλᾶτε γρήγορα. (Ἐξέρχεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Κρεπῶν τὸ δακτυλίδιον.) Ιδοὺ τί μοὶ ἀποδίδει δλην τὴν εὐ-
δαιμονίαν μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

"Ἐξέλθετε" καλὴν νύκτα. — "Ἐνθυμηθῆτε καλῶς τὴν θέσιν
ἥν εὑρίσκεσθε" ἢ ἀναχωρήσατε πρὸ τοῦ ἀνακλητηρίου, ἢ ἐ-
ξέλθετε τῆς πόλεως περὶ τὰ χαράγματα, ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα.
Μένατε εἰς Μαντούην. Οὐ πηρέτης σας, τὸν ὅποιον θὰ δυνη-
θῶ νὰ εὔρω, θὰ σᾶς πληροφορήσῃ περὶ πάντων τῶν συμβησ-
μένων εἰς Βερόνην. Ἐμπρὸς, νεανία μου, τὴν χειρά σου. Εἶναι
ἀργά, δύγιαινε, καλὴν νύκτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πάτερ μου, θὰ ἐθλιβόμην πολὺ ἀποχωριζόμενος ὑμῶν τό-
σον ταχέως ἐὰν ἄλλη χάρα μείζων δλων τῶν ἡδονῶν δὲν φ-
μίλει ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ δὲν μὲ ἐκάλει πλησίον τῆς Ἰου-
λίας. Τγίαινε. ("Ἐνθεν ἐξέρχεται ὁ Ὦρμαῖος, ἐκείθεν ὁ μοναχὸς
Δαυρέντιος.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Τὸ ἀσωτερικὸν τοῦ δωματίου τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ὁ Πάρις.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Κακήν στροφὴν ἔλαθον τὰ πράγματα, κύριε, καὶ δὲν εἴ-
ρομεν καιρὸν νὰ δμιλήσωμεν εἰς τὴν θυγατέρα μας. 'Ο ἔξα-
δελφὸς της Τυπάλδος τῇ ἡτο προσφίλης, ως βλέπετε· καὶ ἐγὼ
ἐπίστις τὸν ἡγάπων . . . "Ολοὶ εἴμεθα θνητοῖ. — 'Η νῦν εἶναι
προκεχωρημένη· δὲν θὰ καταβῆ πλέον ἀπόψε· καὶ θὰ γίνεθαι
πρὸ μιᾶς ὥρας εἰς τὴν κλίνην ἐὰν δὲν εἴχομεν τὴν τιμὴν τῆς
ἐπισκέψεώς σας.

ΠΑΡΙΣ

'Η στιγμὴ δὲν εἶναι κατάλληλος νὰ δμιλῶμεν περὶ γάμων·
τὸ πένθος καὶ δὲν ἔρως δὲν συμβιβάζονται· χαίρετε, κυρία. Εὐα-
ρεστηθῆτε νὰ μὲν ἀνακαλέσετε εἰς τὴν μνήμην τῆς θυγατρὸς
σας. (Κινεῖται διὰ νὰ ἔξελθῃ.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ναἱ, κύριε, θὰ τὴν ἑρωτήσω· αὔριον ἐνωρὶς θὰ μάθω τὶ
σκέπτεται. Τὴν ἐσπέραν ταύτην εἶναι πολὺ μελαγχολική, καὶ
ἡ λύπη τὴν κρατεῖ κλειδωμένην εἰς τὸ δωμάτιον της.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

(Μετακαλῶν τὸν Πάριν.) Εύγενη κύριε, ἐγὼ θὰ τολμήσω, χω-
ρὶς ἀλλας διατυπώσεις, νὰ σᾶς βεβαιώσω περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς
θυγατρὸς μου. 'Εν παντὶ πράγματι ἀφίνει νὰ τὴν δοῦγῃ δὲ πα-
τήρ της· οὕτω νομίζω, ή μᾶλλον εἴμαι βέβαιος. — Κυρία, πρὶν
ὑπάγετε νὰ ἀναπαιθῆτε, διέλθετε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς 'Ιου-
λίας· πληροφορήσατε αὐτὴν περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ ἔρωτος
τοῦ κόμητος τὸν ὄποιον καλῶ ἡδη μίδιν μου· θὰ τῇ εἰπῆτε,
ἐνθυμηθῆτε το καλὰ, δτι τὴν προσεχῆ τετάρτην . . . Τί ἡμέ-
ραν. Εἴχομεν σήμερον;

ΠΑΡΙΣ

Δευτέραν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δευτέραν . . . "Ω! ώ! Μὰ τὸν Θεόν, τὴν τετάρτην θὰ ἦναι
πολὺ γρήγωρα· ἀς ἀναβάλωμεν τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν πέμ-

πότην. Λοιπόν, κυρία Καπουλέτου, εἰπέτε εἰς αὐτὴν δτι τὴν πέμπτην θὰ νυμφευθῇ τὸν εὐγενῆ κόμητα. — "Ε λοιπόν, εὐ-γενῆ Πάρι, εἰσθε εὐχαριστηρένος; Βλέπετε δτι δὲν χάνω οὔτε στιγμήν. Ήστε ἔτοιμος. Δὲν θὰ ἔχωμεν πολὺν κόσμον· ἔνα ή δύο φίλους μόνον. Ό πρόσφατος θάνατος· τοῦ Τυπάλδου μᾶς ἀναγκάζει εἰς τοῦτο· ἵτο καλὸς συγγενής μας. Εὰν η ἑօρτη δηγίνετο μεγαλοπρεπῶς, θὰ μᾶς ἐμέμφοντο ἐπὶ ἐλαφρότητι, ἐπὶ ἀδιαφορίᾳ· πέντε ἢ συγγενεῖς, τίποτε περισσότερον καὶ τὰ πάντα θὰ τελειώσουν. — Τὴν πέμπτην λοιπόν, τί λέγετε;

ΠΑΡΙΣ

Κόρις, λυποῦμαι δτι δὲν εἶναι αὔριον πέμπτη.

ΚΑΝΟΥΓΑΕΤΟΣ

Πολὺ καλά, πολὺ καλά. "Ἄς χωρισθῶμεν· τὴν πέμπτην λοιπόν. Τμεῖς, κυρία, ὑπάγετε νὰ τὴν προετοιμάσετε διὰ τὸν γάμον. (Πρὸς τὸν Πέριν.) — Χαρέτε, κύριε κόμη. (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) — Φέρετε δᾶδας, ἃς μὲ φωτίσουν καὶ ἃς βαδίσουν διμπρός. Τόσον εἶναι ἀργά ώστε πλησιάζει η αὔριον. Καλὴν νύχτα.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Κοιτῶν τῆς Ἰουλίας.

(Η ἡὰς ἀρχίζει νὰ φωτίζῃ τὴν σκηνήν. Εσωτερικὸν παράθυ-
ρον ἀνοιγόμενον ἐπὶ ἔξωστου.)

(Ρωμαῖος καὶ Ἰουλία.)

ΙΟΥΔΑ

"Απὸ τώρα νὰ φύγης! ἀπὸ τώρα! 'Αλλ' ἀργεῖ ἀκόμη νὰ φανῇ η ἡμέρα! Τὸ πεφοβίσμένον οὖς σου ἐνόμισεν δτι ἥκουσε τὸ ἔωθινὸν ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ· ἀλλ' ἵτο η ἀπδῶν ἥτις ἔψαλλεν. Ερχεται πᾶσσαν νύχτα καὶ ψάλλει ὑπὸ τὰ παράθυρά μου· χρύπνεται ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῆς ῥοιᾶς ταύτης. Αγάπη μου! πίστευσόν με, εἴψαι πολὺ βεβαία δτι ἵτο η ἀπδῶν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

“Οχι, ήτο δε κορυδαλός, δε πρόδρομος τῆς ἡστᾶ! δε κορυδαλός καὶ δχι ἡ ἀπόδων. Βλέπεις, παμφιλτάτη, τὰς φωτεινὰς ἔκεινας ταινίας αἴτινες χαράσσουσι τὸν ἀνατολικὸν δρίζοντας τὰς ζηλοτύπους ταύτας φλόγας τὰς διασχιζούσας τὰ νέφη; Ή νῦξ ἔκαυσε καὶ τὰ τελευταῖα αὐτῆς πυρά· ἡ φαιδρὰ πρώτα δρθοῦται καὶ ἀκτινοβολεῖ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν δρέων. Η πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω καὶ νὰ ζήσω, η νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ ἀποθάνω.

ΙΟΥΔΙΑ

“Οχι, δχι, η λάμψις ἔκεινη δὲν εἶναι η λάμψις τῆς ἡμέρας· τὸ ἡζεύρω κάλλιστα· εἶναι μετέωρόν τι, φαῦσις τις ἐκπεμπομένη ἐκ τοῦ ἥλιου καὶ προαγγέλλουσα αὐτόν· εἶναι λάμψις φανταστική μέλλουσα νὰ προπορεύεται σοῦ, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, καὶ νὰ σὲ δδηγήσῃ μέχρι τῆς Μαντούης. Μεῖνον, ὁ! μεῖνον ἀκόμη· διατί ἀναχωρεῖς τόσον ταχέως;

ΡΩΜΑΙΟΣ

“Έχεις δίκαιον, μένω. “Ἄς μὲ συλλάβωσιν, θάς μὲ φονεύσωσιν! εἴμαι εὔτυχής σὺ τὸ διατάττεις. “Οχι, η λευκόφαιος αὐτη λάμψις, δὲν εἶναι τὸ πρώτον βλέμμα τοῦ ἥλιου· εἶναι η σελήνη τῆς δόποιας τὸ ὡχρὸν μέτωπον ῥίπτει μακρὰν τὰς ἀκτινάς του. Έκεῖ ὑψηλά, ἐκεῖ ὑψηλά, ὑπὲρ τὰς κεφαλάς μας, δὲν εἶναι δε κορυδαλός δ πλήγτων διὰ τοῦ παλμώδους ἄσματός του τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ. Μένω ἐδῶ, εὔτυχής ἀνεχώρουν τοσοῦτον τεθλιψμένος! Θάνατε, σὲ ἀσπάζομαι! ἐλθὲ, σὲ ἀγαπῶ· σὲ προσκαλεῖ η Ιουλία. — ”Δαγαπητὴ τῆς ψυχῆς μου, ἀς συνομιλήσωμεν ἀκόμη· δὲν ἔφθασεν η ἡμέρα.

ΙΟΥΔΙΑ

“Η ἡμέρα ἔφθασεν, ίδού αὐτὴ, ίδού αὐτὴν ὑπαγε, ἀναχώρησον, ἀφησέ με, φύγε, φύγε γρήγωρα! Οἱ τραχεῖς αὐτοὶ φθόγγοι, εἶναι τὸ ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ· αὐτὸς μᾶς διώκει. “Ω, τῶς ἔδων γῆθοσαν καὶ εἶπον δτι η φωνὴ του ήτο γλυκεῖα καὶ η μελωδία του θελκτική! Η μισητὴ αὕτη φωνὴ μᾶς χωρίζει, διασπεῖ,

τοὺς συμπεπλεγμένους βραχίονάς μας, ἀγγέλλει τὴν ἔλευσιν τῆς ἡρᾶς καὶ σὲ ἀποσπᾷ ἐκ τῆς ἀγκάλης μου. Τπαγε, ὑπάγε. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν δὲ οὐρανὸς φωτίζεται.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ μέλλον μου σκοτεινοῦται.
(Εἰσέρχεται ἡ τροφός.)

ΤΡΟΦΟΣ

Κυρία !

ΙΟΥΔΙΑ

Τί θέλεις ;

ΤΡΟΦΟΣ

Κυρία, τώρα θὰ ἔρθῃ ἡ μητέρα σας καὶ θὰ σᾶς εὔρῃ ἔδω.
Ἐξημέρωσε προσέξετε, προσέξετε.
(Ἐξέρχεται.)

ΙΟΥΔΙΑ

(Άνοίγουσα τὸ παράθυρον τοῦ ἔξωστου.) Παράθυρον ἀνοίχθητι !
— Φῶς τῆς ἡμέρας, εἰσελθε. — Καὶ σὺ, φῶς τῆς ζωῆς μου,
ἀφοσύν με !

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Καταβαίνει τοῦ ἔξωστου τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ιουδαίαν.)
Τγίσινε, ὑγίσινε ! — Ἀκόμη ἐν φλήμα καὶ καταβαίνει.
(Τὴν ἁναγκαλίζεται, καταβαίνει καὶ γίνεται ἀράντος.)

ΙΟΥΔΙΑ

(Προβάλλουσα τὸ σῶμα καὶ παρατηροῦσσα ὑπὸ τὸν ἔξωστην.) Εἶναι
δύνατὸν νὰ ἀναχωρήσῃς οὕτω, ὡς αὐθέντη μου ! ὡς φίλε μου ! ὡς
ἔρως μου ! Πρέπει νὰ λαμβάνω εἰδήσεις σου κατὰ πᾶσαν ὥραν
τῆς ἡμέρας, διότι ἐκάστη ὥρα τῆς ἀπουσίας σου θὰ περιέχῃ
πολλὰς ἡμέρας ! Φεῦ ! πόσον θὰ ἥμαι γραῖα, πόσον θὰ ἥμαι
γραῖα, δταν ἐπανίδω τὸν Ρωμαϊόν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τγίσινε, προσφιλής μου ἀγάπτῃ οὐδεμίαν εὔκαιρίαν θέλω
παραμελεῖ διὰ νὰ σοὶ πέμπω εἰδήσεις περὶ τοῦ πιστοῦ σου
φίλου.

ΙΟΥΛΙΑ

Ω ! πιστεύεις δτι θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν ἀμφιβάλλω· καὶ μετὰ πόστης εὐδαιμονίας, ὡ φίλη, οὐδὲν δυμιλεῖ περὶ τῶν παρελθούσων δυστυχιῶν !

ΙΟΥΛΙΑ

Θεέ μου ! ἔχω ἐδῶ, εἰς τὴν ψυχήν μου, διάθριον προσίσθημα. Τώρα δτε εἰσαι κάτωθεν τοῦ ἔξωστου τούτον, νομίζω δτι σὲ βλέπω πτώμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ τάρου ! Αρά γε μὲ ἀπατῶσιν οἱ δρθαλμοί μου ; μοὶ φάίνεσαι ὡχρός.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄγαπητή μου, πίστευσόν με δτι καὶ σὺ μοὶ φάίνεσαι ἐπίστης πολὺ ὡχρά. Ή θλῖψις καλεῖ τὸ αἷμα καὶ ζηράνει τὴν ζωήν. — Τγίανε, ὑγίανε.

ΙΟΥΛΙΑ

Τύχη, τύχη ! ὅλοι δυμιλοῦν περὶ τῆς ἴδιωτροπίας σου· διατί λοιπὸν ἐνασχολεῖσαι περὶ τοῦ Ρωμαίου μου δστις εἶναι αὐτὴ ἡ σταθερότης ; Ω, ἔσσο ἀσταθής διὰ γὰ μοὶ τὸν ἀποδώσῃ· μὴ τὸν κρατῆ, πλειότερον, καὶ ἀπόστειλόν μοι τὸν φίλον μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

(Ἐξωθεν.) Ιουλία, χόρη μου, ἔξύπνησες ;

ΙΟΥΛΙΑ

Τίς μὲ καλεῖ ; ἡ μάτηρ μού ; δὲν εἶναι ἡ φωνή της ; Εἶναι πολὺ ἀργά διὰ νὰ ὑποθέσω δτε δὲν κατεκλίθη ἀκόμη, εἶναι πολὺ γρήγωρα διὰ νὰ ὑποθέσω δτι ἔξύπνησεν ηδη. Ποία αἵτις τὴν φέρει ἐδῷ ;

(Εἰσέρχεται ἡ κυρία Καπουλέτου.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Αοιπόν ! τί ἔχεις, Ιουλία ;

ΙΟΥΛΙΑ

Κυρία, πάσχω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Πάντοτε κλαίεις τὸν θάνατον τοῦ ἐξ αδέλφου σου, πάντοτε βρέχεις διὰ τῶν δακρύων σου ἀναίσθητον τάφον. Νομίζεις δτὲ οὐ τὸν ἀποσπάσῃς ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ θὰ τὸν ἀποδώσῃς εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν πολλῶν κλαυθμῶν; Κόρη μου, μετρία θλῖψις εἶναι ἀπόδειξις προσπλώσεως· ἔμετρος ἀπελπισία δεικνύει φρόντησι γ δλίγχη.

ΙΟΥΛΙΑ

Εἶναι ἀπώλεια, μῆτέρ μου, τὴν δποίαν αἰσθάνομαι λίγη ζωηρῶς· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὴν κλαίω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Δὲν θὰ τὸν ἀναζήσῃς κλαίουσα αὐτόν.

ΙΟΥΛΙΑ

Διὰ τοῦτο καὶ ἔγω κλαίω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εἰπὲ μᾶλλον δτι κλαίεις ἐνθυμουμένη δτι τὸ τέρας ζῆ ἀκόμη.

ΙΟΥΛΙΑ

Τέρας! περὶ τίνος ὄμιλεῖτε, μῆτέρ μου;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Περὶ τοῦ Ῥωμαίου, περὶ τοῦ ἀθλοῦ ἔκείνου, περὶ τοῦ δολοφόνου ἔκείνου.

ΙΟΥΛΙΑ

Ἄ, ἀθλιος καὶ Ῥωμαῖος εἶναι δύο λέξεις ἀσυμβίβασται. Ο Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ. "Οσον τὸ κατ' ἔμε, τὸν συγχωρῶ ἐκ βάθους καρδίας. Αὐτὸς ἐν τούταις, μόνος αὐτὸς εἶναι δ αἴτιος δλης μου τῆς θλίψεως.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ναι, ναι, λυπεῖσαι διότι δ προδότης οὗτος, δ φονεὺς οὗτος ὑπάρχει ἀκόμη ἐν τῇ ζωῇ.

ΙΟΥΛΙΑ

Βεβαίως. Διατί νὰ μὴν εἶναι ἐδῶ; Διατί αἱ χειρές μου νὰ μὴ ἀναλάβωσιν αὐταὶ τὴν ἔκδίκησιν;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Θὰ ἐκδικηθῶμεν, θὰ ἐκδικηθῶμεν. Μή κλαίεις πλέον· έχω τὰ σχέδιά μου. Ἀνθρώπος ἴδιος μόνο θὰ μεταβῇ πλησίον τοῦ ἀ-θλίου φυγάδος, κατοικούντος εἰς Μάντουν· καὶ τὸ δηλητήριον μὲ τὸ θήτον θὰ τὸν ποτίσῃ θὰ τὸν στείλῃ μετ' δλίγον νὰ συντροφεύσῃ τὸν Τυπάλδον. Θὰ θάσι τύτσε εὐχαριστημένη;

ΙΟΤΛΙΔΑ

Ἐγώ; Δὲν θὰ ήμαι εὐχαριστημένη είμη δταν ἐπαγλῶ τὸν Ῥωμαῖον, — δτάν τὸν ἕων νεκρόν. Πόσον τὸ θλιβερὸν αὐτὸ συμ-βίν μὲ δλύπησος βαθέως! πόσον ὑπέφερεν ἡ καρδία μου! Κυρία, εὔρετε ἀνθρώποιν θέλοντα νὰ χομίσῃ δηλητήριον εἰς τὸν Ῥω-μαῖον! εὔρετε αὐτὸν ἀναδέχομαι τὰ λοιπά. Ο Ῥωμαῖος θὰ κοψηθῇ δρκετὰ κάλλα δίμα λαθρῷ τὸ ποτὸν τοῦτο, σᾶς δρκί-ζομαι. Όνομα εἰς τὸ δποίον σκιρτᾷ δλη μου ἡ καρδία δταν τὸ ἀκούω καὶ σκέπτεμαι δτὶ δὲν δύναμαι νὰ φθάσω μέχρις αὐτού! Σα, πῶς νὰ μὴ δύναμαι νὰ τῷ ἀποδεῖξω δη.πν τὴν φιλίαν τὴν δποίαν μοι ἐνέπνευν δ Τυπάλδος; δλα τὰ αἰσθήματα τὰ δποία μοι δρπνέται;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εύρε μέσον ἐκδικήσεως· δ ἀνθρώπος δ μελλων ἢ ἀναδεχθῆ εἶναι ἔτοιμος. — Άλλα, κάλλε δπού τὸ ἐνθυμηθην, προσφιλές μοι τέκνον, έχω φειδρὰς εἰδήσεις διὰ σε.

ΙΟΤΛΙΔΑ

Εἰς τοιάντην στοργήν ἡ χαρὰ ξέσται εὐπρόσδεκτος. Άλλα τοιαὶ εἶναι, σᾶς παρακαλῶ, αἱ εἰδήσεις αὐταί;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ο πατήρ σου, τέκνον μου, εἶναι πατήρ καλός· σοι ἐπιφυλάτ-τει μεγάλην εὐτυχίαν, πανηγυρίκην, ητίς θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ λησμονήσῃς εὐκόλως δλάς σου τὰς θλίψεις, χαρὰν ἀπρο-σδόξητον, τὴν ὅποιαν δὲν ὑπέθετες καὶ τὴν δποίαν δὲν πρέ-θλεπον.

ΙΟΥΔΙΑ

Ποια είναι η ήμέρα αυτή περήνης όμιλειτε, κυρία;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Είναι η προσεχής πέμπτη, μικροῦλά μου. Ναι, τὴν πρωταν
τῆς πέμπτης, εὐγενής τις κόμης, ἀξιέραστος εὐπατρός, ὁ ἔν-
τιμος Πάρις θὰ στὸ δδηγήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Πέ-
τρου· σὲ, κόρη μου, τὴν εύτυχην καὶ φαιδράν σύζυγόν του.

ΙΟΥΔΙΑ

Φαιδράν! εύτυχη! Ω, δμνύώ εἰς τὸν ἄγιον Πέτρον καὶ
τὴν ἐκκλησίαν του δτι δὲν θὰ γίνη μήτε τὸ ἐν μήτε τὸ ἄλλο.
Πολὺ ἐσπεύσατε, καὶ τοῦτο μὲ ἐκπλήττε. Μὲ νυμφεύουσι
πρὸν δ μνηστήριο μου ἐλθηνὰ μὲ δμιλήσῃ περὶ τῶν σχεδίων του
καὶ τῶν πόθων του. Μῆτέρ μου, σᾶς πάρακαλῶ, εἰπέτε εἰς
τὸν πατέρα καὶ κύριόν μου δτι δὲν ἔχω ἀκόμη διάθεσιν νὰ
νυμφευθῶ. Θὰ νυμφευθῶ μᾶλλον τὸν Ρωμαῖον τὸν δποῖον ἀ-
ποστρέφομαι η τὸν κόμιτα Πάριν. Ιδοὺ καλαι εἰδήσεις τεθόντι.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ίδοὺ ἔρχεται ὁ πατέρος σου· όμιλησον πρὸς αὐτὸν καὶ θὰ
ἰδῆς πῶς θὰ σὲ ἀποκριθῇ.

(Εἰρέχονται ὁ Καπουλέτος καὶ η τροφός.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Α, α, τῇ ἀληθείᾳ, κλαίετε, ποταμηδόν. Τὴν ἑσπέραν,
ἀφοῦ δύσῃ δ ἥλιος, ὑπάρχει δρόσος· ἀλλ' ὁ ἔξαδελφος ἔδυσε
καὶ εἰς τὴν πίστιν μου η δρόσος κατήντησε χείμαρρος. Διάβο-
λε! . . . δεσποινίς, χείμαρροι δακρύων! πάντοτε δάκρυα! τί
κατακλυσμός! τί καταρράκται δι' ἐν μικρὸν σῶμα. Θέλεις νὰ
μεταβάλῃς τοὺς δρθαλμούς σου εἰς ὥκεανὸν μὲ παλιρροιαν καὶ
ἄμπωτιν, τοὺς στεναγμούς σου εἰς ἄνεμον σφοδρὸν, καὶ τὸ
σῶμά σου εἰς λέμβον πλέουσαν ἐπὶ τῆς ἐκ δακρύων ταύτης
θαλάσσης; Θὰ ναυαγήσῃς, τέκνον μου, ἐὰν τοῦτο ἔξαχολου-
θήσῃ· γρειάζεται ὀλίγη γχλήνη, η η λέμβος θὰ καταβυθισθῇ

καὶ ματαιοῦται τὸ ταξιδίον. (Πόδες τὴν κυρίαν Καπουλέτου.) —
Κυρία, ὑπεδείξατε εἰς τὴν Ἰουλίαν τοὺς σκοπούς μου ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Μάλιστα, κύριέ μου, ἀλλ' ἀνωφελής δὲ κόπος· αὐτὴ εὐχαριστεῖ καὶ ἀρνεῖται. Ἡ τρελή· οὐθελα νὰ εἶχε σάβανον ἀντὶ συζύγου.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

“Α, διάβολε, ἃς ἴδωμεν, ἃς ἴδωμεν τοῦτο, γυναικά μου. Ἡ δεσποινὶς εἶναι ὑπερήφανος, ἡ δεσποινὶς ἀρνεῖται, ἡ δεσποινὶς εὐχαριστεῖ. ”Α, ἄ, δὲν μὲ εὐγνωμονεῖ διότι τῇ ἐπρομηθευσα σύζυγον τοιοῦτον, τοιοῦτον αὐθέντην διὰ μίαν μικρὰν κόρην ὡς αὐτήν.

ΙΟΥΛΙΑ

Δὲν εἶμαι ὑπερήφανος, πάτερ μου, εἶμαι πολὺ εὔγνωμη. Διατί νὰ ὑπερηφανευθῶ ἐπιτυγχάνουσα ἔκεινο ὅπερ μισσῶ; Ἐ-κεῖνος δοτις ἀξιοῖ ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, καὶ τὸν ὅποιον ἐγὼ ἀποστρέ-φομαι, δὲν ἐπιζητεῖ εἰκὸν τὰς εὐχαριστήσεις μου· τῷ τὰς προσ-φέρω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

“Α, αὐτὸς εἶναι, αὐτὸς εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ· ἡ δεσποινὶς δι-λεῖ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς. Συζητεῖ· εἶναι ὑπερήφανος, δὲν εἶναι ὑπερήφανος· εὐχαριστεῖ, δὲν εὐχαριστεῖ. — Κυρία λο-γική, ἀφήσατε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὰς εὐ-χαριστήσεις σας, καὶ ἔτοιμασθῆτε, ὥραία μου, διὰ τὸν γάμον τῆς προσεχοῦς πέμπτης. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δεσποινὶς, τὴν προσεχῆ πέμπτην μετὰ τοῦ κόμητος· ἔλθετε ἑκουσίως, η θά σᾶς σύρω ἐγώ. ”Α, κατεργάρα, ἄ! μικρὴ ἀνόητη, θὰ ἴδωμεν, θὰ ἴδωμεν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Θεέ μου! μήπως εἴσθε τρελός;

ΙΟΥΛΙΑ

(Γονυπετής πρὸ τοῦ πατρός της.) Καλέ μου πάτερ, σᾶς ἵξε-

τείνω γοναπετής· θαυμάσαιτε ὀλίγουν, ἀκούσαιτε μόνου δύο· λέγω·

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τηπαγε εἰς τὸν διάβολον! ἀπειθῆς κόρη. Σὲ εἰδοποιῶ, ἀχρεῖα, ότι θὰ ἔλθῃς τὴν πεμπτένην εἰς τὸν γάμον, ότι νὰ μὴ σὲ ἴδω πλέον. Διάβολε, διάβολε, μὲ τρώγετ τὸ χέρι μου. (Πρὸς τὴν σύζυγόν του.) — Γυναικά μου, ἐλέγαμεν δτὶ δ Θεὸς σχεδὸν δὲν εὐλόγησε τὴν ἑνωσίν μας μὴ δοὺς εἰς ἡμᾶς εἰκῇ αὐτὸ μόνον τὸ τέκνον· δ Θεὸς ἐπρεπε νὰ μᾶς τὸ λάθη ὀπέστη· εἶναι κατάρα ἀγτὶ εὐλογίας. Ή κακοῦργος! η ἀθλία! η ἐλεεινή!

ΤΡΟΦΟΣ

Ο Θεὸς νὰ ἤναι μαζῆς τας! πολὺ τὴν μαλάνετε, ἀφέντα· εἰσθε πολὺ σκληρὸς πρὸς αὐτήν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δ, Δ, καὶ διατί, σᾶς παρακαλῶ, ώραία μου χυρία; Σύμβουλε, κάμε μου τὴν χάριν νὰ σιωπήσους· ὑπαγε νὰ διμιλήσῃς μὲ ταῖς φιληπνάδαις σου· πήγαινε, πήγαινε.

ΤΡΟΦΟΣ

Δύτε που λέγω δὲν εἶναι κανένα δυχλημα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Καλὸ ξημέρωμα.

ΤΡΟΦΟΣ

Δὲν εἰμιορθεὶς λοιπὸν κανένας νὰ διμιλήσῃ;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Γραία τρελὴ, πιωπή· φύλαξε τὴν εὑγλωττίσαν του διὰ τὰς δημάσιας σου δτῶν σίνης φωνή μαζῆς τους· δὲν ἔχουμεν ἀνάγκην καὶ εἰς ἀκούμεν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Εἰσθε πολὺ βέλος.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Διάβολε! Θὰ μὲ κάμηι νὰ παραφρονήσω. Ήμέραν, νύκτα, μέσα, ξέω, οὔξυπνος η κοιμώμενος, εἰς ταῦς περιπάτους μου καὶ εἰς τὰ ὄνειρά μου, μίσαν μόνην μέριμναν είχον, πῶς νὰ τὴν νυμφεύσω. Ιδού τη δίδω ἔνα εὐπατρίδην καταγωγῆς ἡγεμονι-

κῆς, ἔτες πολλῶν καὶ ὡραίων θιστησάνγ^η. ἔνα κέν τινατε-
θραμμένον ὃς πρέπει εἰς εὐγενή, πλήρη παντοίων προτερημά-
των γαμβρὸν οἰον ὅλοι οἱ πατέρες θίσλον ἐπιθυμήσει: διὰ τὴν
θυγατέρας των· καὶ ἡ μητρὸς αὐτῇ τρελὴ ἀρχῆς νὰ κλαῖῃ, νὰ
θρηνῇ, νὰ ἀπελταῖται, ἐνῷ τῆς προσφέρουν δλόξληρον τύχην·
καὶ σᾶς ἀποκρίνεται: Δὲν θὰ νημφευθῶ, εἶμαι πολὺ νέα: δὲν
εἰμπορῶ νὰ ἀγαπήσω, συγχωρήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ. «Α!
ναι, μὴ νημφεύεσαι, καὶ θὰ θῆῃς ἀν σὲ συγχωρῶ» πήγαινε
ὅπου θέλεις, η οἰκλέ μου σαῦ κλείστατ^η σκέψου, πρόσεξε, δὲν
συνειθῆσα νὰ χωραπεύει. Ηλπισαίσει τῇ πέμπτῃ, συκλογήσου καὶ
ἀποφάσισον. Εἴπε φανῆς εὐπλαθῆς ιόρη, σὲ δίδω σύζυγον εἰς Ἑνα
φίλαν· ἔτι μὲ ἀφνηθῆς, πηγαίνει· εἰς τὸν διαβολὸν, εἰς τὸ διά-
θεμα, ὅπου θέλεις ἐπανέτε τὸν δρότον σου, ἀπόθανον ἐκ πενην^η
εἰς τὰς ὄδους· διμνῶς εἰς τὸν Θεόν· καὶ εἰς τὴν ψυχήν μου ὅτι
δὲν θὰ σὲ ἀναγνωρίσω ποτὲ διὰ θυγατέρα μου· οὐδεὶς ἐκ τῶν
εἰς ἔμετ ἀνηράντων η πλησιαζόντων με θὰ σοὶ παρέξῃ ὑπηρεσίαν
τινάς· η ἀπόφασής μου εἶναι ἀμετάκλητος, πρόσεξόν, ἐνθυμήθητι·
εἴδωκε τὸν λόγον μου καὶ δὲν θὰ τὸν παραβῶ. (Εξέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

Δὲν ὑπάρχει Ελεος ἔκει ἐπάνω, εἰς τὸν οὔρανόν; δὲν ὑπάρχει
φύλαξ ἀγγελος ἀναγνώσκων τὴν θλίψιν μου εἰς τὸ βάθος τῆς
ψυχῆς μου; Μῆτέρ μου, μῆτέρ μου, μὴ μὲ ἀπωθῆτε· ἔνα μό-
νον μῆνα, μίαν μόνην ἑδομάδα ἀναβολῆς, σᾶς ἔξορκίζω. Μή
τελέστε ἀκόμη τὸν γάμον, ἀλλώς ἐτοιμάσσατέ τον εἰς τὸ ἐπι-
τάφιον μνημεῖον δου ἀναπαύεται δ ἔξαδελφός μου Τυπάλδος.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΗΟΥΑΤΟΥ

Μή μὲ δημιλῆς πλέον, μὴ μὲ ζητῆς τίποτε, δὲν ἔχω τίποτε
νὰ σοι ἀποκριθῶ. Πράξε δ, τι θέλεις, ἐτελείωσε.

(Εξέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

“Δεῖ μου! πτωχή μου τρόφος, τί νὰ κάμεω; πῶς νὰ
τοὺς ἁμποδίσω; Ο σύζυγός μου ζῇ, δ οὐρανός ἔχει τὸν δρόκον,

μου· πῶς νὰ φανῶ ἀπίστος εἰς τὸν λόγον τὸν ὄποιον ἔδωκε; ἐνόσφι ὁ σύζυγός μου ἐπὶ τῆς γῆς δύναται νὰ τὸν ἀπαιτήῃ ὡς ἀνήκοντα εἰς αὐτόν; Παρηγόρησόν με, τροφέ, συμβούλεοσόν με. Θέέ μου! Διατὶ ἡ μοῖρα στήνει παγώδας εἰς χόρην τόσον νέαν καὶ ἀσθενῆ ὡς ἐμέ; Ἀλλά, δὲν μὲ λέγεις τίποτε τροφέ; Πᾶς! μήτε λέξιν παρηγορίας; μήτε λέξιν; Σὲ παρακαλῶ, πα-
ρηγόρησόν με δλίγον.

ΤΡΟΦΟΣ

Μὰ τὴν πίστιν μου, νὰ ἡ παρηγορία ὁ Ψωμαῖος ἔξαρισθη. Στοιχηματίζω ὅ,τι θέλετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ζη-
τήσῃ. Ἔαν τολμήσῃ νὰ τὸ κάμψῃ τὸ πολὺ πολὺ θὰ τὸ κάμψῃ
χρυφίως. Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, κοκκωνίτσα μου, δὲν ἔχετε
πλέον ἄλλο νὰ πράξετε κατὰ τὴν ὥδεαν μου παρὰ νὰ ὑπεν-
δρευθῆτε τὸν κόμπτα Πάριν. Καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν
εἶναι πολὺ ὡραῖος καὶ ἀξιέραστος εὐπατρίδης. Τί εἶναι ὁ Ψω-
μαῖος ἐμπρὸς εἰς τὸν Πάριν; τίποτε. Εἴδατε τὰ μάτια τοῦ
κόμπτα; Οὔτε τοῦ ἀετοῦ δὲν εἶναι τόσον λαμπρά, τόσον ζωτ-
ρά, τόσον διαπεραστικά. Εἰς τὴν πίστιν μου καὶ μὰ τὴν αι-
τηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ὁ δεύτερος γάμος σας εἶναι ἐπίσης κα-
λὸς σὰν τὸν πρῶτον, ἀν δῆλος καλλίτερος ἐκτὸς τούτου δὲν
βλέπω καὶ τί βλάπτει, ἀφοῦ ὁ πρῶτος σύζυγος ἀπέθανε διὰ
σᾶς.

ΙΟΥΔΙΑ

Μὲ ὄμιλεῖς μὲ εἰλικρίνειαν;

ΤΡΟΦΟΣ

Σᾶς ὄμιλῶ μὲ τὴν ψυχήν μου, κυρία, μὲ τὴν καρδίαν μου
σᾶς ὄμιλῶ, οὐ νὰ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ τὴν ψυχήν μου καὶ τὴν
καρδίαν μου.

ΙΟΥΔΙΑ

? Αμήν.

ΤΡΟΦΟΣ

Διατὶ λέγετε ἀμήν;

ΙΟΥΔΙΑ

Ναί, διότι πολὺ μὲ παρηγόρησες. "Εχει καλῶς, ίπαγε! - ίπαγε νὰ εὑρης τὴν μιτέρα μου" εἰπέ την διτι λυπουμένη διότι δυσηρέστησα τὸν πατέρα μου, μετέβην εἰς τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου δόστις θὰ μὲ ἔξομολογήσῃ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΤΡΟΦΟΣ

Πηγαίνω· ή ὥρα ή καλή. "Εχετε δίκαιον, κυρία.

(Ἐξέρχεται ἡ τροφός.)

ΙΟΥΔΙΑ

"Ιπαγε, κάτηραμένη γραῖα, ίπαγε, κάκη σύμβουλος· δὲν ήξερω ἐὰν σὲ ἀποστρέψωμαι περισσότερον διότι μὲ παρακινεῖς, εἰς ἐπιορκίαν, η διότι τολμᾶς νὰ ὑδρίζῃς τὸν κύριον τῆς ζωῆς μου καὶ νὰ τὸν προσθάλλῃς διὰ τοῦ αὐτοῦ στόματος· διὰ τοῦ δότοιου τοσάκις τὸν ἐπήνεσες καὶ τὸν ὄψινος οὐπεράνιω δλους τοῦ κόσμου. "Ιπαγε, ἀτιμος σύμβουλος, ἀπὸ τῆς ήμέρας ταῦτης οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ. Τρέχω πρὸς τὸν ἀγαθὸν πνευματικὸν διὰ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν του· ἐὰν δὲν γνωρίζῃ θεραπείαν τιὰ, τότε μοι μένει ἐν άσυλον; δ θάνατος.

(Ἐξέρχεται.)

ΠΡΑΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Τὸ σπῆλαιον τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχονται ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος καὶ ὁ Πάρις.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Τὴν πέμπτην εἴπατε, κύριε; εἴναι πολὺ γρῆγωρα.

ΠΑΡΙΣ

Τελεύτη εἶναι ἡ θύλης τοῦ κυρίου Καπουλέτου, τοῦ πενθεροῦ μου. Η ἐπίσπενσις αὕτη μοι ἔφεντι ἐπικινδυνός ματαίως προσπέσθησε νὰ φέρω πρόσκομμά τη.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἄγνοείτε ἀκόμη, εἴπατε, τοὺς σκοποὺς τῆς μνηστῆς σας. Αληθῶς ἀκολουθεῖτε παλλή τολμηρὸν δόλον. Όλα αὐτὰ δὲν μὲ στολικάρθεουν.

ΠΑΡΙΣ

Από, τοῦ θεραπέου τοῦ ἀξεδάλου της Τυπάλδου, ἡ Ιουλία εἶναι βεβηδιαμένη εἰς θλίψιν τὴν δποίαν αὐτὴν δύναται νὰ κάνῃ ἀποκρύψει πάπτω παραγοράμα. καὶ δὲν θέλει νὰ τῷ δρεδάλῳ περι ἔρωτος. Μηδὲ ἔξεβυρτε, ἡ Αφροδίτη οὐδὲν λέπει εἰς μέσω τῶν δαχρίων. Οσον. ἀφορᾶ τὸν ποτέρο, αὐτὸς τὴν ἐπιτυχίην, καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν βλέπῃ οὗτοι παραδεδομένοι εἰς τὴν θλίψιν. Νομίζει ἐν τῇ συνέσει του, δτι διὰ νὰ σταματήσῃ τὸν ρῶν. τῆς ὑπερτάτης θλίψεως πρέπει νὰ σπεύσῃ τὴν ἕνωσίν γαρ. λέγει δτι ἡ μοναχία δένυνε τὰς θλίψεις ἐφ' ὃν σταματᾷ δ λογισμὸς τῆς θυγατρός του, καὶ δ γάμος οὗτος θὰ κατορθώσῃ τούλαχιστον νὰ τὴν περιστάσῃ. Τώρα γνωρίζετε, πάτερ μου, τὰ αἴτια τῆς ἐπισπεύσεως ταύτης.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Κατ' ιδίαν.) Φεῦ! ἥξερω πάλλιοτε τὰ αἴτια τὰ δποῖα θὰ τὴν ἀναχαιτίσωσι. (Πρὸς τὸν Πέριν.) — Κόμη, ίδου ἡ μνηστὴ ἐρχομένη εἰς τὸ κελλίον μου.

(Εισέρχεται ἡ Ιουλία.)

ΠΑΡΙΣ

Εἶμαι εὐτυχὴς, χωρίς, συναντῶν ἡμᾶς θίτις μετ' δλίγον θὰ γίνετε σόζυγός μου.

ΙΩΓΑΙΑ

Κύριε, αἴστο τὰ δποῖον λέγετε θὰ χίνητες ἔτσιν μαρφανῶ.

ΠΑΡΙΣ.

· Η εὐτυχίας σύνη μας ἐπιφύλασσεται: τὸν πέμπτον θηρίνω
σύνηγός σας.

ΙΟΥΔΙΑ

· Οι πι πρέπει νὰ γίνεται θά. γίνεται

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Λόγοι τοῦ Εὐκαγγελίου.

ΠΑΡΙΣ

· Ήλθατε βεβαίως καὶ ἔσφραγδον οὐτε τὸν καλόν αὐτὸν
καλόγυρον;

ΙΟΥΔΙΑ

· Εὰν αὖτε ἀπεκρινόμην, τότε ίμεις, ημεῖς, θὰ παθεσται
πνευματικός μου.

ΠΑΡΙΣ

Εἰπέτε του λοιπού δτι μὲ άγκαπάτε.

ΙΟΥΔΙΑ

Θά πεφρυγοῦμεν εἰς τὸ μὲ σὰς εἴτε δτι τὰς ἀρχαῖς.

ΠΑΡΙΣ

Εὔφρεστον θέλετε μὲ τοῦ εἰπῆτε τὰ αὐτὰ καὶ διτί έμε.

ΙΟΥΔΙΑ

Τηποθέσατε δτι ἐγένετο τοῦτο, ή δμολογία αὗτη γινομένη
καὶ τὴν ἀποσύνησας θὰ εἴχε πλεοτέραν. Δέξτεν ή ἐνώπιον
ἔμων.

ΠΑΡΙΣ

Φεῦ! διατί χαράττουσι τὰς ὠραῖες παρειάς σας τὰ δάκρυα
ταῦτα;

ΙΟΥΔΙΑ

Δὲν πρέπει νὰ τὰς φεισθῶ χάριν τὰς καλλονής των, καὶ
συγχωρῶ τὰς δάκρυα τὰς ἐποίει τὰς ἀσχημότερος.

ΠΑΡΙΣ

Τὰς ὑδρίζετε· καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι διλγώτερον ὑμῖν
εκλεψρό.

ΙΟΥΛΙΑ

“Όχι χύρε, δὲν ὑπάρχεις οὐδεὶς δημιλῶ περὶ ἐμαυτῆς, καὶ πρὸς ἐμὲ μόνην ἀποτείνομαι.

ΠΑΡΙΣ

“Ιουλία, συκοφαντεῖς τὴν καλλονήν σου, ητίς ἀνήκει εἰς ἐμέ

ΙΟΥΛΙΑ

Βίς ὑμᾶς, ἔαν θέλετε τὸ κατ’ ἐμὲ τὴν ἀπαρνοῦμαι. (Πρὸς τὸν μοναχὸν Δαυρέντιον.) — “Διγεθὲ πάτερ, ἔχετε καιρὸν ἢ θέλετε νὰ ἐπανέλθω τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸν ἐσπερινόν;

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Δι ὥραι μου εἶναι ἴδιασταί σου, σκεπτικὸν καὶ τεθλιψμένον τέκενον. (Πρὸς τὸν Πάριν.) — Κύριε, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀφίστε μόνους.

ΠΑΡΙΣ

“Ο Θεός νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ταράξῃ τὴν μνηστήν μου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων της. Ιουλία, τὴν πέμπτην, ἐνωρὶς, ἡ φωνὴ μου θὰ σὲ ἐξυπνίσῃ. Μέχρι τῆς ήμέρας ἐκείνης ὑγίαίνε (τὴν ἐναγκαλίζεται) καὶ εἴθε τὰ σκύγικὸν τοῦτο φίλημα νὰ μένῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου σου.

(Ἐξέρχεται.)

ΙΟΥΛΙΑ

(Πρὸς τὸν μοναχὸν.) “Ω, κλείσατε τὴν θύραν! ἐπειτα, ἐπανέλθετε, πάτερ μου, ἐπανέλθετε νὰ κλαύσετε μετ’ ἐμοῦ. Δὲν ὑπάρχει πλέον θεραπεία, οὔτε ἐλπίς, οὔτε βοήθεια.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

“Δ, Ιουλία, γνωρίζω δλην τὴν θλῖψίν σου. Ἡξεύρω τὰ πάντα καὶ εἰς μάτην κοπιάζει τὸ πνεῦμά μου διὰ νὰ εῦρῃ θεραπείαν τινά. Ἡξεύρω δτε τὴν προσεχῆ πέμπτην νυμφεύεσαι τὸν κόμπτα Πάριν· ἡξεύρω δτε οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπαισίαν ταύτην στιγμήν.

ΙΟΥΛΙΑ

Θερεῦ, μὴ μὲ ἐπαναλαμβάνης δσα θκουσες, ἔαν δὲν ἔχῃς

Θεραπείαν τινὰ νὰ μοῦ προσφέρης. 'Η σοφία σου δὲν σοι ὑπάρχει γορεύει οὐδεμίαν συνδρομήν κατὰ τῶν δεινῶν μου; "Α! τότε κάλεσόν με σοφήν, ἐπιδοκίμασόν με, ἔταν τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο διπερ πάλλει ἡ χειρί μου· δὲν γίνη πάραυτα τὸ καταφύγιόν μου. 'Ο Θεός συνέδεσε τὴν καρδίαν μου μὲ τὴν τοῦ Ρωμαίου, σὺ θηωπας τὰς χειράς μας. Πρὶν η ἡ χειρί αὕτη τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκας διὰ τελετῆς ἱερᾶς, κατακτηθῆ ὑπὸ ἄλλου ἀνδρός· πρὶν η ἡ ἐπίορκος καρδία μου ἐξαναστῆ κατὰ τοῦ νομίμου κυρίου μου, τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο θὰ ἀφανίσῃ καὶ τὰς δύο. 'Βρεύνησον ἐν τῇ μακρᾷ πείρᾳ σου· συμβούλευσόν με· εὔρε φάρμακον εἰς τὰ παρόντα δεινά μου, ἵνα διατητῆς ἔσται διδήρος τὸν ὁποῖον κρατῶ. Αὐτὸς θὰ κόψῃ τὸν δεσμὸν τὸν ὁποῖον τὰ μακρά σου ἔτη καὶ διαθῆνες τοὺς σου ἀδυνατοῦσι νὰ λύσωσιν ἐντίμως. Μὴ διστάζῃς· σπεῦσον νὰ ἀποκριθῆς. 'Εάν εἰ λόγοι σου δὲν ἔναι βοήθεια κατὰ τῶν θλιψεών μου, ποθῶ νὰ ἀποθάνω.

ΑΛΤΡΕΝΤΙΟΣ

Μὴ σπεύδῃς, κόρη μου· διαβλέπω ἀκτῖνά τινά ἐλπίδας· ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς τὴν δποίαν ἀπαιτεῖ ἡ ἔκτελεσθησομένη πρᾶξις εἶναι ἐπίσης ἀπελπιστικὴ ὅσον τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον θέλω νὰ ἐπικοδίσω. Εἰπέ μοι, ἔχεις ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ φονευθῆς μᾶλλον διὰ τῆς ἴδιας σου χειρὸς ή νὰ συζευχθῆς τὸν κόμπητα Πάριν; ἔχει ἀρκετὴν ἴσχυν ἡ θέλησίς σου! 'Εάν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα θὰ ἀποφύγῃς τὸ ἐπαπειλοῦν σε αἰσχος παραδεχομένη βπισφαλές τι μέσον, σχεδὸν τὸν θάνατον· θὰ τὸν ἴδῃς κατὰ πρόσωπον καὶ θὰ τὸν περισφίγξῃς διὰ νὰ τὸν διαφύγῃς. Θὰ τολμήσῃς; ἔχω φάρμακόν τι νὰ σοι προσφέρω.

ΙΟΥΔΙΑ

"Ω! ἀντὶ νὰ συζευχθῶ τὸν Πάριν προτιμῶ νὰ μὲ εἰπῆτε: 'Ιουλία, πρέπει νὰ κρημνισθῆς ἀπὸ τὰς ἐπάλξεις τοῦ πύργου τούτου, νὰ βαδίσῃς εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας ὁδοὺς τὰς δποίας περιτρέχουσιν οἱ κλέπται, νὰ ἀναρρίχηθῆς διπου ἀναρρίχωνται

οι θρησκευόμενοις τὴν ἀλυσον τῆς ἀγρίας δέρκτοι, καὶ μείνης τὴν ὑπέτα κεκλεισμένη εἰς τὸ σπήλαιον τῶν νεκρῶν, γὰρ ταφῆς ὅπο τὰ λευκάνθεντα δεστὰ τὰ διποῖς θύρυσούσιν ἀλληλο-ευγέρευσμένα, ἐν μεσῷ τῶν συντριψμάτων τῶν κεκλιώμενων ὑπὸ ἀκαθάρτου αἵματος καὶ τῶν κιτρινοσάντων χρανίων εἰς τὸ δακεοφυλάκιον· εἰπέτε μοι ταῦτα, ή εἰπέτε μοι νὰ ῥιφθῶ εἰς πρόσφατὸν τάφον, καὶ νὰ περικαλύψθω μὲ τὸ σάβανόν, καὶ νὰ ἐκαγκαλισθῶ τὸ πτώμα. Προτείνατέ μοι πᾶν δ, τι τρομάκτε-κόν, πᾶν δ, τι θύμαται νὰ ἐπιφέρῃ φρίκης ἀνασκήτησιν θὰ ὑ-πακούσω διὰ νὰ μείνω πιστὴ σύζυγος τοῦ τρύφεροῦ καὶ μόνου έρωτός μου.

ΛΑΤΡΕΥΤΙΟΣ

"Ἐχεις τόσον ἀκλόνητον ἀπόδρασιν; Τότε ἔκουσον ἐπίστρεψον παρὰ τῷ πατρὶ σου, ἐσσ φαιδρὸν καὶ εἰπὲ ὅτι συγκατάτιθεσες εἰς τὸν γάμον τοῦτον. Λύρον εἶναι τετάρτην φρόντισον νὰ κα-τακλιθῆς μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν σου, αὔριον τὸ ἐστέρας. Ἀπο-μένουνταν τὴν τραφόν σου, λαβεῖς τὴν φιλέλην ταύτην διατ-καλιθῆς καὶ τὰ τὸ περιεγγραστὸν. ἀπεσταλλαγμένον ὑγρόν: Ἀμέσως, εἰς δῆλας τὰς φλέβας σου θὰ διαχυθῇ παγερὸν φῦχος· δῆλη ἡ ζιωτικὴ δύναμις σου θέλει ἀποναρκωθῆ: δ ἀποκοιμισθεὶς σφυγμός θὰ πούνῃ πάλλων· οὕτε δύναμιν θὰ ἔχῃς πλέον οὕτε θερμότητας· ἡ ζωὴ θὰ φανῇ σθενθεῖσα· τερρώθεις χρέωμα θὰ κα-λύψῃ τὰ ρόδα τῶν γειλέων σου καὶ τὴν παρειῶν σου· τὰς βλέ-φαρά σου θὰ παταξίσθεσσιν, ὡς ἐάν διτελείσοντεν ἡ θρέπτη. τῆς δικέρεσσός σου, ὡς ἐάν δ θάνατος ἐπειθῆται ἐπὶ σοὶ τὴν διέθεταν εφραγίδα του· τὰ μέλη σου δὲν θὰ ἔχουν πλέον· τὴν συνθήη εὐκαμψίαν, δὲν θὰ ὑπακούσων εἰς τὴν θέλησίν σου, θὰ ἔναι ψυχρά, νεκρά καὶ σκληρά, καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο πτῶμα τὸ θά-θεται σύ. Θὰ μείνῃς δύτια ἐπὶ τεσσαράκοντα δύο ὥρας· ἐπείτε θὰ ἔξυπνήσῃς δροσερὰ καὶ εὐτυχῆς ὡς μετά γλυκὺν καὶ ἄρε-μον ὑπνον. "Οταν θὰ ἀνατείλῃ ἡ πρωΐα τῶν γάμων, δ μνηστήρ

Θὰ σὲ εῦρη γεκράν ἐν τῇ κλίνῃ σου· Θὰ θελήσῃ νὰ σὲ ἀφυπνίσῃ,
πλὴν εἰς μάτην. Ἔπειτα, ώς συνειθῆσται ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, θὰ
σὲ θέσαισιν ἐντὸς φερέτρου, μὲ πρόσωπον ἀποκεκαλυμμένον, καὶ
κεκοσμημένην διὰ τῶν ὥραιοτέρων κοσμημάτων σου, διὰ νὰ
σὲ καταθέσεις ὑπὸ τοὺς ἀρχαίους θόλους ὅπου ἀναπαύεται
δῆλη γενεὰ τῶν Καπουλέτων. Έγώ ἐν τούτοις θὰ γράψω εἰς
τὸν Ἠρμαῖον διὰ νὰ τὸν πληροφορήσω περὶ τῶν σχεδίων μας·
θὰ ἔλθῃ· θὰ ἐπαγρυπνήσωμεν δροῦ πλησίον σου, καὶ ἀμαρτί-
παναλάβης τὰς αἰσθήσεις σου, ἐπωφελούμεθα τῆς νυκτὸς διὰ
νὰ σὲ παραλάβῃ εἰς Μαντούην. Καὶ οὕτω θὰ σωθῆς, θὰ ἔλευ-
θερωθῆς ἐξ τῶν δεσμῶν καὶ τῆς καταθλίψεως τὴν δποίαν θέ-
λουν νὰ σοι ἐπιβάλωσιν ἀλλὰ σκέφθητι ρήπως ίδιοτροπία τις,
φόβος τις ψυχράνη τὸ θάρρος σου καὶ σταματήσῃ τὸν χειρά σου.

(Τῇ ἐγχειρίζει φιάλην πλήρη ναρκωτικοῦ.)

ΙΟΥΛΙΑ

Δότε, ὡ! δότε μοι τὸ δηλητήριον τοῦτο· περὶ τίνος φόβου
μοι δμιλεῖτε;

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐμπρός, θάρρος, γενναιότης· καὶ ή ἀπόφασις αὐτη δύναται
νὰ σᾶς σώσῃ. Ἀναχωρήσατε· θὰ στείλω ἐνα τῶν καλογρήρων
μας εἰς Μαντούην διὰ γὰ εἰδοποιήσω τὸν σύζυγόν σας.

ΙΟΥΔΙΑ

Ω ξρως, δός μοι δύναμιν, καὶ ή δύναμις αὗτη ἀς μὲ ἀπο-
δώσῃ τὴν εὐδαιμονίαν. Γγίαινε, προσφιλῆ καὶ σεβάσμιε πάτερ.
(Ἡ Ιουλία ἀποσύρεται ἐξ τοῦ ἐνὸς μέρους καὶ ὁ μοναχὸς ἐξ τοῦ ἄλλου.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Αθενοῦσα ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Καπουλέτων.

(Εισέρχονται ὁ Καπουλέτος, ἡ κυρία Καπουλέτου, ἡ τροφίς
καὶ πολλοὶ ὑπηρέται.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

(Κρατῶν χάρτην καὶ ἔγχειρίζων αὐτὸν εἰς ὑπηρέτην.) Ἰδού ὁ κατάλογος τῶν προσκεκλημένων· ὑπαγει πρὸς εὔρεσίν των.

(Ο ὑπηρέτης ἔξερχεται.)

(Πρὸς ἓνα ἄλλον.) Σὺ, τρέξε νὰ εὑρῆς εἰκοσι καλοὺς μαχείρους,

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Σᾶς ἐγγυῶμαι δτὶ θὰ ἤναι καλοὶ καὶ ἀξιοί. Ἐὰν δὲν ἡξεύρουν τὸ ἐπάγγελμά των . . .

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πῶς θὰ βεβαιωθῆς δτὶ ἡξεύρουν τὸ ἐπάγγελμά των;

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Θὰ τοὺς δοκιμάσω, καὶ ἡξεύρῳ ἐγὼ πῶς δοκιμάζουν τοὺς μαχείρους.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

"Ελα, ξεκουμπίσου. (Ο ὑπηρέτης ἔξερχεται.) — Τὴν φορὰν ταύτην θὰ μᾶς λείψουν πολλὰ πράγματα. — "Ε λαπόν! ἐπῆγε ή κόρη μου εἰς τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου;

ΤΡΟΦΟΣ

Μάλιστα, ἀφέντη, μάλιστα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

"Αγαθῇ τύχῃ. Ἐλπίζω δτὶ ὁ καλόγηρος θὰ τὴν φέρῃ εἰς θεογνωσίαν. Ἐχει πεῖσμα μικροῦ κορασίου.

(Εἰσέργεται ή Ιουλία.)

ΤΡΟΦΟΣ

Νά την, ἀφέντη, ἐπιστρέψει δلن χαρούμενη ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ πνευματικοῦ της.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

"Α! α! μικρὰ πεισματάρα! Ποῦ ἦσο ἔως τώρα;

ΙΟΥΛΙΑ

Εἰς ἓνα ἄγιον ἀνθρωπὸν ὅστις μὲ ἐδίδαξε νὰ μετανοήσω διὰ τὴν ἀπειθείαν μου. Ο σεβάσμιος μοναχὸς Λαυρέντιος μὲ διατάττει νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σας, καὶ νὰ σᾶς ζητήσω συγ-

γνώμην. Συγχωρήσατέ με, πάτερ μου, αἱ ἐπιθυμίαι σας θὰ ἔναις πάντοτε διαταγαὶ δἰ ἐμέ.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Καλὰ, κάλλιστα! Ζητήσατε τὸν κόμητα, πρέπει νὰ μάθῃ τὰ διατρέχοντα αὔριον τὸ πρωῒ θέλω δλα νὰ ἔναις συμφωνημένα, τελειωμένα καὶ ἀνεκκλήτως.

ΙΟΥΔΙΑ

Κατὰ τύχην συνήντησα τὸν νέον κόμητα εἰς τὸ κελλίον τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου, ἕδεῖξα πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέρον δσον μοὶ ἐπέτρεψεν ἡ κοσμιότης, καὶ ἡ συνδιάλεξις ὑπῆρξεν οἰκιακὴ χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ δρια τῆς ἐπιφυλάξεως.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἄ ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, δόξα σοι ὁ Θεός. Ἰουλία, ἔγρθητι, δλα θὰ γίνουν ὅπως ἔπρεπε νὰ γίνονται. Θέλω νὰ ίδω τὸν κόμητα, πρέπει νὰ μὲ τὸν εύρετε. Τί ἄγιος καὶ σεβάσμιος ἀνθρώπος εἶναι αὐτὸς ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος! εἰς τὴν πίστην μου εἶναι εὐλογία διὰ τὴν πόλιν τῆς Βερόνης.

ΙΟΥΔΙΑ

Παραμάνα, ἔλα μαζῆ μου. θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐκλέξω τὰ κοσμήματα τὰ δποῖα θὰ μὲ χρειασθοῦν αὔριον.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Όχι, δχι πρὸ τῆς πέμπτης, ἔχομεν καιρόν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Κάμε δ,τι σοῦ λέγουν, παραμάνα συνδέευσε τὴν κόρην μου διότι θέλω νὰ γίνῃ αὔριον ὁ γάμος.

(Ἐξέρχονται ἡ Ἰουλία καὶ ἡ τροφός.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Μόλις μᾶς μένουν δλίγαι τῷραι διὰ τὰς προετοιμασίας μας ἴδού μετ' δλίγον ἡ νύξ.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Θὰ φροντίσω καὶ ἔγὼ, θὰ φροντίσω καὶ ἔγὼ. Σᾶς ἔγγυῶμαι, γυναῖκά μου, δτι δλα θὰ τελειώσουν καλῶς. Τπάγετε νὰ

εύρετε τὴν Ἰουλίαν καὶ βοηθήσατε την νὰ στολισθῇ. Ἐγὼ δὲν θὰ κατακλιθῶ, ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω. Ἀναδέχομαι σήμεραν τὴν ἐπιστασίαν τῆς οἰκίας. — Καὶ λοιπὸν δλοι οἱ ἀνθρώποι μόνοι εἶναι ἔξω! — Θὰ ἔξελθω καὶ ἔγώ καὶ θὰ ὑπάγω νὰ εῦρω τὸν κόμητα. Πάριν διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω νὰ ἴναι ἔτοιμος. Εἴμαι φαιδρός καὶ εὐκίνητος, καὶ εἴμαι εὐτυχής διότι αὐτὴ ἡ μικρὰ κόρη ἐπανῆλθεν εἰς τὰ λογικά της. (Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Κοιτῶν τῆς Ἰουλίας.

(Εἰσέρχονται ἡ Ἰουλία καὶ ἡ τροφός.)

ΙΟΥΔΙΑ

Ναὶ, οὕτω πρέπει νὰ στολισθῶ. Ἄφησέ με μόνην αὐτὴν τὴν νύκτα, καλή μου παραμάνα, σὲ παρακαλῶ. Πρέπει νὰ προσευχηθῶ, πολὺ νὰ προσευχηθῶ πρὸς τὸν Θεόν· ἔχω ἀνάγκην δλου τοῦ οὐρανίου ἐλέους· εἴθε νὰ εἰσαχουσθῶ τέλος. Ἡξεύρεις δτε εἴμαι δυστυχής, καὶ δτε ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ θλῖψις πληροῦσι τὴν ψυχήν μου. (Εἰσέρχεται ἡ κυρία Καπουλέτου.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τέ κάμνεις, τέκνον μου; Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω;

ΙΟΥΔΙΑ

“Οχι, κυρία· πᾶν δὲ τι εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν αὔρινὴν τελετὴν, τὸ ήτοι μάσσαμεν. Σᾶς παρακαλῶ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μείνω μόνη, καὶ ἡ τροφός μου νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὰ δωμάτιά σας. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπεφασίσθη ταχέως. Εἴμαι βεβαία δτε θὰ ἔχετε πολλὴν ἐργασίαν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Καλὴν νύκτα λοιπόν! Πλαγίασον καὶ ἀνακαύθητι διότι ἔχεις ἀνάγκην, κόρη μου.

(Ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ἡ τροφός ἐξέρχονται.)

ΙΟΥΔΙΑ

Χαίρε, μῆτέρ μου. — Πότε θὰ ἐπαγιδωθῶμεν; δὲ Θεὸς τὸ ἥξεύρει. — Θανάσιμον ῥέγος ὑπεισδύει εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ

ἢ θέρμη τῆς ζωῆς φαίνεται ἐγγὺς νὰ παγώσῃ ἐν ἑμοῖ. — Παραμάνα! — 'Αλλά τι τὴν θέλω; Τί θὰ μὲ χρησιμεύσῃ; 'Η σκηνὴ ἡ μέλλουσσα νὰ διαδραματισθῇ ἔδω εἶναι πολὺ λυπηρά. — 'ΕΛΘε, δηλητήριον! (ξέγει τοῦ κόλπου τῆς τὸ φιαλίδιον ὅπερ τῇ ἔδωκεν ὁ μαναχὸς Λαυρέντιος.) 'Αλλ' ἐὰν τὸ ποτὸν τοῦτο δὲν φέρη καμμίαν ἐνέργειαν! Θὰ μὲ νυμφεύσωσι διὰ τῆς βίας. 'Εγώ! νὰ νυμφεύθω τὸν κόμητα Πάριν! 'Οχι, δχι, ἀδύνατον. 'Αλλ' ἐὰν τὸ ποτὸν ὅπερ μοὶ ἔδωκεν δικαλόγηρος ἦναι θανατηφόρον δηλητήριον! 'Εὰν τὸ τέχνασμά του προποίμαζε τὸν θάνατόν μου! 'Εὰν ἐφοβεῖτο μήπως γνωσθῇ ἡμέραν τινὰ τὸ μυστηριῶδες μέρος ὅπερ ἔλαβεν εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ρωμαίου γάμου μου, καὶ τὸν κατηγορήσωσι διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην! 'Εὰν ἔχῃ οὕτω! (Παῦσις.) Φοβοῦμαι. (Παῦσις.) 'Αλλ' δχι, ἀλλ' δχι: ἔχω ἀδίκον εἶναι ἀνθρώπος ἄγιος, καὶ δεδοχιμασμένος. 'Οχι, δὲν θὰ παραδεχθῶ τὴν κακὴν αὐτὴν σκέψιν. 'Δις ὑποθέσωμεν διτὶ κατακλιθεῖσα ἄπαξ ἐν τῷ τάφῳ, ἀφυπνισθῶ πρὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν πρέπει νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ δικαίωσις. 'Ω! εἶναι τρομερὰ ἡ σκέψις αὗτη, τρομερά. Δὲν θὰ ἀποπνιγῶ ἡ δυστυχὴς εἰς τὸ ἀκάθαρτον ἔκεινο σπήλαιον, διποὺ δικαίωσις καὶ καθαρὸς ἀήρ οὐδέποτε εἰσέρχεται! 'Εὰν ἀπιθάνω ἔκει ὑπὸ ἀσφυξίας πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ρωμαίου μου! 'Α! — 'Η ἐὰν ζήσω, τι θὰ γένω; 'Ο θάνατος, ή νῦξ, διτρόμος διν ἐμπνέει τὸ μέρος ἔκεινο θέλουσι βαρύνει ἐπ' ἐμοῦ ὑπὸ τοὺς θόλους ἔκεινους εἰς τὸν φρεκώδη βωμὸν διποὺ πρὸ χρόνων ὑπάρχουσι συνεσωρευμένα τὰ δοστὰ τῶν προγόνων μου' διποὺ δικαίωσις αἴματόφυρτος εἰσέτι, δικαίωσις τὸν διποῖον μόλις καλύπτει ἡ γῆ, εἶναι κατακεκλιμένος εἰς τὸ νέον φέρετρόν του· εἰς τὰ ὑπόγεια ἔκεινα, διποὺ, ως λέγουσι, συναθροίζονται τὰ φαντάσματα καὶ αἱ σκιαὶ, καθ' ὡρισμένας ὥρας τῆς νυκτὸς, τι θὰ γείνω; Δὲν εἶναι φόβος μήπως παραφρονήσω; 'Ατμοὶ μεμιασμένοι, δρυμμοὶ φρεκώδεις, στεναγμοὶ, εἰδεχθῇ θεάματα ἐν μέσῳ τῶν διποίων θεοῖς, ἀνοιγθῶσιν οἱ διφθαλμοί μου, καὶ ἀτιναὶ δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι

παραφροσύνην εἰς ἀνθρωπὸν πλήρη ζωῆς καὶ ὑγείας ! "Ω φρίκη,
φρίκη ! τί θὰ γείνω ! τί θὰ γείνω διαν ἀφυπνισθεῖσαι εὑρεθῶ
χειρές μου, θὰ παῖσαι μὲ τὰ δυτικά τῶν προγόνων
χειρές μου, θὰ ποσπάσωσιν ἀπὸ τὴν λάρνακά των τὰ εὐρωτιῶντα
λειψανα τοῦ Τυπάλδου" δ σκελετὸς ἐνὸς διπάπικου, τενόμενος
ῥόπαλον, θὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλήν μου τὴν ὅποιαν τόσαν λύ-
παι θὰ στερήσωσι τοῦ λογικοῦ αὐτῆς. "Ω ! νομίζω δτι
τὸν βλέπω, νομίζω δτι τὸν βλέπω. Εἶναι δ ἔξαδελφός μου
Τυπάλδος καταδιώκων τὸν Ρωμαίον τοῦ ὅποιου τὸ φοινικὸν
ξύφος ἐβούθισθη εἰς τὸ στῆθός του. Τυπάλδε, στῆθη, ἔλεος ! λυ-
πήσου με ! (Λαμβάνει τὸ φιαλίδιον καὶ τὸ φέρει εἰς τὰ κεῖλη της.)
"Ερχομαι, σύζυγέ μου, ἔζητουν σὲ καὶ διὰ σὲ τὸ πίνακα. (Κενό-
νει τὸ φιαλίδιον, βίπτεται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀποκοιμᾶται.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Αἴθουσα ἐν τῇ οἰκλᾳ τοῦ Καπουλέτου.

(Εισέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ἡ τροφός.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΥ

Παραμάνα, λάβε τὰ κλειδιά (τῇ δίδει ὄρμαθὸν κλειδῶν) καὶ
πήγαινε νὰ φέρῃς ἀρωματικά.

ΤΡΟΦΟΣ

Στὸ μάγεριδ γυρεύουν κανέλλα καὶ γαρούφαλα· τρέχω νὰ
φέρω. (Εισέρχεται ὁ Καπουλέτος.)

ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΣ

"Εμοπρόδε, κινηθῆτε, κινηθῆτε, κινηθῆτε ! τὸ ὠρολόγιον κτυ-
πᾷ, ἂν ἥρανος περνᾶ, εἴναι τρίτη ὥρα. (Πρὸς τὴν τροφόν.) Κα-
λή μου παραμάνα, ζῆλον, ἐπιστάτησε τοὺς μαγείρους, φρόν-
τισε δι' δλα' μὴ σᾶς μέλει διὰ τὰ ἔξοδα.

ΤΡΟΦΟΣ

Τὰ τὰ τὰ τὰ... Καλέ κύριε, πηγαίνετε νὰ πλαγιάσετε.
Αὔριον θὰ ἔσθε ἀρρώστος, εἰς τὴν τιμήν μου· αὐταῖς ἡ ἀγρυ-
πνίαις θὰ σᾶς βλάψουν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Παντάπασι πολλάς νύκτας ἐπέρασα ἄγρυπνος, καὶ δχι διὰ σπουδαίων αἰτίαν καὶ ἐν τούτοις καθόλου δὲν ἔπαθεν ἡ ὑγεία μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Ναι, ήξενόμεν δτι ἐκάματε τὰ δικά σας εἰς τὸν καιρὸν σας, τὸ ήξενόμεν δ κύριος ἔμενεν ἄγρυπνος! ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς θὰ ἀγρυπνήσωμεν. (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς τροφοῦ.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τι ζηλότυπος γενεά! ἡ ζηλοτυπία ἐνσαρκωμένη! "Ολαι δ- μοιάζουν. (Εισέρχονται πολλοί ὑπηρέται μρτυοῦντες σουβλία, καυσό- ξυλα, καλάθια.) Τί βαστάζετε, σεῖς;

Α' ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Βίναι γιὰ τὸ μαγεριό. Καλὰ καλὰ δὲν ήξενόρω τί είναι.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ξεκουμπισθῆτε γλήγορα: δλοι στὸ ποδάρι αὐτὰ τὰ ξύλα είναι πολὺ χλωρά: πηγαίνετε νὰ φέρετε ἀλλα: φέρετε καλὰ κούτσουρα. Ἀκούεις ἐσύ, γελαίε, πήγαινε νὰ εῦρης τὸν Πέτρον· ἔκεινος θὰ σου εἰπῇ ποῦ νὰ εῦρῃς. (Ο πρῶτος ὑπηρέτης ἔξέρχεται.)

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Θὰ τὰ εύρουν μόνοι τους: δὲν είναι τόσον κούτσουρα δσον τοὺς νομίζετε.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

"Ο διάβολος νὰ μὲ πάρῃ Διὸν δ γελοῖος αὐτὸς δὲν μοῦ ἀπο- κρίνεται μὲ λογοπαίγνια" Ἐμπρός, κλίνησις, Ζωηρότης, κύριε Κού- τσουρε: δ μνηστήρ θὰ ἔλθῃ μὲ τοὺς μουσικοὺς του: ἡ νῦξ πα- ρέρχεται: μὲ ὑπερσχέθη δτι θὰ θναις ἐδῶ περὶ τὰ χαράγματα. (Ἀκούονται οἱ ἦχοι μακρυνῆς ἀρμονίας πληθεζεύσης δλίγον κατ' δ- λίγον καὶ ἀγγελλούσης τὴν ἀφίξιν τοῦ μνηστήρος.) Διάβολε! αὐτὸς είναι! Ἐμπρός, παραμάνα, γυναικά μου, δλοι οἱ ἀνθρωποί μου.

(Ἐξέρχεται ἡ τροφός.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Γρήγορα, ἐξύπνισε τὴν Ιουλίαν, ἔνδυσέ την, ὑπάγω νὰ συνο-

μιλήσω μίαν στιγμήν μὲ τὸν Πάριν. Ταχύτερον, ταχύτερον,
ἀλλ’ πρέπει δὲ σύζυγος γὰ περιμένη. Τρέξε, ἀκούεις;
(Ἐξέρχεται ὡθῶν τὴν τροφὸν καὶ ἀντέρεπων τοὺς ὑπηρέτας.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

‘Ο κοιτῶν τῆς Ἰουλλας.

(Ἡ Ἰουλλα φάίνεται ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της, ὥχρα καὶ ἀ-
κίνητος. Ἡ τροφὸς πλησιάζει τρέχουσα.)

ΤΡΟΦΟΣ

Κυρία! χυρά! χοκκωνίτσα! — Ίουλλα! μικρή μου χόρη!
Ἐμπρόδε, τεμπέλα μου, ἔξύπνα, εἶναι ώρα. Διάβολε, πῶς κοι-
μᾶται! ἐμπρόδε, μικρή μου χυρία, φιλτάτη μου χόρη, ώρα
ἀρραβωνιαστική. (Τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ προσπαθεῖ νὰ
τὴν ἔξυπνήσῃ.) Μήτε λέξιν ἀν σᾶς ἀρέσῃ. Ἐπῆρε ὅπνο γιὰ δε-
καπέντε ἡμέρας. Τί ἀναισθησία εἶναι αὐτή! Εἶναι δὲ πλέον πα-
ράδοξος ὅπνος διπού εἰδα ποτέ. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὴν ἔξυ-
πνήσω. Κυρία, χυρά, ἔρχεται δὲ ἀρραβωνιαστικός, ἀκούετε;
Θέλετε νὰ σᾶς εὔρη εἰς τὸ κρεβάτι; (Δαμβάνει τὴν Ἰουλλανίας
τούς βραχίονάς της, τὴν ἀνακαθίζει ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τὴν ἀφίνει νὰ
πέσῃ πάλιν ὡς πτῶμα.) Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐκδυθῆ! Τί σημαίνει
τοῦτο! καὶ πέφτει πάλι σὰν νὰ ἥταν νεκρή. Κυρία, χυρά!
Αχ Θεέ μου, Θεέ μου, τί δυστυχία! εἶναι χρύσα, εἶναι ἀπο-
θαμένη. Βοήθεια, βοήθεια! Ας ἔλθῃ κανέις· ἡ κυρία μου ἀπέ-
θανεν. Αχ τί δυστυχία! διατί ἐγεννήθηκα. (Πρὸς τὰ παρασκή-
νια.) — Ολίγο ξύδι, φέρετε δλίγο ξύδι, Αὐθέντα, χυρία, τρέ-
ξατε δλοι. (Ἡ κυρία Καπουλέτου τρέχουσα.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τί σημαίνει αὐτὸς δὲ θόρυβος;

ΤΡΟΦΟΣ

Δυστυχής ημέρα! δυστυχής ημέρα!

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Τί ἔχεις λοιπόν;

ΤΡΟΦΟΣ

Κυττάξατε, κυρία ! (Τῇ δεικνύει τὴν αλίνην καὶ τὴν ἀκίνητον Ἰουλίαν.) Δυστυχία ! δυστυχία !

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ

"Τψιστε Θεέ ! Ἰουλία, τέκνον, μοναχοχόρη μου, ίδε με, ἀναγεννήθητι, ἀνοιξον τοὺς δρθαλμούς σου. Θέλεις νὰ ἀποθάνω καὶ ἔγω ; Βοήθεια, βοήθεια ! πάραμάνα, φώναξε βοήθειαν.
(Εἰσέρχεται ὁ Καπουλάτος.)

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ

"Ε λοιπόν ; τί είναι ; τί τρέχει ; Πάρετε τὴν Ἰουλίαν" φθασσεν δ σύζυγος.

ΤΡΟΦΟΣ

(Θρηνοῦσσα.) "Απέθανεν ! Απέθανεν ! "Αχ Θεέ μου, Θεέ μου, ἀπέθανε.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ

Θεέ μου, Θεέ μου ! ἀπέθανεν ! ἀπέθανεν !

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ

(Πλησιάζων τὴν αλίνην δπου εἶναι ἐξηπλωμένη ἡ Ἰουλία.) — "Αχ ! μες τὴν ίδω ! Άλλοιμονον ! άλλοιμονον ! πόσον είναι ψυχρά. Τὰ μέλη της ἐσκληρύνθησαν καὶ τὸ αἷμα της ἐπάγωσεν. Ή ζωή πρὸ πολλοῦ ἀφῆκε τὰ χεῖλη της. Ο θάνατος τὴν ἐπίεσε, καὶ τὸ γλυκύτερον ἀνθος τῶν ἄγρων μας προσεβλήθη ὑπὸ παγετοῦ δστις τὸ ἐμάρανε. Κατηραμένη τύχη ! Δυστυχῆ γέρων !

ΤΡΟΦΟΣ

ΤΩ δύθλαία ήμέρα !

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ

Φρικώδης ὥρα !

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ

Δὲν εἰμπορῶ νὰ δμιλήσω ἐδέθη ἡ γλῶσσά μου, καὶ δ θάνατος δστις τὴν ἀνήρπασεν ἀπὸ τῆς γῆς μοῦ ἀφήρεσε τὴν σκέψιν καὶ τὴν δμιλίαν.

(Εἰσέρχονται δ μοναχὸς Λάυρεντίος καὶ δ Πάρις φορῶν ἐνδύματα γέμου καὶ προπορευομένων τῶν μουσικῶν.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Είναι έτοιμη ή μυηστή ; τὴν περιμένουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Είναι έτοιμη, είναι έτοιμη ! . . . 'Αλλὰ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον ποτέ ! (Πρὸς τὸν κόμητα Πάριν.) — "Ω υἱέ μου, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην τὴν προηγουμένην τῶν γάμων σου, τέρας τι εἰσεχώρησεν εἰς τὴν κλίνην τῆς μυηστῆς σου" ἀνθος ὡς ᾧτο, τὴν ἔδρεψεν ἡ χειρ τοῦ σκελέθρου. 'Ιδοὺ πῶς τὴν κατέστησε. Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου είναι δὲ γαμβρός μου' είναι δὲ κληρονόμος μου' μου ἥρπασε τὴν κύρτην μου' μου τὴν ἥρπαστ. Θὰ ἀποθάνω, καὶ θὰ τοῦ ἀφήσω τὰ πάντα.

ΠΑΡΙΣ

Καὶ λοιπὸν περιέρεινα τῷσον χρόνον, ἐπειθύμησα μὲ τόσον πόθον τὴν ὥραν ταύτην, διὰ νὰ ἴω τοιοῦτο θέαμα !

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Πικρὰ ἡμέρα, ἀτιμος ἡμέρα, ἡμέρα ἀποτροπαία, ὥρα κατηραμένη ! ἡ μᾶλλον κατηραμένη δλῶν δσας δ χρόνος συνεπλήρωσεν εἰς τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον περιοδείαν του. 'Ἐν μόνῳ τέκνον εἶχον, ἐν πτωχὸν τέκνον τὸ δποῖον μὲ ἡγάπα' ἐν μόδον δν δπερ ᾧτο ἡ παρηγορία μου καὶ ἡ χαρά μου, καὶ ἐν τούτοις δ θάνατος μὲ τὸ ἀνήρπαστε.

ΤΡΟΦΟΣ

"Ω ! τί ἡμέρα, τί ἡμέρα, τί ἡμέρα, τί θλίψις, τί τρομερὸς θλῖψις ! ἡ πλέον μαύρη ἡμέρα, ἡ πλέον πικρὴ θλῖψις ! Θεέ μου ! Θεέ μου !

ΠΑΡΙΣ

'Αποτυχία, ἀπελπισία, διαζύγιον, καταδίκη, δλοσχερής καταστροφή ! — "Ω θάνατε ! πόσας ἐλπίδας ἀπάταις; πόσον ἔρωτας καὶ ζωὴν καταστρέφεις δι' ἐνὸς μάνου κτυπήματος ! Δάβε τὴν ζωὴν μου καὶ τὸν ἔρωτά μου, λάβε με μετ' αὐτῆς, τὰ πάντα σοὶ ἀνήκουσι.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

(Ἀποσπῶν τὴν πολιάν κόμην του.) Κόρη μου, δυστυχής μου

κόρη· ἀποθανοῦσα ὡς μάρτυς, ἀποθανοῦσα μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀπελπισίαν· καὶ ὁ θάνατος ἔλθε νὰ τὴν ἀρπάσῃ καὶ νὰ φογεύσῃ τὴν εὐδαιμονίαν μας ἐν μέσῳ τῆς τελετῆς τῶν γάμων. Τέκνον μου, κόρη τῆς ψυχῆς μου, ἀποκρίθητε! Σὺ εἶσαι η ψυχή μου. Ἀποκρίθητε· ἀπέθανες; ἀπέθανες τρώντε; Φεῦ! ναὶ, τρώντε ἀπέθανε, καὶ μετ' αὐτῆς ὅλη ἡ εὐδαιμονία μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Σιωπή! ήσυχία· δὲν αἰσχύνεσθε παραδιδόμενοι οὕτω εἰς τὴν ἄπειρον αὐτὴν θλῖψιν; Μήπως η ἀπελπισία εἶναι φάρμακον τῶν ἀνιάτων κακῶν; Ἐστὲ λογικώτεροι. Ἡ νεαρὰ καὶ ἀγνὴ αὐτὴ κόρη δὲν ἀνῆκεν εἰς ὑμᾶς μόνον. Ὁ Θεὸς ἡτο πετάρη της ὡς ὑμεῖς· τὴν ἔλασθε πάλιν δλόκληρον. Ὁ Θεὸς τὴν ἐπανάφεται πλησίον του διότι τὴν ἀγαπᾷ. Ἡδύνασθε νὰ τὴν διαφυλάξετε ἀπὸ τὸν θάνατον ἐὰν τὴν διετηρῆτε πλησίον σας; "Οχι. Λοιπόν! δ οὐρανὸς θὰ τὴν διαφυλάξῃ ἀπὸ ὅλα τὰ παθήματα τῆς ζωῆς. Γιατίς δοτίς τὴν ἡγαπᾶτε, τι ἔζηπτετε; τὴν εὐδαιμονίαν της, τὴν ὑψωσίν της, τὴν δόξαν της. Τώρα ζῇ ἐν τῇ αἰώνιᾳ δόξῃ, ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν σας, πλησίον τοῦ Θεοῦ· καὶ κλαίετε! "Ω! η ἀγάπη σας λοιπὸν ἡτο μῆσος; Τὴν βλέπετε εὐτυχῆ, καὶ η εὐτυχία της σας καθιστᾶ παράφρονας! Μακρὸς γάμος καὶ μακρὸς βίος εἶναι μακρὰ θλῖψις. Εύτύχηρα νὰ ἀποθάνῃ τις νέος. "Ἄς στειρεύσωσι τὰ δάκρυά σας. Θέσατε ἐπὶ τοῦ πτώματος τούτου τῆς καλλονῆς ἥτις μέλλει νὰ ἔξαφανισθῇ τὴν ἐκ λιθανωτίδων Τάνθοδέσμην. "Ἄς κοσμήσωσιν αὐτὴν διὰ τῶν ὄραιοτάτων ἐνδυμάτων της, καὶ ἀς τὴν φέρωσι κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰ δάκρυά μας βρέουσιν, εἴμεθα ἀσθενεῖς, η φύσις τὸ ἀπαιτεῖ· ἀλλ' ὁ ὄρθος λόγος γελᾷ διὰ τὰ δάκρυά μας, καὶ δ οὐρανὸς τὰ καταδικάζει.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πρὸ δλίγου διωργανίζαμεν ἑορτὰς, τώρα πρέπει νὰ διοργανίσωμεν κηδεῖαν. Δὲν θὰ ἡχήσῃ πλέον φαιδρὰ μουσική· ἡχήσατε κώδωνες πένθουσοι. Δὲν ὑπάρχουσι πλέον γαμήλια γεύματα·

έταιμάσατε τὸ σωπηλὸν δεῖπνον τοῦ πένθους. Παύσατε ἐπιθελάμιοι καὶ χαριόσυνοι ὅμνοι· φέσατε τὸ νεκρικὸν "Αμωμοί ἐγ δῆθ". Τὰ ἄνθη τὰ δποῖα ἔμελλον νὰ κοσμήσωσι τὸ μέτωπον τῆς νάμφης θὰ κοσμήσωσι τὸ πτῶμα καὶ τὸ φέρετρον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Κύριε, ἀποσυρθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Κυρία, συνοδεύσατε τὸν σύζυγόν σας ἀναχωρήσαπε, κύριε κόμη ἀς ἐτομασθῇ ἔκαστος νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κηδείαν τῆς ὥραίας ταύτης νεάνιδος. Ο Θεός σᾶς τιμωρεῖ, ἀγνοῶ διὰ ποῖον ἀμάρτημα· μὴ τὸν ἀψιφρῆτε, μὴ ἔξαπτετε τὴν δρυγήν του διὰ τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς ἀντιστάσεως.

(Ἐξέρχεται ἐντεῦθεν ὅλοι οἱ λοιποὶ διέρχονται ἐκεῖνην ἐκτὸς τῶν μουσικῶν καὶ τινῶν ὑπηρετῶν.)

ΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Εἰς τὴν πίστιν μου, δὲν ἔχομεν ἄλλο νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ μαζώνουμε πλημένα καὶ ἀπλυτα καὶ νὰ φεύγωμεν.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐμπρὸς, καλοί μου ἀνθρώποι, φύγετε, φύγετε, καλοί μου ἀνθρώποι· εἴμεθα πολὺ λυπημένοι, καθὼς βλέπετε, πολὺ λυπημένοι.

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Καλά, καλά, γερόντισσά μου λυπημένη. (Η τροφὸς διέρχεται.)
(Εἰσέρχεται ὁ Πέτρος.)

ΠΕΤΡΟΣ

Θὰ μοῦ παίξετε κατὶ εὔθυμον, ἀγαπητοί μου μουσικάντιδες.

(Ψ' δλει)

Εὔθυμῶ,

Εὔθυμῶ,

Εύθυμω ἀπὸ καρδίας.

Παίξατέ μου αὐτὸν τὸν ἥχον, σᾶς παρακαλῶ.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Καὶ γιατὶ αὐτὸν καὶ δχι ἄλλον;

ΠΕΤΡΟΣ

Διότι εἶμαι λυπημένος. Παρηγορήσατέ με, ἐλαφρώσατέ με. Μίαν εὔθυμον παρηγορίαν, ἀγαπητοί μου μουσικάντιδες.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Μήτε παρηγορίαν, μήτε τραγοῦδι· δὲν ἔχομεν μουσικήν.

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν ἔχομεν μουσικήν, ἀφεντάδες μου;

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Όχι βέβαια.

ΠΕΤΡΟΣ

Περιμένετε, ἐγώ θὰ σᾶς πληρώσω.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Μὲ τί μονέδα;

ΠΕΤΡΟΣ

Μὲ μονέδα μουσικήν, καλὴ μονέδα μαϊμουδίστικη.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Όχι δὰ, καλλίτερα μὲ μονέδα ὑπηρετικήν.

ΠΕΤΡΟΣ

Ο ὑπηρέτης φορεῖ σπαθί, ἔξυπνοί μου, καὶ προσοχὴ εἰς ταῖς περόρυκές σας. Σημειώσατε αὐτὸ καλὰ, θὰ σᾶς δώσω ρέ καὶ φὰ εἰς ταῖς πλάταις ποῦ θὰ ἴναι τρομάρα.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Αξιόλογες νότες μουσικῆς.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Αλλη ὥρα εἰμπορεῖς νὰ δειξῃς τὸ σπαθί σου, τώρα δεῖξε τὸ πνεῦμά σου, ἀν ἔχῃς.

ΠΕΤΡΟΣ

Εἶμαι δυνατὸς καὶ εἰς τὰς δύο τὰς μονομαχίας· τὸ σίδερο εἶναι ἀκονισμένο καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ἐὰν εἰμπορῇτε προφυλαχθῆτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ κόλπα. Ακούσατε, καὶ δύοιος ἔχει καρδιὰ, ἀς ἀπαντήσῃς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου:

Οπόταν σκέψις πένθιμος πιέζῃ τὴν καρδίαν,

Οπόταν μαῦρον σάδεανον καλύπτῃ τὴν ψυχήν μου,

Τότε τὴν μ' ἀργυρᾶς χορδᾶς ἄκουων ἀρμονίαν . . .

Διατί δὲ ποιητὴς λέγει χορδᾶς ἀργυρᾶς, οὐ; Διατί η ἀρμονία

πέντε αργυρον εἰς τὰς χορδάς της; ἐξήγησε μέ το, Σύμων Καναρίνη.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Εἶναι πολὺ εὐφυές, ἀληθειαί διάβολε! ἐγώ νομίζω ότι ὁ ποιητής λέγει αὐτὸ διότι διαλλίτερος ἥχος εἶναι δ τοῦ ἀργύρου.

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν εἶναι κακὴ ή ἀπάντησις. Καὶ σὺ τί λέγεις, Οὐγε τῆς Ρεβέκκας:

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Συμφωνῶ, διότι η χορδὴ δὲν κτυπᾷ παρά δταν δ ἀργυρος τὴν κάμνει νὰ κτυπᾷ.

ΠΕΤΡΟΣ

Καὶ αὐτὴ η ἀπάντησις δὲν εἶναι ἀσχημός.—Καὶ σὺ τί στοχάζεσαι, Κουτσουρογιάννη;

Γ' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Ἐγὼ δὲν στοχάζομαι τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ

Εὔτυχῶς, εὔτυχῶς σὺ δὲν στοχάζεσαι τίποτε· σὺ εἶσαι δ τραγουδιστής τῆς συντροφιᾶς ἔχεις δίκαιον. Θ' ἀπαντήσω λαπόδην ἐγώ διὰ σέ. Λέγουν χορδὲς ἀργυράς, διότι δ μουσικὸς μόδις καὶ μετὰ βίας ἔχει ἀργυρον εἰς τὰ θυλάκια δηλαδὴ καὶ αὐτὸ εἶναι πολύ δ χρυσὸς εἶναι ἀγνωστος εἰς αὐτόν.

Ἡ μουσικὴ,

Ἡ μουσικὴ,

Πρὸς θεραπείαν εἶναι μοναδική.

(Ἐξέρχεται: άδων.)

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Αὐτὸς ὁ γελοῦς εἶναι πολὺ αὐθάδης.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Φωτιὰ νὰ τὸν κάψῃ! — Καὶ τί μᾶς μέλει, παλικάρι μου; "Ἄς περιμελώμεν τὴν κηδείαν, θὰ δειπνήσωμεν.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δημοσία πλατεῖα τῆς Μαρτούνης.

(Εἰσέρχεται ὁ Ψωμαίος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πρέπει νὰ πιστεύσω τὰς πολυθελγήτρους προαισθήσεις δσας μοὶ ἀφῆκεν δ ὅπνος ; Πρέπει, νὰ πιστεύσω εἰς τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα δνειρά καὶ τὰ φαιδρά οἰωνίσματά των ; Ναι, βεβαίως θὰ ἔλθῃ καλή τις εἰδήσης· ναι, ἡ ψυχὴ μου ἐλευθέρα καὶ ἐλαφρά κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου της ὡς κυριάρχης. Ἀπὸ τῆς πρώτας ταύτης, αἰσθάνομαι νέαν ἐλαστικότητα, δρμὴν καρδίας ἀναρπάζουσάν με ἐκ τῆς γῆς καὶ πληροῦσάν με σκέψεων ἀνεκλαλήτων. Ἐν τῷ δνείρῳ μου, ημπνην νεκρός· παράδοξον πρᾶγμα, δνειρον παράδοξον, ημην νεκρός καὶ εἶχον γνῶσιν τοῦ θανάτου μου. Ἡ ἀγαπητὴ μου ἐπλησίαζε τὸ πτώμα μου, καὶ τὰ φιλήματα τῶν χειλέων της μοὶ καθίστων τὴν ζωὴν τοσοῦτον ἡδονικὴν καὶ τοσοῦτον ἴσχυράν, ώστε ἐπίστευσα δτι ἀνεγεννώμην βασιλεὺς τοῦ κόσμου ! *Α ! ποία ἀπαράμιλλος εὐδαιμονία ! Τί εἴναι λοιπὸν αὐτὸς δ ἕρως τοῦ ὅποιου τὸ φάσμα είναι πλῆρες ἐλπίδων καὶ ἡ σκιὰ παραφορά ;

(Εἰσέρχεται ὁ Βελθάσαρ.)

*Α ! εἰδήσεις ἐκ Βερόνης ! Λοιπὸν, Βελθάσαρ, ἔχεις ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου ; Ή Τουλία μου ὑγιαίνει ; πῶς εἴναι δ πατέρος μου ; Δός μοι εἰδήσεις περὶ τῆς ἀγαπητῆς μου χρήγορα, εἰδήσεις περὶ αὐτῆς ! δές μοι. Δὲν διέρχεται δυστυχία εἰς τὸν κόσμον ἐάν τίναι εὔτυχης ἡ Τουλία.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

(Θλιβερῶς.) Κύριε, ἔστε εὐχαριστημένος, εἴναι εὔτυχης μὴ παραπονῆσθε διὰ τίποτε. Κομπάται τὸν τελευταῖόν της ὅπνον εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Καπουλέτων. Ἐκεῖ ἀναπαύεται τὸ σῶμά της, ἡ δὲ ἀθάνατος ψυχὴ της εὑρίσκεται μετὰ τῶν ἀγγέ-

λων τοῦ οὐρανοῦ. "Ημην παρὼν δταν κατέθεσαν τὸ λείψανόν της μεταξὺ τῶν λειψάνων τῶν προγόνων της. Ἀμέσως ἀνεχώρησα διὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. — "Α, χύρε, αἱ εἰδήσεις εἶναι πολὺ θιλιθεραὶ, συγχωρήσατέ με, διότι εἴμαι ἔγώ δ κομιστής· ἐνθυμηθῆτε δτι μὲ διετάξατε τοῦτο δταν ἀνεχωρήσατε ἐκ τῆς Βερόνης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Μετά τινα σιωπήν.) "Α ! αὐτὰ εἶναι ὅλα. Πολὺ καλά ! Είμαρμένη, σὲ προκαλῶ ! (Νέα παῦσις.) (Πρὸς τὸν Βαλθάσαρ.) — Εἰξέρεις ποῦ διαμένω· ἔχω ἀνάγκην μελάνης, χάρτου, — ἵππων· — ἀναχωρῶ τὴν ἑσπέραν ταύτην.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Διθέντα, συγχωρήσατε με· δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω οὕτω. Τὸ πρόσωπόν σας εἶναι, ωχρὸν, οἱ χαρακτῆρές σας συνεσπασμένοι· εἰς τὰ βλέμματά σας δεικνύονται ἀπειλαῖ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

'Απατᾶσαι. — "Αφησέ με, σὲ λέγω. Κάμε δ, τι σὲ διατάττω. — Δὲν ἔχεις ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν μοναχὸν Λαυρέντιον;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Καμμίαν, ἀγαπητέ μου αὐθέντα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

'Αδιάφορον, ὑπαγε ! "Ιπποὺς γρήγορα, σὲ ἀκολουθῶ. Ιουλία, θὰ κοιμηθῶ τὴν ἑσπέραν ταύτην πλησίον σου ! Τί νὰ πράξω ! Θὰ είμεθῶσι τὰ μέσα. (Σκέπτεται.) Μέσα θανάτου ! Ά, ἔρχεσθε ταχέως δταν σᾶς καλῇ ἡ ἀπελπισία. (Νέα παῦσις.) 'Ενθυμοῦμαι δτι πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὑπάρχει γέρων τις πωλῶν φάρμακα καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν χημείαν, εἰς δυστυχής τὸν δποῖον παρετήρησα· ἔδρεπε βότανα· εἶχεν δόφρυς πυκνὰς καὶ βάκη τινὰ εἰς τὸ σῶμα. 'Ητο ἴσχυδς, καὶ ἐφαίνοντο τὰ δστᾶ του· ἡ δυστυχία τὸν ἔχει φθείρει· ἐφαίνετο. δ σκελετός του. Εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, τὸ πτωχικὸν ἐργαστήριόν του, μία γιελώνη καὶ εἰς δρις ἐνρέμαντο μετά τινων εἰδεγθεστάτων λ-

χθύμων. 'Ο ἐλεεινὸς ἔκεινος ἀνθρωπος ἔξεθετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του δὲν ήξεύρω ποῖα πενιχρὰ συντρίμματα τὰ δποῖα προσεπάθει δσον ἡδύνατο νὰ ἐπαινέσῃ φιάλαι κεγκι, φιαλίδια συντετριμένα, σπόροι ἀπεξηραμένοι, ἀκατονόμαστοι ἐλεεινότητες μικρὰ ἄγγεια ἐκ πηλοῦ κυτία ἀνόμοια καὶ κενά. 'Α, τί πτωχεία! εἰπον διερχόμενος. 'Εὰν ηθελέ τις ν' ἀγοράσῃ δηλητήριον, ίδου τὸ ἀντρον τοῦ πτωχοῦ ράκενδύτου' οὔτε αὐτὸς δ νόμος τῆς Μαντούης, δστις τικαρεῖ μὲ θάνατον τὸν ἔνοχον, θὲ τὸν ἐτρόμαζε. (Παύσις.) Εἶπον τοῦτο. Αἱ λέξεις αὗται ήσαν πρόδρομοι ἀναγκαῖας πράξεως σήμερον καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ πεινῶντος τούτου γέροντος θὰ ὑπηρετήσωσι τὰς ίδικάς μου. Ναι, ἐνθυμοῦμαι, ίδου ή οίκια του! ίδου αὐτή! — Εἶναι ήμέρα δορτῆς δ πτωχὸς ἔκλεισε τὸ ἔργαστηρίον του. (Καλεῖ.) 'Β! έμπορε! ξ! (Εἰσέρχεται γέρων βοτανοπώλης.)

ΕΜΠΙΡΟΣ

Τίς μὲ καλεῖ; ποῖος φωνάζει τόσον δυνατά;

ΡΩΜΑΙΟΣ

'Ελθὲ ἐδῶ, πλησίασον. Φαίνεσαι πολὺ πτωχός. Ίδοὺ, λάβε αὐτὰ τὰ τεσσαράκοντα δουκάτα· θέλω μίαν δόσιν δηλητηρίου· ἀλλὰ δηλητηρίου τόσον τρομεροῦ, τόσον ταχέος, τόσον βιαίου, ὥστε ἀμα εἰσαχθῇ εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἀνθρώπου του βαρυνθέντος τὸ ζῆν νὰ τὸν ρίπτῃ νεκρὸν ἐν τῷ ἀμα· θέλω ή ζωτικὴ πνοὴ νὰ διαφύγῃ ἐκ τοῦ σώματος ταχύτερον, μᾶλλον ἀκαριαίως παρ' δ, τι ή σφαῖρα, ωθουμένη ὑπὸ τῆς ἀναφλεγθείσης πυρίτιδος ἔξερχεται τοῦ ἔξερευγμένου αὐτὴν τηλεβόλου.

ΕΜΠΙΡΟΣ

'Έχω τοιαῦτα θανάσιμα δηλητήρια. 'Αλλ' δ νόμος τῆς Μαντούης ἐπιβάλλει θάνατον εἰς δντινα τολμήσῃ νὰ τὰ πωλήῃ·

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σὺ, τοῦ δποίου τὸ σώμα εἶναι γυμνόν σὺ, τὸν δποῖον διαβιβρώσκει ή πεῖνα, φοβεῖσαι τὸν θάνατον; 'Η πεῖνα εἶναι ἐπὶ τῶν παρεῶν σου, οἱ βουλημιῶντες δφθαλμοί σου δειχνύουσι τὴν.

Θλῖψιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν σου. Τάκη τινὰ κρέμανται ἐκ τῆς δοτεώδους ράχεώς σου. Τί εἶναι διὰ σὲ δὲ κόσμος; Φύλος; "Οχι.. — Καὶ οἱ νόμοι; ἔχθροί σου. — Εγειρὶ δὲ κόσμος νόμον τινὰ δυνάμενον νὰ σὲ καταστήσῃ πλούσιον; μήτε ἔνα! — Παῖσσον νὰ ἥσπι πτωχὸς, σύντριψον τὸν νόμον δοτις σὲ καταδικάζει εἰς τοῦτο. (Προσφέρων αὐτῷ βαλάντιον.) — Λάβε αὐτὰ τὰ χρήματα.

ΕΜΠΙΟΡΟΣ

"Η δυστυχία μου συγκατατίθεται ἀλλ' ὅχι καὶ ἡ θέλησί μου."

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ μήπως πληρόνω τὴν θέλησίν σου; ἐγὼ πληρόνω τὴν δυστυχίαν σου.

(Ο ἐμπορὸς μεταβαίνει εἰς τὸ ἔργαστήριόν του διὰ νὰ λάβῃ μικρὸν δίμα, τὸ δέρει καὶ τὸ δίδει εἰς τὸν 'Ψωμαῖον.)

ΕΜΠΙΟΡΟΣ

Διαλύσατε τοῦτο ἐντὸς ρευστοῦ, καὶ ἐὰν ἔχετε δύναμιν εἰχοτε ἀνθρώπων, θὰ πέσετε ἀμέσως νεκρός.

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Δίδων αὐτῷ τὸ βαλάντιον.) Λάβε τὰ χρήματά σου· εἶναι δηλητήριον τῆς ψυχῆς· δηλητήριον ἔκαποντάκις φρονικώτερον τοῦ ἀθλίου τούτου μίγματος τὸ δόπιον δύναται νὰ μείνῃ εἰς τὸ ἔργαστήριόν σου χωρὶς νὰ ζητηθῇ. "Τπαγε, δὲν μοι ἐπώλησας δηλητήριον" σὺ τὸ ἡγόρασες, ἐγὼ τὸ ἐπώλησα. Χαῖρε· εὑρὲ ἄρτον καὶ προσπάθησον νὰ παχύνης. (Θέτει τὸ δηλητήριον εἰς τὸ θυλάκιόν του.) — Πολύτιμος ούσια! Εξαίρετον τονικόν! Ἐλθε, ἀκολούθει με· θὰ σὲ μεταχειρισθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ιουλίας.

ΣΚΗΝΗ Β·

Τὸ δυωτερικὸν τοῦ κελλίου τοῦ μοναχοῦ Δαυρεττίου.

(Ο μοναχὸς Ἰωάννης εἰσερχόμενος· μετὰ προφυλάξεως.)

ΙΩΑΝΝΗΣ

Ποῦ εἶσθε, σεβάσμιε ἀδελφὲ τοῦ τάγματος τοῦ Ἅγιου Φραγκίσκου; ποῦ εἶσθε; . (Εἰσέρχεται ὁ μοναχὸς Δαυρέντιος.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰωάννου. (Παρατηρῶν αὐτόν.) —
Ἐργεσθε ἐκ Μαντούης; καλῶς ἥλθατε! — Καὶ δὲ Φωμαῖος
τί λέγει; ἔγραψε τὰς σκέψεις του ἀντὶ νὰ σᾶς τὰς ἐμπιστευθῆ; —
Ἐχετε ἐπιστολήν; Δότε μοι αὐτήν.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Πρῶτον μετέβην πρὸς ἄναζήτησιν ἐνδε τῶν ἀδελφῶν δστις
ώς ἡλπίζα θελε μὲ συνοδεύσσαι εἰς Μαντούην, καὶ δστις κατε-
γίνετο εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενεῖς. Οἱ ἄρχοντες τῆς
πόλεως μᾶς εὗρον ἀμφοτέρους εἰς τινὰ οἰκίαν τὴν δποίαν ὑπώ-
πτευον ώς προσθήθεισαν ὑπὸ τῆς πανώλους· καὶ φοβηθέντες
μήπως τὴν μεταδώσωμεν, ἔκλεισαν τὰς θύρας καὶ μᾶς ἐμπό-
δισκν τὴν ἔξοδον. Οὕτω λοιπὸν ἀπέβη ἀνευ ἀποτελέσματος ἡ
σπουδὴ μου· δὲν ἤδυνθην νὰ μεταβῶ εἰς Μαντούην.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Καὶ τίς λοιπὸν ἔφερε τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸν Φωμαῖον;

ΙΩΑΝΝΗΣ

Οὐδεὶς· ἴδού αὐτή. Δὲν ἤδυνθην νὰ εῦρω κανένα ταχυδρό-
μον θέλοντα νὰ τὴν λάβῃ καὶ τὴν κομίσῃ, τόσον ἡ μετά-
δοσις ἐτρόμαζε τοὺς πάγτας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ίδού δλεθρία ἀποτυχία! Όμνύω εἰς τὴν Ἱερότητα τοῦ μο-
ναστηρίου μᾶς δτι δὲν ἥτο ἐπιστολὴ κοινῆς φιλοφροσύνης,
ἀλλ’ ἥτο σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ἀγγελμα. Τρομεραὶ δυστυ-
χίαι δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου. Ἀδελ-
φὲ Ἰωάννη, τρέξατε νὰ μὲ εὔρετε. Ἐνα σιδηροῦν μοχλὸν, καὶ
φέρετε τὸν ἑδῶ εἰς τὸ κελλίον μου. Σπεύσατε.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Ἀδελφὲ, τρέχω, θὰ τὸν ἔχετε πάραυτα.

(Ἐξέρχεται.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Δὲν μὲ μένει ἀλλο οὐκέτι τὸν ἔχετε πάραυτα. Ἀγωμεν εἰς τὸν

τάφον τῶν Καπουλέτων. Ἡ Ἰουλία, ἡ ὥραία Ἰουλία, θὰ ἀφυπνισθῇ ἐντὸς τριῶν ὥρῶν. Πολὺν θὰ δυσαρεστηθῇ ἐάν μάθῃ στὶ δὲν εἰδοποίησα τὸν Ψωμαῖον περὶ δλῶν τῶν συμβάντων. Ἀλλὰ θὰ γράψω εἰς Μαντούην" καὶ μέχρις οὐ ἔλθῃ ὁ Ψωμαῖος, θὰ τὴν φυλάττω εἰς τὸ κελλίον μου. Πτωχὸν τέκνον! κεκλεισμένον ἐν τῷ τάφῳ, ὑπὸ τὰ σάβανον τοῦ θανάτου!

(Εξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ θέατρον παριστὰ κοιμητήριον.

(Εἶναι νῦν. — Φαίνεται εύρυχωρον μνημεῖον χρησιμεῦον ως ταφὴ εἰς τὰ μέλη τῆς οικογενείας τῶν Καπουλέτων.)

(Εἰσέρχεται ὁ κόμης Πάρις ἀκόλουθῶν ὑπηρέτην φέροντα δῷδα καὶ κάνιστρον ἀνθέων.)

ΠΑΡΙΣ

"Ἀκόλουθε, δός μοι τὴν δᾶδα καὶ μείνον ἔξω. Ἀλλ' ὅχι, σέβοσον τὸ φῶς· δὲν θέλω νὰ μὲ ἴδωσι. Θὰ κρυβῆς ὑπὸ τοὺς σμίλακας ἐκείνους τοῦ κοιμητηρίου, προσέχων τὸ οὖς χωρὶς νὰ κινηθῆῃς ἀπὸ τὴν θέσιν σου. Ἡ γῆ εἶναι μαλακὴ, πολλάκις ἀνακινηθεῖσα ὑπὸ τῆς δικέλλης· δλα τὰ πλήγτοντα αὐτὴν βήματα θὰ φθάνωσιν εἰς τὰς ἀκοάς σου. Ἐὰν ἀκούσῃς τι, σύρεξον" εἰς τὸ σύνθημα τοῦτο, θὰ ἐννοήσω δτὶ πλησιάζει τις. "Τραγε, κάμε δ, τι σὲ διατάττω, καὶ δός μοι τὸ κάνιστρον τοῦτο μὲ τὰ ἄνθη.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Νὰ μείνω μόνος εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦτο! σχεδὸν φοβοῦμαι! "Ἄς δοκιμάσωμεν ἐν τούτοις.

(Αποσύρεται εἰς ἀπόστασίν τινα. Ο Πάρις πλησιάζει εἰς τὰς βαθύδας αἴτινες φέρουσιν εἰς τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον, γονυπετεῖ πρὸ τῆς θύρας, καὶ σκορπίζει ἄνθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.)

ΠΑΡΙΣ

Γλυκύ μου ἄνθος! ὥραία μου μνηστή! ! ἴδου ἄνθη διὰ τὴν νυμφικὴν στρωμνήν σου! Τάφε λατρευτὲ, ἐγκλείεις ἐν τῷ μαρ-

μαρίνω περιβόλω σου πᾶν διὰ τελειότερον ὑπῆρξεν ἐν τῷ κό-
σμῳ. Ὡς ὠραία Ιουλία! σήμερον σύντροφε τῶν ἀγγέλων, δέχ-
θητι ἐκ τῆς χειρός μου τὸν φόρον τοῦτον, τὸν τελευταῖον,
φεῦ! Ζῶσαν σὲ ἐτίμησα, νεκρὸν ἔρχομαι νὰ τιμήσω τὸν τάφον
σου καὶ νὰ κοσμήσω αὐτὸν διὰ τῶν ἀνθέων τούτων. (Ἀκούεται
συριγμός.) — Ἐσύριξεν δὲ ἀκόλουθός μου. Ἔρχεται τις. Τίς
ἄρα γε νὰ ἦναι ὁ κατάρατος δοτις ἔρχεται νὰ μὲ διαταράξῃ
εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λατρείας μου; Φέρει δᾶδα. Νῦν, χρύψον
με πρὸς στιγμήν. (Κρύπτεται ὅπισθεν τάφου.)

(Εἰσέρχεται ὁ Ρωμαῖος μετὰ τοῦ Βαλθάσαρ κρητοῦντος δᾶδα καὶ
ἀξίνην.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

(Πρὸς τὸν Βαλθάσαρ.) Δός μοι τὴν ἀξίνην· δός μοι ἐπίσης καὶ
τὸν μοχλόν. Ἰδοὺ, λάβε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν· θὰ τὴν ἐγχει-
ρίσῃς εἰς τὸν πατέρα μου λίγην πρωΐ. Τώρα δός μοι τὸ φῶς καὶ
ἀκουσον. Εάν ἀγαπᾶς τὴν ζωὴν, μεῖνε ἔκει ἐν ἀποστάσει. Ηὕ-
τη ἵδης ή ἀκούσῃς, σὲ διατάττω νὰ μὴ μὲ διακόψῃς. Θὰ κα-
ταβῶ εἰς τὴν κλίνην τοῦ τελευταίου ὑπνου· θέλω νὰ ἴδω ἀ-
κόμη τὴν ἐρωμένην καὶ σύζυγόν μου· θέλω ἐπίσης νὰ λάβω ἀπὸ
τὸν δάκτυλον τῆς νεκρᾶς πολύτιμον δακτύλιον, δακτύλιον
προσφιλῆ, δοτις θὰ μὲ χρησιμεύσῃ, τοῦ ὄποιου ή χρῆσις εἶναι
ἱερά. — Μὲ ἥκουσας· ὑπάγε! Αλλὰ μὴ ἐπανέλθῃς, δυστυχῆ!
μὴ ἐπιστρέψῃς νὰ κατασκοπεύσῃς τὰς πράξεις μου. Μὰ τὸν
οὐρανόν! ἔαν παρακούσῃς, ή χείρ μου θέλει σὲ σχίσει εἰς μυρία
τεμάχια καὶ θὰ σκορπίσω εἰς τὸ ἀπληστὸν τοῦτο κοιμητήριον
τὰ σπαίροντα μέλη σου. Γ' παγε, ή στιγμὴ εἶναι τρομερὰ, καὶ
ἔχω ἄγρια σχέδια! ἔκατοντάκις ἄγριώτερα, θηριωδέστερα,
τρομερώτερα, ἀνηλεέστερα τῆς πεινώσης τίγρεως, ή τῶν κυ-
μάτων τῆς μυκωμένης θαλάσσης.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Ἄναχωρῶ, αὔθέντα, δὲν θὰ σᾶς δικταράξω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εῦγε· ἐκ τούτου ἀναγνωρίζω τὴν φιλίαν σου. (Τῷ δίδει νομίσματα.) Λάβε ταῦτα· ζῆθι καὶ ἔσο εὐτυχής! Χαῖρε, τέκνον μου!

ΒΑΛΘΑΣΑΡ.

(Κατὰ μόνας.) Ἐναντίον τῆς διαταγῆς ταύτης, θὰ κριθῶ δπισθεν τινὸς ἐκ τῶν μηνημέρων τούτων· αἱ χειρονομίαι του μὲ ἐτρόμαξαν καὶ ἡ δμιλία του μὲ ἐνέπνευσεν ἀμφιβολίας.

(Ἀποσύρεται.)

(Ο Ψωμαῖς ἀνεγείρει τὴν θύραν τοῦ μηνημέρου δἰὰ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ διὰ ἔλασθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βαλθάσαρ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Χάσμα τοῦ θανάτου! τέρας ἀπληστον καὶ χαῖνον! ἀποτρόπαιον βάραθρον, ἀνοίχθητι, ἀνοίξον τὸ καταχθόνιον τοῦτο στόμα! Θέλω νὰ ἴδω τὰ ἔγκατα ἐκεῖνα ἀτινα κατέπιον τὸ πολυτιμότερον πλάσμα δπερ παρήγαγεν ἡ γῆ! Τποχώρησον εἰς τὰς προσπαθείας μου. Θὰ σοὶ δώσω χωρίς νὰ θέλῃς πολλὰ ἄλλα θύματα νὰ καταπίῃς.

(Πλησιάζει ὁ Πάρις καὶ τὸν παρατηρεῖ.)

ΠΑΡΙΣ

Ἄναγνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· εἶναι δὲ ὑψηλόφρων Μοντέγος, δὲ φονεὺς τοῦ Τυπάλδου, δὲ ἔξαδελφος ἐκείνης τὴν δποίαν ἥγαπων. Λέγουσιν δτι τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο πλάσμα ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης ἢν ἥσθάνθη ἐνεκα τοῦ φόνου τούτου. Καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἐδῶ νὰ ὑβρίσῃ τὰ πτώματα. — Θὰ τὸν ἐμποδίσω. Θὰ συλλάβω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. (Πλησιάζει τὸν Ρωμαίον καὶ τὸν δράττει ἐκ τοῦ βραχίονος.) Ἐργάτα τοῦ σκότους! ἀγενῆ Μοντέγο! παῦσον τὸ ἀσεβές σου ἔργον. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἔξακολουθήσῃς τὴν ἐκδίκησίν σου καὶ πέραν τοῦ τάφου; "Αθλε! δὲ μος σὲ καταδικάζει· σὲ συλλαμβάνω, ὑπάκουουσον, ἀκολούθει με. Πρέπει νὰ ἀποθάνῃς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νὰ ἀποθάνω; Πρέπει, τὸ ἡξεύρω καλῶς. Ἡλθα ἐδῶ διὰ

νὰ ἀποθάνω. Αλλὰ, καλέ μου νεανίσ, δ δμιλῶν σε εὐρίσκεται ἐν ἀπελπισίᾳ μὴ τὸν ἔρεθίζῃς. Φύγε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ· ἀφησόν με. Ἐνθυμοῦ τοὺς μὴ ὑπάρχοντας· δις σὲ ἡναι τρομερὰ τὰ λείψανα αὐτῶν. "Ω! σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, μὴ βαρύνῃς τὴν ἔνοχον κεφαλήν μου διὰ νέου ἀμαρτήματος, μὴ μὲ ὥθης πρὸς τὴν μανίαν! "Τπαγε, ὑπαγε. Μὰ τὸν οὐρανόν! μὲ εἰσαι προσφιλέστερος καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου· ἐμαυτὸν μόνον αἴτιῶμαι· τὰ δπλα μου δὲν ζητοῦσιν ἄλλο θῦμα! "Ω! μὴ μένης πλησίον μου. "Τπαγε, ζῆθι, καὶ εἰπὲ μίαν ἡμέραν δτι δρείλεις τὴν ζωὴν εἰς τὸ Ἑλεος ἐνὸς παράφρονος.

ΠΑΡΙΣ

"Ἀψηφῶ καὶ σὲ καὶ τὰς ἀπειλάς σου. Ἐγκληματία, σὲ συλλαμβάνω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Δ! μὲ ἀψηφεῖς! μὲ προκαλεῖς! (Σύρει τὸ ξίφος του καὶ ὁρμᾷ κατ' αὐτοῦ.) Ὑπερασπίσθητι, παιδίον! (Ο κόμης Πάρις σύρει τὸ ξίφος του. Κτυπῶνται. Ο ἀκόλουθος ἐμφανίζεται ἐξερχόμενος τῆς κρύπτης του.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

"Α, Θεέ μου! κτυπῶνται! "Δις ὑπάγω νὰ φιναᾶξω. (Ἐξέρχεται ταχέως. Ο κόμης Πάρις πίπτει πληγεὶς ὑπὸ τοῦ 'Ρωμαίου.)

ΠΑΡΙΣ

"Α, ἀπέθανον! Μοντέγε, ἐὰν ὑπάρχῃ οἶκτος ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἀνοιξον τὸν τάφον· θέσον με πλησίον τῆς Ιουλίας.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μὰ τὴν ψυχὴν μου θὰ τὸ πράξω. (Κλίνει ἐπὶ τοῦ πτώματος). — "Ας προσπαθήσω νὰ ἀναγνωρίσω τὴν μορφὴν ταύτην. Είναι δ συγγενῆς τοῦ Μερκουτίου, δ κόμης Πάρις, καλὸς εὔπατρίδης. Ἐνῷ ὡδοιπόρουν, δ ὑπηρέτης μου μὲ ὠμίλησε περὶ τοῦ γάμου τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ιουλίας. Ή ψυχὴ μου, ἐν' μέσω τῶν τρικυμιῶν τούτων, δὲν ἤκουεν δσα ἐκεῖνος ἔλεγε. Τὸν ἤκουσα; ὠνειρεύθην; Μήπως εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ιουλίας μὲ καταλαμβάνει ἡ

παραφροσύνη ; (Αμέτανες τὴν χείρα τοῦ πτώματος.) — Δός μοι τὸν χεῖρά σου· ή δυστυχία μᾶς ἐνέγραψεν ἀμφοτέρους εἰς τὴν βλέβλον της. Ἐλθὲ, σοὶ ἐπιφυλάσσω θριαμβευτικὸν τάφον. Εἶναι φῶς ἔκει ὅπου ἀναπαύεται· η Ἰουλία· η καλλονή τις διαχέει αἴγλην ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους· εἶναι αἴθουσαι δι' ἐστιάσεις ἡγεμόνων, διὰ συναθροίσεις βασιλέων. (Καταθέτει τὸν Πάριν εἰς τὸ ὑπόγειον τῶν Καπούλετων.) — Πτῶμα, ἀναπαύθητι ἐδῶ. Ἔτερον πτῶμα σὲ ἐνταφιάζει. (Σταματᾷ πλησίον τοῦ αἰματοφύρου σώματος τοῦ Πάριδος.) — Λίσθανομαι ἐμαυτὸν εὐτυχῆ. Οἱ θυντούσκοντες, δὲν αἰσθάνονται πρὶν η ἐκπνεύσωσι στιγμὴν χαρᾶς, ἀστραπὴν πρὸ τοῦ θανάτου, ως λέγουσιν οἱ περιποιούμενοι αὐτούς ; Ἰδού η ἐμὴ ἀστραπὴ. Φεῦ, ποίᾳ ἀστραπῇ ποῖον σονομα διὰ τοιοῦτο πρᾶγμα. (Παρατηρεῖ τὸ ἄφυχον σῶμα τῆς Ἰουλίας.) — Καὶ σὺ, παμφιλτάτη μου, ἀγάπη μου, σύζυγέ μου· τὸ κέντρον τοῦ θανάτου ἐμοῦσην δλοι, τὰ μέλι τῆς νεαρᾶς ζωῆς σου· καὶ η καλλονή σου ἀκτινεθολεῖ εἰσέτι καὶ μειδιᾶς πρὸς τὸν θάνατον τὸν δποῖον καταφρονεῖ. Ὁχι, Ἰουλία, δὲν ἔνικήθης. Ἐπὶ τῶν πορφυρῶν χειλέων σου καὶ τῶν λαμπρῶν παρειῶν σου, βασιλεύει καὶ θριαμβεύει η καλλονή. Τὸ ωχρὸν λάθαρον τοῦ θανάτου δὲν ἐκμιάτισεν ἐπὶ τοῦ πτώματός σου· η ζωὴ καὶ η ὑγεία τὸ προστατεύουσι διὰ τῆς πυρίνης σημαίας των. (Βλέπει τὸ σῶμα τοῦ Τυπάλδου.) — Τυπάλδε ! — Είσαι σὺ τὸν δποῖον βλέπω ἔκει περιτευλιγμένον εἰς τὸ αἵματόφυρτον σάβανον. Συνέτριψα τὴν νεότητά σου· η ἰδία χειρὶς τε ἐπληγῆ, θά πλήξῃ καὶ τὸν φονέα σου. Τί καλλίτερον δύναμαι νὰ πράξω διὰ σέ ; Συγχώρησόν με λοιπὸν, ἔξαδελφε ! (Θλίβει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ σῶμα τῆς Ἰουλίας.) — Α, Ἰουλία προσφελής· διατέ εἶσαι τοσοῦτον ὥραιος ἀκόμη ; Πρέπει ἔρα γε νὰ πιστεύσω δτι ἡράσθη τῆς καλλονῆς σου ὁ ἄρχων τῶν σκιῶν, δ βασιλεὺς τοῦ μηδενός ; δτι δὲν θέλησε νὰ σὲ μαράνῃ ; δτι τὸ τέρας τοῦ θανάτου σὲ κρατεῖ ἐδῶ εἰς τὰ ζοφερὰ ταῦτα ὑπόγεια πρωρισμένην διὰ τὰς ἡδονάς του ; Τρέμω καὶ διὰ τοῦτο

μένω πλησίον σου. Ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὸ σκοτεινὸν ἄντρον ἐν ᾧ ἀναπαύεσαι. Θὰ μείνω ἐδῶ μετὰ τῶν σκωλήκων. (Κάθηται πλησίον τῆς Ἰουλίας.) Ὡδὸν ἡ θέσις ἡ ἐκλεχθεῖσα διὰ τὴν αἰώνιαν ἀνάπτυσίν μου. Χαῖρε, εὐθυπτὸν σῶμα, θυητὸν ῥάκος κουρασθὲν ὑπὸ τοῦ κόσμου. Θὰ ἀποσείσω τὸν δεσμὸν σου καὶ τὸν τῆς μοίρας τῆς καταδιωκούσης με. Ἡν δρθαλμοί μου, ρίψατε ἀκόμη ἐν τελευταῖον βλέμμα. Ἀκόμη ἔνα ἐναγκαλισμὸν, Ῥωμαῖες, τὸν τελευταῖον. Ἡν χεῖλη μου, δὲν θὰ εἰσπνεύσετε πλέον τὴν ζωήν. Ἀκόμη ἔν φίλημα ἕρωτος καὶ πίστεως, διὰ νὰ σφραγίσω τὴν αἰώνιαν συνθήκην ἡτις μὲ παραδίδει εἰς τὴν ἀπειρον αἰώνιότητα. (Φέρει εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ἐν τῷ φιαλίῳ περιεχόμενον δηλητήριον.) — Ἐλθὲ σὺ, ἀπαίσιε καὶ ἀσφαλῆ δόηγε, πικρὸν καταφύγιον. Ἐλθὲ, πρωρεῦ τῆς ἀπελπισίας, σύντριψον. ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης ὑφάλου τὴν ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς ζωῆς ἀποκαμοῦσαν λέιβον μου. (Πίνει τὸ δηλητήριον.) — Προπίνω ὑπὲρ σοῦ, Ἰουλίε. — Ὁ γέρων ἔμπορος δὲν ἐψεύσθη . . . τὸ δηλητήριον τοῦτο ἐνεργεῖ ταχέως” (Θλίβει τὴν Ἰουλίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.) — Ἀκόμη ἐν φίλημα τοῦ θυήσκοντος. (Ἐκπνέει κρητῶν ἀνηγκαλισμένην τὴν Ἰουλίαν.) (Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ καμητηρίου φίλνεται εἰσερχόμενος ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος κρητῶν φανὸν, ἀξίνην καὶ μοχλὸν σιδηροῦν.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

‘Ο μέγας ἄγιος Φραγκίσκος εἴη ἡμῖν βοηθός. Ποσάκις ἀπὸ τῆς ἑστέρας ταύτης οἱ γηραιοὶ πόδες μου προσέκοψαν εἰς τάφους ; Τίς εἶναι ἔκει ; πόδος εἶσαι σὺ ὅστις ἐν ὦρᾳ νυκτὸς εὐρίσκεσαι μὲ τοὺς νεκρούς ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Εἶναι φίλος, εἶμαι ἐγώ, δ Βαλθάσαρ ὅστις σᾶς γυνωρίζει καλῶς.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

‘Η εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἴη ἐπὶ σοῦ. Εἰπέ μοι, τέχνον μου, ποῖον εἶναι ἔκεινο τὸ μνημεῖον ὅπερ φωτίζει ματαίως τοὺς κα-

τοίχους τοῦ τάφου καὶ τὰ ἐστερημένα δρθαλμῶν χρανία ; Μήπως εἶναι τὸ μνημεῖον τῶν Καπουλέτων ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Ναι, καλὲ πάτερ. 'Ο κύριός μου, δ φίλος σας, εἶναι εἰς τὰ μνημεῖον ἔκεινο.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

«Ποῖος εἶναι δ κύριός σου ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

'Ο Ρωμαῖος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Εἶναι πρὸ πολλῆς ὥρας ἔκει ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Πρὸ ἡμισείας ὥρας τούλαχιστον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

ἘΕλθὲ μετ' ἐμοῦ, θὰ εἰσέλθω ἔκει.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

“Ω ! δὲν τολμῶ. 'Ο κύριός μου νομίζει δτι δὲν εἴμαι πλέον ἔδω. Μὲ ἀπηγόρευσεν, ἐπὶ ποινὴ θανάτου, νὰ μείνω καὶ νὰ κατασκοπεύσω τὰς πράξεις του· ἡ δργή του θὰ ἦτο τρομερά.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

“Ε λοιπὸν, μεῦνε· θὰ ὑπάγω μόνος. 'Ο φόβος πργιστε νὰ μὲ καταλαμβάνῃ. Τρέμω μήπως συμβῇ μέγα τι δυστύχημα.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Εἶχον ἀποκοιμηθῆ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ἐπιταφίου ἔκεινου σμίλαχος. Ἐκεῖ ὠνειρεύθην δτι δ κύριός μου καὶ εἰς εὐπατρίδης ἐμονομάχουν, καὶ δτι ἐφονεύθη δ ἀντίπαλος τοῦ κυρίου μου.

(‘Ο μοναχὸς Λαυρέντιος κάμνει βήμα τά τινα πρὸς τὸ

ὑπόγειον τῶν Καπουλέτων.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Καλῶν.) Ρωμαῖε ; — Αἴμα ! . . . “Ω οὐρανέ ! ποῖα φρικώδης κηλίς μολύνει τὸ μάρμαρον τῆς εἰσόδου ! Καὶ αὐτὰ τὰ δύο ξέφη, ἄνευ κυρίου, τῶν δποίων ἡ λεπτή εἶναι αἵματόφυρτος, διατὶ εὑρίσκονται ἔδω, ἐν μέσῳ τῆς εἰρήνης τοῦ θανάτου ;

(Εἰσέρχεται εἰς τὸ διάδημον.) — Ρωμαῖε ; — Εἶναι ὡγρός ! — Αλλο πτῶμα ! — Ἄ, εἶναι δὲ Πάρις, κυλιόμενος εἰς τὸ αἷμά του ! Εἰς πολαν λοιπὸν τρομερὰν ὥραν ἦλθον δλα ταῦτα τὰ σκληρὰ συμβεβηκότα ; (Πλησιάζει τὴν Ἰουλίαν.) — Ή Ἰουλία ἔκινήθη.

(‘Η Ἰουλία ἀφυπνίζεται βαθμηδόν.)

ΙΟΤΑΙΑ

(Διακρίνουσα τὸν μοναχὸν Λυκρέντιον.) Ἄ, ἦλθες, ἀγαθὲ μοναχὲ, στήριγμά μου, ἀποχρήθητι. — Ποῦ εἶναι δὲ Ρωμαῖός μου ; — Ἐνθυμοῦμαι . . . ναὶ . . . Δὲν ἐπρεπε νὰ ἴμαι ἐδῶ . . . Αλλ’ εἴμαι . . . εἴμαι ἐδῶ. — Ο Ρωμαῖος, δὲ Ρωμαῖός μου, ποῦ εἶναι λοιπόν ;

(Ἀκούεται θόρυβος.)

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Σιωπὴ, ἀκούω θόρυβον. — Κόρη μου, κόρη μου, ἀς ἀφήσωμεν τὸ ἄντρον τοῦτο τοῦ θανάτου, τῆς ληθαργίας καὶ τῆς φρικώδους μεταδόσεως ἀς ἔξελθωμεν. Θεία χείρ, δύναμις τὴν δποίαν οὔτε νὰ ἀψηφήσωμεν οὔτε νὰ καταρασθῶμεν δυνάμεθα, κατέστρεψε τὰς ἐλπίδας μας. Ἔλθε, ἐλθε, Ἰουλία· δὲ Ρωμαῖος, δὲ σύζυγός σου, εἶναι ἐδῶ, εἰς τὰς ἀγκάλας σου· ἀπέθανεν. Ο κόμης Πάρις ἀπέθανεν ὡσαύτως. Ἔλθε, κόρη μου· θὰ σὲ εἰσάξω εἰς τὰς ἀδελφάς ιεροῦ τινος μοναστηρίου. Μή ἐρωτᾶς, μή δημιλῆς. Ή ὥρα ἐπείγει, οἱ φύλακες δύνανται νὰ μᾶς ἐννοήσωσιν. Ω προσφιλῆς Ἰουλία, πρέπει νὰ ἔλθῃς. (Ο θόρυβος διπλασιάζεται.) Ἀδύνατον νὰ μείνωμεν· δὲν τολμῶ πλέον.

(Ἀναχωρεῖ.)

ΙΟΥΛΙΑ

Λοιπὸν, ἀφες με· ἐγὼ, μένω ἐδῶ. — Τί εἶναι τοῦτο ; (Δαρμάνει τὸ φιάλιον ἐκ τῶν ψυχρῶν χειρῶν τοῦ Ρωμαίου.) — Φιάλιον εἰς τὴν χεῖρα ἔκείνου τὸν δποῖον τόσον ἡγάπων, τοῦ πιστοῦ μου φίλου. Ἄ, τὸ βλέπω, τὸ δηλητήριον ἐπέφανε τὴν νεαρὰν ζωὴν του. (Πρατήρει τὸ φιάλιον καὶ τὸ ἀναστρέψει.) — Ο φιλάργυρος, τὸ ἐπιειν δλον ! . . . δὲν μὲ ἀφῆκε τίποτε, μήτε

ρανίδα ἐκ τοῦ πικροῦ τούτου ῥευστοῦ δυναμένην νὰ μὲ βοηθήσῃ δικαὶος ἔξελθω τοῦ κόσμου. (Πίπτεται ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Ρωμαίου.) — "Δις φιλίσω τὰ χεῖλη ταῦτα" μένει ἵσως ἐπὶ αὐτῶν ὀλίγον δηλητήριον. Θὰ τὸ συλλέξω, καὶ θὰ ἀποθάνω εὕτυχής. Πόσον εἶναι θερμὰ τὰ χεῖλη σου.

(Εἰσέρχονται οἱ φύλακες.)

Α'. ΦΥΛΑΞ

"Απὸ ποῦ; ἀπ' ἐδῶ; Οδήγησέ μας λοιπόν;
ΙΟΥΛΙΑ

(Άφοῦ ἤκρος οὐσίης.) Θόρυβος, ἔρχονται. — "Ω, μετ'" ὀλίγον θὰ ἴμμεις νεκρά. (Άρπαζει τὸ ἑγχειρίδιον τοῦ Ρωμαίου.) Καλὲ καὶ εὐεργετικὲ σιδηρε, ἴδού τὸ στῆθός μου, λάβε το ὡς θήκην σου. Κρύψου ἐντός" μεῖνον ἔκει βεβούθισμένος καὶ ἀς ἀποθάνω.

(Πίπτει πάλιν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ρωμαίου καὶ ἐκπνέει. Φθάνουσιν οἱ φύλακες μετὰ τοῦ ἀκιλούθου τοῦ Πάριδος.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

"Ἐδῶ ξτο· ίδέτε ἔκει δικού λάμπει ή δὰς ἔκείνη.

Α' ΦΥΛΑΞ

"Τπάρχει αἷμα κατὰ γῆς. Διατρέξατε τὸ κοιμητήριον, ζητήσατε πανταχοῦ ὑπάγετε, ἐὰν εὑρετέ τινα, διδηγήσατε τον ἐδῶ.

(Εἰσέρχονται φύλακες τίνες)

Α' ΦΥΛΑΞ

Τί θλιβερὸν θέαμα. Ἰδοὺ δὲ κόμης Πάρις δολοφονηθεὶς ἔκει, η ιουλία πληγεῖσα ὑπὸ ἑγχειρίδιον εἴναι θερμὴ ἀκόμη καὶ διάνατός της φαίνεται πρόσφατος ἐν τούτοις πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχε ταφῆ εἰς τὰ ὑπόγεια ταῦτα. (Πρὸς ἓνα φύλακα.) — "Τπαγε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν πράγκηπα. (Πρὸς ἓνα ἄλλον.) — Σὺ ὑπαγε εἰς τὸ μέγαρον τῶν Καπουλέτων. (Πρὸς ἓνα ἄλλον.) — Σὺ δὲ ὑπαγε νὰ ἔξυπνήσῃς τοὺς Μοντέγους. — Σεῖς οἱ ἄλλοι ἔξακολουθήσατε τὰς ἀναζητήσεις σας. Ιδοὺ η αἵματοβρεκτος γῆ, ίδού καὶ τὸ πτῶμα· ἀλλὰ τίς θὰ μᾶς εἴπῃ τὴν αἰτίαν το-

σούτων διστυχῶν ; τίς θὰ μᾶς δώσῃ θλιβεράς λεπτομερεῖας ;
(Εἰσέρχεται ὁ Βαλθάσαρ μετ' ὅλων φυλάκων.)

ΕΙΣ ΦΥΛΑΞ

Φέρω τὸν ὑπηρέτην τοῦ Ρωμαίου, τὸν ὃποῖον εὗρομεν εἰς τὸ
χοιρητήριον.

Α' ΦΥΛΑΞ

Φυλάζατέ τον μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πρίγκηπος.
(“Αλλοι φύλακες φέρουσι τὸν μοναχὸν Δαυρέντιον.”)

ΕΙΣ ΦΥΛΑΞ

Ίδον εἰς καλόγηρος τὸν ὃποῖον εὗρομεν τρέμοντα, κλαίοντα
καὶ θρηνοῦντα· ἔκρατει αὐτὴν τὴν ἀξίνην καὶ αὐτὸν τὸν μο-
χλόν· ἥρχετο πρὸς αὐτὸν τὸ μέρος τοῦ χοιρητηρίου.

Δ' ΦΥΛΑΞ

Πολὺ παράδοξα εἶναι ὅλα αὐτά· φυλάττετέ τον καὶ αὐτόν.
(Εἰσέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του.)

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ποιά αἰτία τόσον σοβαρὰ σᾶς ἡνάγκασε νὰ ταράξετε τὴν
ἔωθινήν μου ἡσυχίαν ; Ποιά τρομερὰ διστυχία ἀνοίγει λοιπὸν
τὴν ἡμέραν ταύτην ;

(Εἰσέρχονται ὁ Καπουλέτος, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ ἀκολουθία των.)

ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΣ

Τί κραυγαί ; τί θόριδος ; διατί ὅλα ταῦτα ;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΤΟΥ

Εἰς τὰς ὁδοὺς ἀκούεται δὲ λαὸς φωνάζων : δέ Ρωμαῖος ! —
“Η Ἰουλία ! — Ο κόμης Πάρις ! καὶ φαίνονται ὅλοι οἱ πολῖται
τεταραγμένοι νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ χοιρητήριον τῆς οἰκο-
γενείας μας.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ σεῖς διατί στενάζετε τόσον γοερῶς ;

Δ' ΦΥΛΑΞ

“Υψηλότατε, ίδον τὰ σώματα τοῦ κόμητος Πάριδος, πλη-
γέντος ὑπὸ ἔφους” τοῦ Ρωμαίου, ἐκπνεύσαντος πρὸ ὅλίγου·

τῆς Ιουλίας, θανούσις πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ ἐν τούτοις θέρμης ἀκόμη τὸ ξιφίδιον τοῦτο εἶναι βεβαμένον εἰς τὸ ἀχνίζον αἷμά της.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Αναζητήσατε πανταχοῦ εὔρετε τὴν πηγὴν ὅλων τούτων τῶν φόνων.

Δ' ΦΥΛΑΞ

Ίδοὺ εἰς μοναχὸς καὶ εἰς ὑπηρέτης τοῦ Ρωμαίου, οἵτινες ἀμφότεροι ἔκρατουν ἐργαλεῖα κατάλληλα νὰ ἀνεγείρωσι τοὺς λίθους τῶν τάφων.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ω Θεέ πλησιάσατε, κυρία Καπουλέτου τὸ αἷμα ρέει ἐκ τῆς πληγῆς τῆς θυγατρός μας· τὸ πλῆξαν αὐτὴν ξιφίδιον ἡ πατήθη ὡς πρὸς τὸ θῦμα· ἀφῆκε τὴν θήκην τοῦ Μοντέγου διὰ νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ στῆθος τῆς κόρης μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ

Α, ποῖον θέαμα· νομίζω δτὶ ἀκούω τὸν κώδωνα τοῦ θανάτου καλοῦντα εἰς τὸν τάφον τὰς λευκάς μου τρίχας.

(Εἰσέρχεται δὲ Μοντέγος ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων του.)

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐλθὲ, κύριε Μοντέγε· ἥγερθης ἐνωρὶς διὰ νὰ ἴδῃς τὸν υἱόν σου, τὸν κληρονόμον σου, εἰς τὸν τάφον.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

Φεῦ, αὐθέντα μου, ή σύζυγός μου ἀπέθανε τὴν νύκτα ταύτην· ἡ ἔξορία τοῦ υἱοῦ της Ρωμαίου τὴν ἐπλήρωσε θλίψεως καὶ τῇ ἀφήρεσε τὴν ζωήν! Ποία ἀλλη ἀκόμη δυστυχία δηλίζεται κατὰ τῆς γηραιᾶς μου ἡλικίας;

ΠΡΙΓΚΗΨ

?Ιδὲ καὶ θὰ τὸ μάθης.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ

(Βλέπων τὸ πτῶμα τοῦ υἱοῦ τού.) Ξεπέταξε τέχνον ἀπειθές, διπέρ προ-

λαμβάνεις τὸν πατέρα σου εἰς τὸν τάφον. Ὡς Ρωμαῖοί, δοτικούς κανόμενούς σου.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Κρατήσατε τοὺς θρήνους σας. Πρέπει νὰ μάθωμεν τὴν πηγὴν τῶν τοσούτων σκοτεινῶν φόνων, καὶ νὰ ἔχτυλιξώμεν τὴν παράδοξον ταύτην ἴστορίαν. "Οταν μάθω τὰ πάντα, καὶ ἐγὼ δὲδίος θὰ θρηνήσω μεθ' ὑμῶν, καὶ θὰ πενθηφορήσω μεθ' ὑμῶν... Ἀλλὰ μίαν στιγμήν. "Δις σιωπήσῃ καὶ ἀς πραῦνθῇ ἡ θλίψις σας. Φέρετε ἐδῶ τοὺς δύο ὑτους.)

(Προσάγοντας τὸν μοναχὸν Δαυρέντιον καὶ τὸν Βαλθάσαρ.)

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

"Ἐπ' ἐμοῦ πρέπει νὰ πέσωσιν αἱ κυριώτεραι ὑπόνοιαι· ὁ τόπος, ἡ ὥρα, αἱ περιστάσεις συντρέχουσιν εἰς τὸ νὰ μὲ κατηγορήσωσι διὰ τὸν φρικώδη τοῦτον φόνον. Φεῦ! τίποτε δὲν ἥδυντιθην νὰ ἐμποδίσω. Ἰδού ἐγὼ ἔτοιμος νὰ εἴπω τὰ πάντα. Θὰ κατηγορήσω ἐμαυτὸν καὶ θὰ δικαιολογηθῶ. Τὸ στόμα μου καταδικάζον με θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

"Ομίλει λοιπόν· εἰπὲ δόσα τὴν θέλευρεις.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Θὰ ἡμαι σύντομος, διότι ἡ δλίγη πνοὴ καὶ αἱ δλίγαι ἡμέραι δσαι μοὶ μένουσι δὲν ἀρκοῦσι πρὸς μακρὰν καὶ ἐπίπονον διῆγησιν. Τὸ πτῶμα τοῦτο, εἶναι ὁ σύζυγος τῆς Ἰουλίας· ἡ ἐκτάδην ἔκει κειμένη γυνὴ, εἶναι ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος τοῦ 'Ρωμαίου' ἐγὼ τοὺς ἔστεψα. 'Ἡ ἡμέρα τῆς μυστικῆς ταύτης ἐνώσεως ὑπῆρξεν ἐπίσης ἡ ἡμέρα, ἡτις ἀπεφάσισε περὶ τῆς τύχης τοῦ Τυπάλδου, τοῦ ὅποιου δὲ ἀπάλισιος θάνατος ἔξωρισεν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὸν νεαρὸν σύζυγον. Δι' αὐτὸν καὶ ὅχι διὰ τὸν Τυπάλδον, ἐθλίβετο ἡ καρδία τῆς Ἰουλίας. Ἀλλ' ὑμεῖς (πρὸς τὸν Καπουλέτον) νομίζοντες ὅτι θὰ διεσκεδάζατε τὴν θλίψιν τῆς ἡθελήσατε νὰ τὴν ἀναγκάσετε νὰ νυμφευθῇ τὸν κόμπτα Πάριν. Τότε ἤλθε νὰ μὲ εῦρῃ, μὲ ἔξωρκισε, μὲ τὴν ἀ-

πελπισταν εἰς τοὺς ὄφθαλμους, νὰ τὴν ἀπαλλάξω, διὰ τίνος μέσου, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἐκείνου γάμου, ἀλλως ἡ πεῖλει διὰ θάλασσαν προενέπει πρὸ τῶν ποδῶν μου. Τῇ ἔδωκα τότε ναρκωτικόν την προετοιμασθὲν διὰ τῆς τέχνης μου, καὶ τοῦ δποίου τὸ ισχυρὸν ἀποτέλεσμα δὲν ἔβράδυνε νὰ τῇ ἐπιφέρῃ δλα τὰ φαινόμενα τοῦ θανάτου· συγχρόνως ἔγραψα πρὸς τὸν Ῥωμαῖον νὰ λύῃ κατὰ τὴν ἀπαισταν ταύτην νύκτα διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἰουλίαν ὅπως ἔξελθῃ ἐκ τοῦ πλαστοῦ τάφου τῆς, καθὼν στιγμὴν ἔμελλε νὰ πάνη τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου. Απρόσπτον τι συμβάνει ἐμπόδισε τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννην, τὸν δπαῖον, εἶχον ἐπιφορτίσει νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ἐπιστολὴν μου, καὶ τὸν ἡγάγκασε νὰ μὲ τὴν ἐπαναφέρῃ χθὲς τὸ ἐσπέρας. Τότε, ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ μόνος ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους διὰ νὰ κατοπτεύσω τὴν στιγμὴν τῆς ἐξεγέρσεώς της καὶ νὰ τῇ παρέξω δισυλον εἰς τὸ κελλίον μου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θελον δυνηθῇ νὰ εἰδοποιήσω τὸν Ῥωμαῖον. Ελθὼν ἔδω, εἶδον τὸν εὐγενῆ Πάριν καὶ τὸν πιστὸν Ῥωμαῖον, ἀμφοτέρους ἐκτάδην καὶ νεκρούς! . . . : "Η Ἰουλία ἀφυπνίζεται, τὴν ἔξορκίων νὰ φύγῃ, νὰ ὑποστῇ μετ' ἔγκαρτερήσεως τὸ τραῦμα τούτο τοῦ οὐρανοῦ . . . αἰφνίδιος θόρυβος μὲ ἀναγκάζει νὰ μακρυνθῶ τοῦ τάφου." Η Ἰουλία, ἀπηλπισμένη, ἀρνεῖται νὰ μὲ ἀκόλουθησῃ, καὶ βεβαίως κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκτυπήθη διὰ τοῦ ἐγχειριδίου. Ιδοὺ δοσα ἡξεύρω. Η τροφός της γνωρίζει τὴν μυστικὴν ἐκείνην ἔνωσιν. Τώρα, ἐὰν ἡμεῖς ἔνοχος, ἀς ἐκτίσωσι τὸ σφάλμα μου αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ δύνοντος βίου μου· τὰς προσφέρω ως δλοκαύτωμα εἰς τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Πρὸ πολλοῦ σὲ γνωρίζομεν ως ἄγιον ἀνθρωπον. Ποῦ εἶναι δὲ ὑπηρέτης τοῦ Ῥωμαίου; "Ας ἴδωμεν τί θὰ μᾶς εἴπῃ.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

"Ιδοὺ ἐγώ. Μετέβην διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν κύριόν μου εἰδήσεις

περὶ τῆς Ἰουλίας τὴν δποίαν ἐνόμιζε ἀποθανοῦσαν. Ἀμέσως ἐμίσθωσε ταχυδρόμικὴν ἄμαξαν, ἥλθεν εἰς Βερόνην, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦτο δπεν εὑρισκόμεθα, μοὶ ἐνεχείρισε διὰ τὸν πατέρα του τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, καὶ μὲ ἀπηγόρευσεν ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ μείνω πλησίον του ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους. Ἐπροχώρησεν ἐντὸς καὶ τὸν ἀφῆκα μόνον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Δός μοι αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, θὰ τὴν ἀναγνώσω. Καὶ δικόλουθος τοῦ κόμητος, δστις ἔξυπνησε τοὺς φύλακας, ποῦ εἶναι; — "Α., ζ. (Πρὸν τὸν δικόλουθον.) — Ἀποκρίθητε, σύ. Τί ἔκαμνεν ἐδῶ ὁ κύριός σου;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

"Ηρχετο μὲ ἀνθη εἰς τὰς χεῖρας νὰ τὰ διασπείρῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μνηστῆς του. Μὲ διέταξε νὰ μὴ τὸν πλησιάσω, καὶ ὑπήκουσα. Ἀνθρωπός τις εἰσῆλθε χρατῶν φῶς καὶ προσπάθησε νὰ θραύσῃ ἔνα τάφον. 'Ο κύριός μου ἔσυρε τὸ ξίφος' ἐγὼ ἔφυγα δρομαῖος καὶ ἐκάλεσα τοὺς φύλακας.

ΠΡΙΓΚΗΨ

"Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης φαίνεται δτι ὁ καλβγηρας λέγει τὴν ἀλήθειαν. Ἰδοὺ δλη ἡ ἱστορία τῶν ἐρώτων των καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ Ῥωμαίου περὶ τοῦ θανάτου τῆς νεάνιδος. Δέγει δτι ἀφοῦ ἡγόρασε παρ' ἐνδε πτωχοῦ βοτανοπάλου ἀγνοῶ ποῖνο δηλητήριον, μετέβη εἰς αὐτὸ τὸ κοιμητήριον διὰ νὰ ἀποθάνῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ πλησίον τῆς Ἰουλίας. Αὐτὸ γράφει. — Ποῦ εἶναι τώρα αὐτοὶ οἱ ἔχθροι; Καπούλετε! Μοντέγε! πλησιάσατε! ἔλθετε! Ἰδέτε πῶς τὰ μίση σας εἶναι κατηραμένα. Ἰδέτε πῶς ὁ Θεὸς τιμωρεῖ. Σᾶς πλήττει ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς σας· δ ἔρως ἐκδικεῖται τὴν ἀνθρωπότητα τὴν δποίαν ἀτιμάζουσιν αὶ ἐκδικήσεις σας. — Καὶ ἐγὼ, διότι ἔκλεισα τοὺς δφθαλμοὺς εἰς τὰς παράφρονας ἔριδάς σας, ἀπώλετα δύο ἀνδρας ἐκ τῆς οίκος γενείας μου. "Ολοι: ἐτιμωρήθημεν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

“Ω Μοντέγγε, ἀδελφέ μου, θέσον τὴν χειρά σου ἐντὸς τῆς ἴδης μου· μὴ ἀπορρίπτῃς τὴν παράκλησίν μου. Δέν σοι ζητῶ ἂλλο τι.

MONTEGO

Ἐγώ θὰ σοὶ δώσω περισσότερα. Θέλω νὰ κατασκευασθῇ χρυσοῦν ἄγαλμα διὰ νὰ διατηρῇ τὴν εἰκόνα τῆς θυγατρός σου. Ἐνόσφη ἡ Βερόνη εἶναι Βερόνη, θέλω ὥστε ποτὲ γυναικεῖα χαρακτηριστικὰ νὰ μήν τὴν ἔναι πολυτιμότερα καὶ προσφιλέστερα τῶν τῆς ἀφωτιωμένης, τῆς πιστῆς Ἰουλίας.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ο Ρωμαῖος θὰ ἀναπαυθῇ πλησίον της, ὡς αὔτη αἰώνιος καὶ λαμπρός. Φεῦ! ἐξ ὅλων των θυσιῶν ὅσας ἀπήτησε τὸ πρὸς ἄλλήλους μῆτρας, εἶναι αἱ μᾶλλον ἐλάχισται.

ΠΡΙΓΚΙΨ

Η θλιβερὰ αὕτη πρωτὰ θὰ μᾶς φέρῃ εἰρήνην τελείαν καὶ παραμυθητικήν. Ο ἥλιος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ φωτίσῃ διὰ τῶν ἀκτίνων του τόσον σκληρὰν ἡμέραν. Ἀλλοι θὰ τιμωρηθῶσιν, ἄλλοι θὰ συγχωρηθῶσι. Διότι οὐδέποτε βεβαίως ἡκούσθη τέλος οἰκτρότερον τοῦ τέλους τῆς νεαρᾶς Ἰουλίας καὶ τοῦ συζύγου της Ρωμαίου.

Τ Ε Λ Ο Σ

